

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

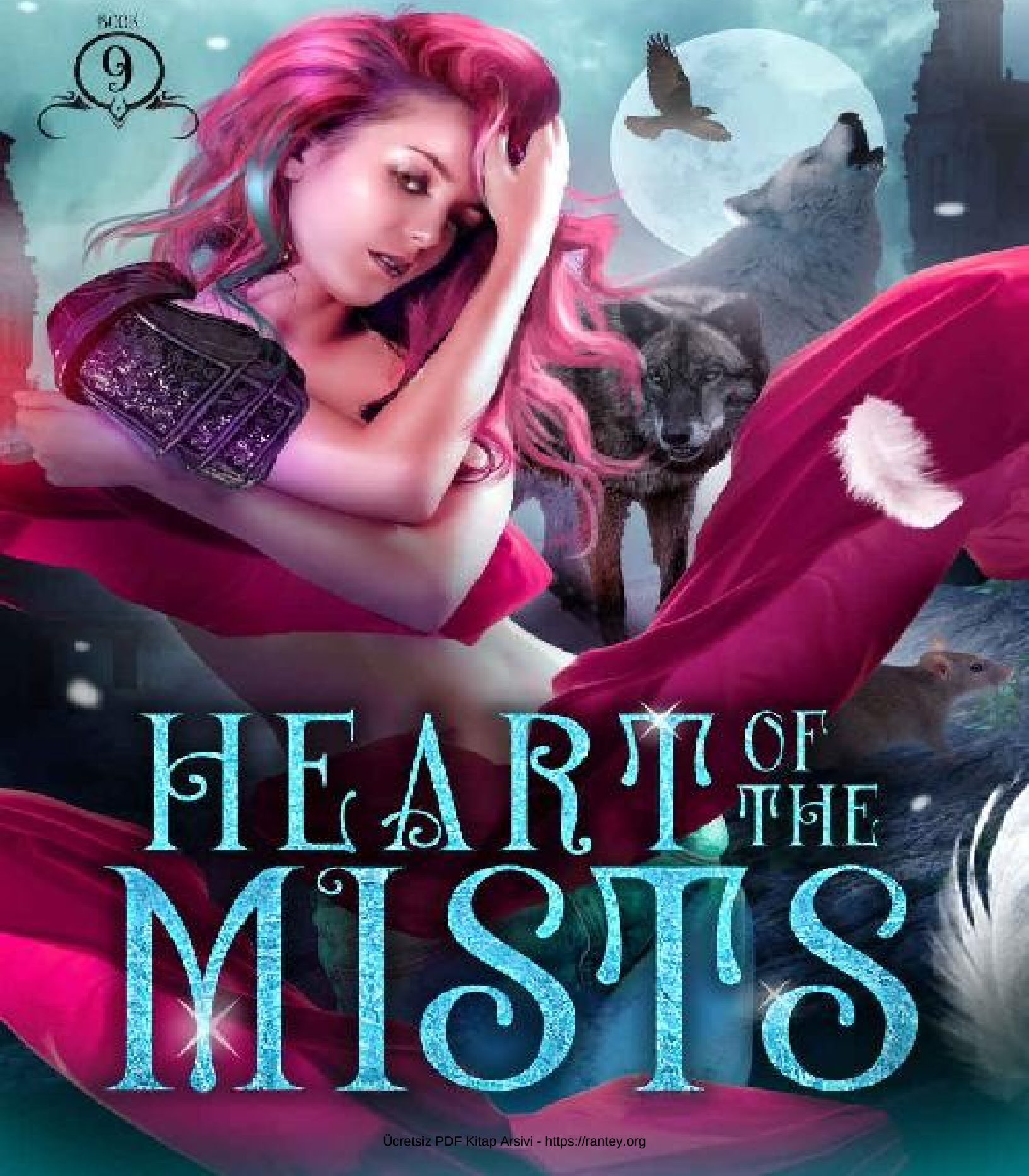
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOUND TO THE FAE
EVA CHASE

BOOK
9

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

HEART OF THE MISTS

EVA CHASE

BOUND TO THE FAE

Sislerin Kalbi

Fae'lere Bağlı serisinin 9. kitabı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İlk Dijital Baskı, 2021

Telif Hakkı© 2021 Eva Chase

Kapak tasarımı: Yocla Kitap Kapak Tasarımı

Ebook ISBN: 978-1-990338-19-9

Ciltsiz ISBN: 978-1-990338-27-4

İÇİNDEKİLER

[Bedava Kitap!](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

Bölüm 29

Bölüm 30

Yazar Hakkında

ÜCRETSİZ KİTAP!

Eva'nın haber bültenine kaydolduğunuzda, ters harem şehir fantezisi serisi Their Dark Valkyrie'nin tamamlayıcı romanı *Raven's Fall*'ı ÜCRETSİZ edinin.

[Ücretsiz e-kitabınızı şimdi almak için buraya tıklayın!](#)

Talia

Normal olarak, Sylas'ın ardıç ağacından ve büyüden yaptığı arabalar en yüksek hızda bile zeminin üzerinde yumuşak bir şekilde kayıyor. Şu anda bindiğimiz arabanın ne kadar aceleyle yapıldığını, iskeletinden geçen her bir titremeden hissedebiliyorum. Mükemmellik için zaman yoktu, özellikle de onları yapabilen her fae'nin o kısa sürede sadece bir tane değil, birçok tane yaratması gerektiğinde.

Birkaç düzine arabadan oluşan bir güç çevremizdeki saçaklı topraklara doğru hızla ilerliyor, muhtemelen diğer sürüler yardım çağrısını duydukça daha fazlası da yolda olacak. Ve etrafımdaki tüm fae'lerin araçların yolculuğa ne kadar iyi dayanacağından çok daha büyük endişeleri var. Murk'un yaklaşan istilasıyla yüzleşmek için mümkün olduğunca çabuk yola çıkmamız gerekiyordu.

Eğer herkes bu kadar aceleci olmasaydı, belki de arkadaşlarım benim de gelmem konusunda daha fazla tartışırlardı. Ama Sylas beni kaleme geri göndermeye çalıştığında, bunun bir parçası olmak, Orion'un evim dediğim Sisler'e tam olarak hangi dehşeti getirdiğini görmek istediğimde ısrar ettim ve talebimi sadece bir hayal kırıklığı homurtusu ve başını sallayarak kabul etti.

Üç kurt Seelie arkadaşım, sürülerinin savaşçılarından oluşan bir maiyet ve daha bu sabah beşinci eşim olarak kabul ettiğim Murk adamıyla birlikte bu arabayı paylaşıyorlar. Madoc kış tarafa yakın bir yerde yanımda oturuyor, elini benimkine dolamış, bakışları etrafımızdaki fae'leri temkinli bir şekilde tarıyor.

Kendini müttefik olarak bulduğu Seelie'den şüphe duymayı bekliyor mu? Eğer öyleyse, henüz hiç görmedim. Sylas'ın sürüsündeki fae'ler ve muhtemelen

Diğerleri de Madoc'un benim hayatımı kurtarmak ve beni Orion'un son lanetinden kurtarmak için nasıl canını feda ettiğini ve ben ona sert bir konuşma yaptıktan sonra Sislerin Kalbi'nin onu nasıl hayata döndürdüğünü çoktan duydu. Gözleri bize doğru kaydığında, sadece bir tür şaşkınlık görüyorum.

Diğer arkadaşlarım düzenli olarak bize bakıyor, ama çoğunlukla beni kontrol etmek için, bunu söyleyebilirim. August ayaklarının üzerinde huzursuzca ağırlığını ayarlıyor, eğer varış noktamızda dövüş becerilerine bu kadar ihtiyaç duyulmasaydı beni şu anda eve geri taşımayı düşünecekmiş gibi görünüyor. Yine de çoğunlukla, önümüzdeki savaş için planlar yapmakla meşguller.

Whitt çenesini ovuşturarak, "Yani aynı anda saldırdıkları üç alan var," diyor. Sinsi casus şefi alışılmadık derecede suratsız görünüyor.

"Ve daha çok kış tarafında," diyor Syllas. Bu sefer bana doğru baktığında, beni de konuşmaya dahil etmek için bakıyor. "Corwin başka bir şey rapor etti mi?"

Kendisi sürüsüyle birlikte sınırın diğer tarafındaki sınırlara doğru ilerlerken, ruhumuzla örülmüş bağımız aracılığıyla Unseelie dostumla ara sıra düşünce alışverişinde bulunuyorum. Şu anda onunla ilgili hislerim bulanık çünkü sürüsüyle görüşürken bağlantımızı kısmen engelledi. Ondan belli belirsiz bir endişe ve öfke hissediyorum ve ona ve diğer Unseelie baş lordlarına katılmak için bir araya gelen kuzgun şekil değiştirenlerin daha büyük gücüne dair bir farkındalığım var, ama hepsi bu.

Başımı iki yana sallıyorum. "Şu ana kadar nöbetçinin bildirdiğinden fazlasını bilmiyor; sınıra yakın üç bölgeye ve kış tarafındaki sınırlara saldırmışlar."

Astrid kaşlarını çatıyor. "Murk'un bu kadar çok etki alanını bu kadar çabuk alt edebilmesi için çok büyük bir güç olması gerekir."

Madoc arabanın kenarına yaslandığı yerden konuşuyor. Ölümünün ve dirilişinin etkisinden henüz tam olarak kurtulmuş değil ama hafif kısık sesini sabit tutmayı başarıyor. "Orion her zaman kesin bir darbe vurabileceğinden emin olana kadar beklemeyi planlamıştı. Ordusunu ve cephaneliğini onlarca yıldır inşa ediyordu. Talia'nın lanetinin kalktığını fark ettiğinde, siz hâlâ Talia'nın iyileşmesiyle meşgulken, onun ölümünü artık size karşı kullanamayacağı için Sisler'e saldırmak umuduyla onları bir araya getirdiğini tahmin ediyorum."

Ses tonuna acı bir not karışıyor. Çok da uzun olmayan bir zaman önce Orion'un şövalyelerinden biri olarak Murk kralının yanında durmuştu. Murk'un Sisleri ele geçirmesine yardım etmek için orada olmak istiyordu. Ama biz

yanında durduğumuz ve karşı çıktığımız fae'ler hakkında düşündüğümüz her şeyin doğru olmadığını fark etti. Ve özellikle de kralının kahramanlıktan çok sadist olduğu gerçeğiyle .

"O halde onlarla hemen çatışmaya giremeyebiliriz," diyor August kardeşlerine. "Eğer sayıca çok az olursak, kendimizi gereksiz kayıplara hazırlamış oluruz. Onlara karşı çıkmadan önce mümkün olduğunca büyük bir kuvvet toplamak isteyeceğiz."

Sylas başını sallar. "Diyarın dört bir yanından savaşçıları toplamak uzun sürmez. Herkes aciliyeti anlayacaktır. Ve zaten hemen acele etmek istemeyiz. Durum ne kadar acil olursa olsun, Murk geçmişte bizi pek çok kez şaşırttı. Durum değerlendirmesi yapmalı ve onlarla en etkili şekilde mücadele ettiğimizden emin olmalıyız."

Whitt tekrar Madoc'a döner. "Bu konuda herhangi bir fikriniz olduğunu sanmıyorum - kralınızın ne gibi hileleri olabilir veya onu geri püskürtmek için hangi stratejiler en yararlı olur?"

Madoc'un gri gözleri düşünceden uzaklaşırken ağzı bükülüyor. "Son hazırlıklar sırasında pek ortalıkta değildim, bu yüzden şu anki planları hakkında kesin bir şey bilmiyorum. Ama rakiplerinin duygularını onlara karşı kullanmayı seviyor, bu yüzden seni korkutmanın ya da sinirlendirmenin bir yolunu bulabilirse, yapacaktır. Ve gördüğünüz hiçbir şeyin ilk bakışta gerçek olduğunu varsaymamalısınız. Destekçileri arasında illüzyon konusunda en güçlüsü ben olabilirim ama aynı çizgide yetenekleri olan pek çok kişi var."

Whitt onaylarcasına başını eğiyor ve Madoc'un bakışları August'a kayıyor. Elimi kavrayışındaki tereddüdü hissediyorum ve güvenceye ihtiyacı olabilir diye parmaklarını sıkıyorum. O da bu jeste karşılık veriyor ve boğazını temizliyor. "August, Orion'la yüzleştığımızda acil olabilecek başka bir konu hakkında seninle konuşabilir miyim... ve bunu biraz özel olarak tartışabilir miyiz?"

Savaşçının kaşları çatılıyor ama yakındaki muhafızları arabanın önüne doğru yönlendiriyor ve karşımızdaki bankın kenarına tünemek için yaklaşıyor. Güneş ışığı kumral saçlarında parıltıyor. Birkaç hızlı mırıltıyla etrafımıza bir büyü duvarı çekerek esintinin uğultusunu ve arabadaki diğer fae'lerin seslerini bastırıyor - bizimkiler için de aynı şeyi yapacağını varsayıyorum.

Madoc'a bakıyorum, midem düğümleniyor. "Sorun nedir?" August'a özellikle ne sormak istediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Madoc'un ağzı garip açısıyla gergin duruyor. "Henüz sana bundan bahsetme fırsatım olmadı. Sen solmaya başladığında - lanetini iyileştirmek için kanımı sunacaktım ve August beni durdurdu - sana ya da başka birine zarar vermeyeceğime dair ona daha fazla güven vermek için ona gerçek adımlı teklif ettim. Yani, kendim dışında." Dudaklarında kısa süreli alaycı bir gülümseme belirliyor.

Gözlerim açılıyor, ne kadar büyük bir fedakârlık yaptığını daha önce olduğundan çok daha güçlü bir şekilde anlıyorum. Fae'ler gerçek isimlerini nadiren kimseye söylerler, lordlarına ya da eşlerine bile, çünkü bu aslında diğer kişiye onlar üzerinde tam bir güç verir. Çok az güvendiği bir adama bunu teklif etmesi... "Bunu yapmak zorunda kalmamalıydın."

"Neyse o işte. Zaten birkaç dakika içinde gerçek adımlı çağrılmak için hayatta olmayı beklemediğimden, bunun önemli olacağını düşünmemiştim." Bakışları benden August'a doğru kayıyor. "Ama işte buradayız."

Hakkını yemeyelim, August tüm bu olanlardan rahatsız görünüyor, hiç de zafer kazanmış gibi değil. "Onu bir daha kullanmayacağım. Sana emir vereceğimden ya da bunun gibi bir şeyden endişelenmene gerek yok."

Madoc çiğ bir kıkırdama çıkarır. "Aslında senden bunu düzenli olarak tekrar kullanmanı isteyeceğim. Görüyorsunuz... Orion da bunu biliyor. Bu onun yakın çevresine birini kabul etme şartlarından biri. Çoğunlukla bize özellikle hızlı bir şekilde ihtiyaç duyduğunda çağırarak için kullanıyor ama belli ki isterse daha fazlasını da yapabilir."

Kalbim sıkışıyor. Orion'un hüküm sürdüğü, Sığınak dedikleri Murk kolonisinden kaçışımı ilgili bir anı zihnimde titreşiyor. Madoc yukarıdaki insan dünyasına çıkmama yardım ederken, birden Orion'un kaçtığını fark ettiğini anladı. O gerçek isim çağrısını almış olmalı.

"Sahte Kalbiyle bağlantın koptuğunda senin üzerindeki gücü sona ermeyecek miydi?" diye sordum.

Madoc başını sallar. "Gerçek isimlerimiz bizim bir parçamız, başka herhangi bir kaynaktan ziyade ruhlarımıza bağlı bir büyü. Henüz kullanmaya çalışmadı. Muhtemelen artık Kalbine bağlı olmadığımı hissettiğinden ya da ben görevde değilken denediği ve hiçbir tepki alamadığı için öldüğümü sanıyor. Ancak ordusuyla yüzleşir yüzleşmez, ya beni görme ya da bunu ona bildirecek başka birini görme ihtimali artacak."

August'un ifadesi savaşa hazırlandığı zamankinden daha da ciddileşti. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sorar, basitçe

ve istikrarlı bir şekilde.

Madoc ona göz kırıyor. Belki de daha bu sabah sadakatini en inkar edilemez şekilde göstermemiş gibi, diğer arkadaşlarının *ona* güvenmeye istekli olması onu hala şaşırtıyor.

"Gerçek bir ismin karşıt kullanımları birbirini yok eder," diyor. "Bana sadece Orion'un benden talep ettiği hiçbir şeye itaat etmememi emretmen gerekiyor. Ancak etkisi zamanla azalacağından ve ne zaman bir emir vermeye kalkışacağından emin olamayacağımızdan, emri düzenli olarak tekrarlamamız gerekecek. Sanırım günde bir kez yeterli olacaktır."

"Elbette," diyor August. "Devam etmem için bana ihtiyacın olduğu sürece." Altın rengi gözleri kararıyor. "Eğer istediğim gibi olursa, Orion'un daha günler geçmeden hiçbir söze ihtiyaç duymayacağını söylememin sakıncası yoktur umarım."

Madoc'un parmakları sanki kralının bana eziyet ettiği tüm yolları düşünüyormuş gibi benimkilerin etrafında geriliyor. "Hiç umurumda değil. Aslında ben de aynı fikirdeyim. Tek umudum, bize dayattığı bu savaşta halkımdan çok fazla kişinin zayıf vermemesi."

Hiçbirimiz çatışmanın nasıl sonuçlanacağından emin olamayız. Madoc, Murkların mevsimlerin fae'lerinin iddia ettiği gibi kötü niyetli caniler olmadığına kanıtı. Ancak Sığınak'ta geçirdiğim zamandan biliyorum ki, birçoğu hem Seelie hem de Unseelie'den şiddetle nefret ediyor ve diğer fae'lerin onları, hatta çocuklarını nasıl vahşileştirdiğini göz önünde bulundurursak, bunun için onları suçlayamam.

Madoc için mevsimlerin fae'leriyle bir tür uzlaşmayı barışçıl bir şekilde müzakere edebileceğini kabul etmek yeterince zordu. Daha kaç kişiyi daha barışçıl bir yaklaşım benimsemeye ikna edebileceğimizi bilmiyorum.

Ancak Madoc'un yanında yer alanlar artık ulaşamayacağımız bir yerde olsalar bile, Orion'la aynı fikirde olmayan ya da hayatta kalmaya odaklandıkları için öyle ya da böyle karar verme zahmetine katlanmayan pek çok fare değiştirici var. En azından onlara, en başından beri onların olması gereken türden bir yaşam ve yuvaya sahip olma şansı verebiliriz.

August ciddiyetle, "Elimizden geleni yapacağız," diyor.

Parmaklarımı Madoc'un elinden nazikçe ayırıyorum ve ellerimi kulaklarıma götürüyorum. "Fringelands'a yaklaşıyor olmalıyız. Neden ona gerçek isim emrini şimdi vermiyorsun? Duymama gerek yok." Madoc'un bakışlarını yakaladım. "Ne kadar az kişi bilirse senin için o kadar güvenli olacağının farkındayım."

Bana daha önce hiç kimseye yönelttiğini görmediğim, göğsümde bir çarpıntıya neden olan şefkatli bir gülümseme veriyor. Bu yönünü bilmemi umursayacağını sanmıyorum ama yine ona sunduğum mahremiyeti takdir ettiğini söyleyebilirim.

Sadece bir dakika sürüyor. Kulaklarımı kapatıp vagonun kenarından bakıyorum, August talimatını vermeli ve sonra Madoc bana tamam olduğunu söylemek için parmak eklemlerini koluma sürtüyor. Ama o zamana kadar dikkatim ilerideki sahneye çekilmişti.

Birkaç at arabası giderek engebeli hale gelen arazinin kenarlarından bize doğru yükseliyor. Araçların kendileri de pek iyi durumda görünmüyor; birkaçı dengesiz bir şekilde sarsılıyor, birinden mor dumanlar yükseliyor.

Sylas ve diğer baş lordlar tugayımızın yavaşlamasını işaret ediyor. Yaklaşan filoyla karşılaştığımızda tamamen duruyoruz.

Arabaların içinde yığılmış birkaç ceset ve kıyafetlerinde kan olan başka fae'ler görüyorum. Boğazım daralıyor. En öndeki aracın dümenindeki kadın konuşmadan önce ne söyleyeceklerini tahmin edebiliyorum.

"Amberrise'dan kaçtık. Bize saldıran Murk'ları uzak tutmaya çalıştık ama çok kalabalıktılar ve korkunç güçleri vardı... Kalabildiğimiz kadar kaldık ama sürümüzün yarısından fazlası öldü, bazıları bir daha asla dirilmemek üzere."

Sylas gergin bir sempati ifadesiyle başını sallıyor. "Onurlu ve iyi bir şekilde savaştığınıza eminim. Keşke evinizi terk etmek zorunda kalmadan önce size yardım etmek için daha erken ulaşabilseydik." Yakındaki arabalarında Donovan ve Celia'nın gözlerini yakalıyor ve sormak için yeterli fikir birliği duygusuna sahip olmalı, "Şimdi daha büyük bir güçle savaşmak için bize katılacak mısınız? Amberrise'i mümkün olan en kısa sürede size geri vermek niyetindeyiz."

Kadının arkasındaki adamlardan biri elini toza bulanmış alnında gezdiriyor ve omuzlarını yorgun bir şekilde çökertiyor. Ama kadın çenesini kaldırıyor. "Elimizden yapacağız. Neredeyse onların kuvvetleri üzerindesiniz. Biz kaçtıktan kısa bir süre sonra peşimizden geldiler -bizim arabalarımız daha hızlıydı ama şu anda on dakikadan fazla uzakta olamazlar. Yanınızda yaralılarımıza bakabilecek şifacılar var mı? Benimkiler çok yorgun."

Baş lordlar, toplanan sürüler arasındaki yetenekli birkaç kişiyi işaret ederek, yeni gelenlere ulaşana kadar arabadan arabaya atlamak için büyü kullanmalarını ister. Sylas August'u bizimle birlikte tutuyor, sanırım önündeki savaş için gücünü daha iyi koruduğunu hissediyor.

Diğerleri savaşa hazırlanıyor, çoğu önlerindeki düzene geçmek için arabalardan ayrılıyor. Arkadaşlarım diğerlerine katılmadan önce arabamın etrafını başıboş saldırılardan için bir büyü yaptı, endişeli gözleri bana burada olmamamı dilediklerini söylüyor.

Whitt bana "Seni göremeyecekler bile" dedi. "Seni hedef almalarını istemiyorum."

Keşke şu anda burada oturup ne olacağını izlemekten başka yapabileceğim bir şey olsaydı.

Madoc benimle kalıyor, kolunu belime doluyor, sanki gerekirse beni çekip götürmek için kendini hazırlıyor.

"Sen iyi misin?" Ona sessizce sordum. Halkıyla bu şekilde tekrar yüzleşmenin nasıl bir duygu olduğunu hayal bile edemiyorum, gerçi sanırım şu anda onu göremeyecekler de. Bu muhtemelen en iyisi, çünkü onu bizim tarafımızda görmeye nasıl tepki vereceklerini de hayal edemiyorum.

Kabaca nefes verir. "Olabildiğim kadar iyiyim. Bu günün geleceğini biliyordum ama buna hazırlanmak için daha fazla zamanım olmasını tercih ederdim."

"Orion bu yüzden bu kadar çabuk harekete geçti, değil mi?" Ben de öyle dedim. "Senin yüzünden değil, mevsimlerin tüm fae'lerinin akli başka şeylerde olduğu için." Çoğunlukla da benim hayatta kalmam.

"Evet ama bu onun stratejisini takdir ettiğim anlamına gelmiyor."

Kalkanın engelleyemediği bir titreşim havadan geçiyor. Uzakta bize doğru koşan bir figür sürüsü seçiyorum. Bir anda, Seelie ordusunun üzerine parıldayan, cızırdayan büyü oklarından oluşan bir tufan yağıyor.

Yaz fae'lerinden bazıları kalkan oluşturmak için kelimeleri şaklatıyor. Diğerleri sadece kaçıyor. Ancak alev alev yanan büyülerin yolundan sıyrıldıklarında, birkaçı tutulur ve uzuvlarından ya da göğüslerinden fişkıran kanla kendi üzerlerine çökerler.

Oturduğum yerden öne doğru fırlıyorum, boğazımda bir protesto çılgılığı. Madoc omzumu tutuyor ama onun duruşu da aynı derecede gergin.

"İllüzyonları birbirine karıştırıyorlar," diyor sesi titreyerek. "Görebildiğiniz büyüler hiçbir şey değil, aralarında gizli saldırılar var."

Bir uyarıda bulunacakmış gibi nefesini tutuyor, ama ordunun arabamızın etrafını saran koruyucu büyü sayesinde bizi görebildiklerinden daha fazla duyabileceklerinden emin değilim. Ancak bir sonraki anda, Seelie savaşçılarının bu hileyi kendi başlarına çözdükleri anlaşılıyor. Baş lordlar, August ve Whitt, diğerlerinin en uzak noktalara gitmesi için kalabalığa talimatlar yağıdırıyor.

Bir sonraki yıkıcı enerji yağmuru üzerlerine yağdığında, hep birlikte seslerini yükselterek hepsini saptıran devasa bir kalkan oluşturlar

-Hem görünen hem de görünmeyen büyüler. Saniyeler sonra, başka bir koruyla, gelen istilacılara doğru kendi büyülerini fırlatırlar.

Bir planın parçası mı yoksa herkesin kendi gücünü kullanması mı bilmiyorum ama ilerleyen Murk ordusunun etrafında bir etki kaosu patlak veriyor. Yerden kopan dallar ve sarmaşıklar bazılarını ayaklarından çekip alıyor. Kasırgalar diğerlerini devirir. Sol tarafta ateş dalgaları kükrerken, sağ taraftakileri büyük bir su seli dövüyor.

Ama Murk'lar hazır. Birkaçı düşüyor, evet, ama çoğu etkiyi engellemek için savunma büyüleri yapmak zorunda kalıyor. Sonra kuvvetlerimize daha fazla büyü fırlatıyorlar. Enerji havada titriyor, kollarımın arkasındaki tüyleri diken diken edecek kadar yoğun.

Fae orduları güçlerini birbirlerine tekrar tekrar savuruyor, ikisi de yumuşamaya yanaşmıyor. Askerlerin safları arasındaki çamurlu toprakta çatlaklar oluşmaya başlıyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki boğazımdan fırlayacak diye korkuyorum.

Onları uzak tutuyoruz ama geri de itmiyoruz, gördüğüm kadarıyla bir santim bile. Adamlarımız yoruluyor olmalı. Onları yoruluyor mu?

Gözlerimi kısarak bakıyorum, büyü çatışmalarının arasından ve uzaklardan pek bir şey seçemiyorum. Yakalayabildiğim Murkların yüzlerindeki ifadeler pek de yorgun görünmüyor. Ama... şu anda Orion'unkini aydınlattığını hayal edebileceğim türden hevesli bir öfke de görmüyorum.

Daralmış gözleri ve kesik dişleriyle gördüğüm bakışlar *çaresiz* görünüyor. Kararlı ve vahşi, ama umutsuzluğun bir kenarı da var. Bence zaten şanslarından şüphe ettikleri için değil, bu ele geçirmeyi başaramazlarsa kaderlerinin ne olacağını bildikleri için.

Hepsi de olası tek kaderlerinin Seelie'leri katletmek ya da karşılığında katledilmek olduğuna inanıyor.

İçimi huzursuz bir his kaplıyor. O insanlara bir şekilde ulaşmalı, onlara kan dökülmesine gerek olmayan başka bir yol olduğunu göstermeliyiz. Birçoğunun bizi dinlemeyeceğini biliyorum ama en azından birkaçı . Orion'un yanından ne kadar çok kişiyi uzaklaştırabilirsek, Sisler'e saldırmaya devam etmesi o kadar zorlaşacaktır.

Ben bunları düşünürken, Seelie kuvvetleri arasında yeni bir şey dalgalanıyor. Emirler veriliyor. Savaşçılar savaş hatları boyunca daha uzağa dağılıyor. Sesler tekrar yükseliyor ve bir bariyerin parıltısını görebileceğim kadar kalın

Murk ile aramızdaki çatlak zemin boyunca oluşuyor ve sınırdaki pusun daha ince bir versiyonu gibi gökyüzüne doğru yükseliyor.

Seelie dostlarım arabaya geri dönüyor, August'un saçları terden ıslanmış, Syllas'ın kara gözleri yorgun, hayalet gözleri ise hiçbirimizin seçemediği bir boşluğa bakıyor.

"Neler oluyor?" Ayağa kalkarak soruyorum.

Whitt cevap veriyor, oflayıp puflayarak banklardan birine çöküyor. "Yeterince organize değildik, etki alanlarını bu şekilde geri alamayız. Şimdilik Murk'un Sisler'de daha fazla ilerlemesini engelliyoruz. Savaşçılarımızın önemli bir kısmı burada kalıp topraklarımızı savunacak, geri kalanımız ise fareleri topraklarımızdan nasıl sonsuza dek kovacağımızı düşünecek."

"Ya da hepsini durdukları yerde nasıl ezebiliriz?" diye mırıldanıyor savaşçılardan biri, arkalarından arabaya atlıyor ve adamlarım tartışmaya bile başlamıyor.

Talia

"Kararlı bir şekilde hareket etmeliyiz," diye ısrar ediyor Laoni, sesi sınır kalesinin toplantı odasının yüksek tavanında yankılanıyor. "Köklerini kazıyın ve bu tehdidi yok edin."

Onun yorumuyla ilgili hiçbir şey beni şaşırtmıyor ama Madoc uzun masada yanımda otururken geriliyor. Son zamanlarda mevsimlerin fae'leriyle olan ilişkilerinin çoğu Seelie tarafındaydı. Tipik Unseelie soğukluğuna benim kadar alışkın değil.

İkimiz dışında etrafımızda sadece baş lordlar oturuyor. Mevcut zümre ve kadro üyeleri kendi lordlarının arkasında duruyor. Ancak Murklarla olan deneyimlerim ve Mistler üzerinde yarattıkları lanetle olan bağlantım sayesinde tartışmada bir yer edindim ve Madoc... şey, Madoc gerçek bir Murk temsilcisine sahip olduğumuz en yakın şey, artık onlardan koptuğu için halkı adına konuşabildiği kadarıyla.

İkimizin de bir şey söylemesine gerek kalmadan Corwin konuşuyor ve bağımız aracılığıyla bana bir güvence dalgası gönderiyor. "Basitçe tüm gücümüzü onlara fırlatmak ve savunmalarını kırmayı ummak ilk seferinde bizi çok uzağa götürmedi. Bence Sisleri savunmanın daha incelikli bir yaklaşım gerektireceği açık. Kararlı, evet, ama aynı zamanda incelikli."

Unseelie'ler savaşın kendi taraflarındaki kurt değiştirenlerle benzer sorunlarla karşılaştı. Sonunda aynı taktiği uygulayarak Murk güçlerini büyülü bir şekilde duvarla çevirip, büyük bir savaşçı birliğini bu duvarı tutmak için bıraktılar.

sınır. Ancak ne yaz ne de kış, savaşçıların Murk'a ne kadar dayanabileceğini bilmiyor, özellikle de Murk her an taktik değiştirebilecekken.

Laoni, soğuk gözlerinde neredeyse ihanet gibi görünen bir duygu parıltısıyla Corwin'e dönüyor, sanki Corwin geçmişte onu bu kadar sık baltaladıktan sonra ona herhangi bir bağlılık borçluymuş gibi. "Sana ve eşine ne kadar pahalıya mal olduklarını düşünürsek, bu haşerelere karşı daha sert bir tavır takınmanı beklerdim."

Bakışları kısa bir süreliğine bana yöneliyor ve elim otomatik olarak karnıma doğru seğiriyor. Onun sözleriyle yüzüme çarpan keder yumruğundan kaçış yok. Corwin sandalyesinde kaskatı kesiliyor, benzer bir ıstırap ondan bana doğru yayılıyor ve Syllas'ın dudakları masanın başında durduğu yerde sessiz bir hırıltıyla geri çekiliyor.

Orion'un laneti yüzünden, ilk çocuğumuz olacak çocuğu kaybettim. O kadar erkendi ki, gelecekteki anneliğimin hayalini kurmaya başlamak için ancak birkaç haftam olmuştu, ama bu kayıp hala kapanmamış bir yara. Adamlarım kan bağıyla hangisinin baba olacağını bilmiyorlar ama hepsi onu ruhen kendi çocukları olarak gördüler. Olabileceklerin yasını benim kadar derinden tuttuklarını biliyorum.

Dişlerim kenetleniyor ve parmaklarım avucuma doğru kıvrılıyor. Öne doğru eğiliyorum ve bu hareketle Laoni'nin bakışlarını yakalıyorum. "Acımı kendi gündemini ilerletmek için kullanmaya cüret etme. Bu herkesten çok benim kaybımdı ve bu savaşın bir 'imha' ile sona erdiğini görmek istemiyorum."

Ses tonumdaki azarlama karşısında Laoni'nin yüz ifadesi seğiriyor. Onunla daha önce hiç bu kadar sert konuştuğumdan emin değilim ama sabrım tükendi.

"O halde ne önerirsiniz?" Celia hem bana hem de Madoc'a bakarak soruyor. "Murk hakkındaki bilginle, bizi yok etmeye çalışan fae'leri yok etmezsek savaşı kazanmayı ve Sisler'i korumayı nasıl umabiliriz?"

Seelie baş lordlarının en kıdemlisi Murk'a karşı Laoni'den daha dostane değil, biliyorum ama en azından sorusunu kibarca ifade etmeyi başardı. Ve Madoc'un üzerinde duran bakışları, onu çoğunlukla şüpheyile kısılmış gözlerle izleyen Unseelie baş lordlarının aksine, her şeyden çok ölçülü bir merak gösteriyor.

"Bazıları bizim tarafımıza geçebilir," diyorum. "Onlara bu kararı vermeleri için bir şans vermeliyiz. Şu anda bildikleri kadarıyla, size saldırmaları bile onları öldürebilirsiniz. göre bu

Savaş, yüzyıllardır her karşılaştığınızda onları katletmenizin meşru müdafaasıdır."

Madoc başını eğiyor. "Talia'nın söyledikleri doğru. Orion ne şekilde olursa olsun kan istiyor ve o bitene kadar bu savaşın bitmeyeceğini kabul ediyorum. Ama halkımın çoğu her şeyden çok gerçek bir yuva istiyor. Sisler'de uzun zamandır kendilerinden esirgenen yeri ve kurtların ya da kuzgunların her an üzerlerine çullanacağından korkmadan huzur içinde yaşayabilmeyi istiyorlar. Bence bu makul bir istek."

Grup üyelerinden biri hafif bir alaycı ses çıkarıyor ama kim olduğunu söyleyecek kadar iyi duyamıyorum. Yine de Madoc adına kıllanıyorum.

Terisse ağzını ovuşturarak, "Bize saldıran Murk'lar pek de dinleme havasında değiller," diyor. "Ve ne söylersek söyleyelim bize inanmaya meyilli olacaklarmış gibi görünmüyor."

Bu konuda haklı olabilir. Arabayla Kalp'e dönerken aklıma gelen bir fikir su yüzüne çıkıyor. "Orion'un kurallarını kabul etmeyen Murk büyücüsü Delta'ya geri dönebiliriz. İlk anlaşma kötü gitti ama belki-"

"Kötü mü?" Uzziah güvensizlikle karışık bir oflama ile söylüyor. "Anladığım kadarıyla, onlarla görüşmeye giden Seelie temsilcilerine saldırmışlar."

"Çünkü Seelie'nin onlara saldırmak üzere olduğuna inanıyorlardı," diye ekliyor Madoc. "İstemedenden de olsa bu izlenime katkıda bulunduğumu kabul edebilirim. Bence sağlam bir çağrı yaparsan dinleme ihtimali yüksek."

"Ne yani, bu fare kraliçeye yardımımıza gelmesi için yalvaracak mıyız?" Laoni'nin burnu tiksintiyle kırışır.

Bir ara benim tarafımı daha fazla görmeye başladığını düşünmüştüm. Ama bu sadece Seelie ve Unseelie arasındaki ilişkilerle ilgiliydi ve sevdiğini kabul etmesine izin vermediği adam Murk'un pençeleri altına düşmeden önceydi. Onu fare değiştirenleri saygıya değer görmeye ikna etmek belli ki çok daha zor olacak.

Onun yerine Sylas'a dönüyorum. Zaten ilk anlaşmayı yapan da oydu. "Murk'un bir kolonisini bile bize güvenmeye ikna edebilirsek - ve burada Sisler'de onlara yer açarak bu güvene layık olduğumuzu kanıtlayabilirsek - Murk'a istediklerini elde etmenin başka bir yolu olduğunu göstermek için çok ileri gideriz. Bunun için özür dilemeye değmez mi? Bizim tarafımızda da pek çok hata yapılmışken, alçakgönüllü olmak size neye mal oluyor?"

Arkadaşım keskin bir nefes alıyor. "Talía, ne demek istediğini anlıyorum. Ama yine de otorite havasını korumamız gerekiyor. Bu Fae kolonisini hiç tanımıyoruz, Murk müttefikimiz bile daha önce onlarla doğrudan muhatap olmamıştı. Kendimizi savunmasız bırakamayız."

Kaşlarımı çatıyorum, kalbim onun görmesini nasıl sağlayacağımı bilmediğim için hayal kırıklığımla ağrıyor. "Alçakgönüllü olmak sizi savunmasız kılmak zorunda değil. Gerçekten hatalı olduğunuzda özür dilemek bir zayıflık olmamalı. Asla yanılmazmış gibi davranmak yerine yanlış adım attığınızı *kabul* etmeye istekli olmanız otoritenize ne kadar güvendiğinizi göstermez mi?"

Sylas duraksıyor, uyumsuz bakışları benimkileri arıyor. Yüzünü alnından yanağına kadar çizen ve hayalet gözünü ikiye bölen yara izi ona hafife aldığı bir Murk kadını tarafından verilmiş. Tereddüt ettiği için onu suçlayamam. Ama artık fare değiştirenlerin düşmanlıktan daha fazlası olduğunu biliyor.

"Haklısın," diyor bir süre sonra, beni rahatlatmak için. "Sisler'de barış için ve geçmişteki yanlışları düzeltmek için bu adımı atmaya istekli olmalıyım - ve öyleyim."

Celia, "Bu o kadar basit değil," diyor. "Bu büyücü bize ikinci bir şans vermeyi kabul etse bile, ona hangi toprağı teklif edeceğiz?"

Donovan omuz silkti. "Sisler'de çok sayıda sahipsiz bölge var. Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Bu konuda dikkatli olmamız gerekecek," diyor Uziah. "Hangi tarafı desteklediğine dair fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı önemli alanlara çok yakın olmalarını istemeyiz."

Madoc boğazını temizler. "İyi bir bölge olması gerekecek. Eğer bizi daha en başından saçak topraklara sürüyorsanız, hiçbirimizin barış teklifini gerçek olarak görmesini bekleyemezsiniz. Halkımın Sislerin Kalbi ile yeniden bağlantı kurmak ve bu diyarların sunabileceği faydalardan yararlanmak için bir şansa ihtiyacı var. Bize sadece masa artıkları teklif edilirse bu eşit bir ittifak olmaz."

"Elbette," diyor Sylas başını öne eğerek. "Teklifi ben yapacağım için, ekibimle birlikte olasılıkları araştıracağız."

"Bu işler artık böyle mi yürüyor?" Laoni diyor ki. "Yakın zamana kadar bize karşı çalışan bir fare tarafından mı yönlendiriliyoruz? Bu tür taleplerde için nasıl bir yetkisi var?"

Madoc ona ters ters bakıyor. "Halkımın yüzlercesinin arasında yaşamış ve onları tanımış olmanın otoriteye sahibim."

karşı karşıya."

Uzziah'ın elleri masanın üzerinde kıpırdanıyor, sonra onları hareketsiz kalmaya zorluyor. "Bazıları savaştan vazgeçmeye ikna edilebilse bile Murkların burada nasıl bir rol oynayacağını tam olarak tartışmamız gerekiyor. Onları bir anda bizimle eşit konuma , değil mi? Baş lorda en yakın oldukları şey şu çılgın kralları."

Celia, "Elbette iktidarı onlara devretmek için acele etmeyeceğiz," diye söze başladı.

Corwin o devam edemedi araya giriyor. "Bence zaten düşünmemiz gereken şey de bu. Bizim Murklarla anlaşmazlıklarımız var, onların da bizimle. Ama onlar da fae ve bizimle barış içinde bir arada yaşayabilirlerse, Sisler'in en az bizim kadar onlara da ait olmaması için hiçbir neden yok. Ve bu, bölgelerinin nasıl yönetileceği üzerinde kontrol sahibi olmayı da içerir."

Laoni'nin dudakları giderek artan bir küçümsemeyle kıvrılıyor. "Henüz haşarattan fazlası olduklarını kanıtlayamadılar. Kendilerini Kalbimizin çarpık bir kopyasına bağladılar. Bildiğimiz kadarıyla, masamızda oturan bu kişi, oradaki yerini geri kazanabilecek bir konuma gelir gelmez kralına koşacak." Elini sandalyesinde kaskatı kesilen Madoc'a doğru uzatıyor.

"Aynen öyle," diyor Uzziah. "İyi bir şey gelemes-"

İçimde biriken hayal kırıklığı taşıyor. Ellerimi masaya vurarak ayağa kalkıyorum. "Tüm bu tartışmalardan iyi bir şey !"

Tüm baş lordlar sessizliğe gömülüp bana bakıyorlar. Laoni'nin ağzı düz bir çizgiye dönüşüyor. Önce ona odaklanıyorum.

"*Sen* ve diğer mevsim fae'leri henüz Murk'a zorbalar ve çocuk katillerinden daha fazlası olduğunuzu kanıtlamadınız," diye hatırlatıyorum ona. "Onlardan da en az bizim onlara inandığımız kadar büyük bir inanç sıçraması yapmalarını istiyoruz. Ve Madoc beni kurtarmak için hayatından vazgeçti, bu yüzden hiçbirinizin burada olmayı hak edip etmediğini sorguladığımı duymayacağım. Kendi Kalbiniz onu hayata döndürdü. Bundan daha fazla kanıt isteyemezsiniz."

Bakışlarımı toplanan diğer baş lordların üzerinde gezdiriyorum. İçimden bir titreme geçiyor ama duruşumu dik tutuyorum. Kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Yıllardır Orion'un üzerinize yaptığı laneti tedavi etmeye çalışıyorum. Şimdi size tam bir tedaviyi nasıl elde edeceğinizi gösterebilirim, böylece bir daha asla bu konuda endişelenmenize gerek kalmaz. Ve ben bu tedavinin merhamet olduğunu söylüyorum. Murk'a şiddet ve nefretten başka bir şeyle karşılık vermemek *bizden* daha fazla nefret etmelerine yol açacaktır.

İçlerinde sizden asla güvenmeyecek kadar nefret etmeyenlerle birlikte çalışmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Şimdi buraya bak," diye başlıyor Uzziah ama ben onu görmezden gelerek devam ediyorum.

"Eğer bir arada yaşamaya gerçek bir şans vermeyecek ve onları Sisler üzerinde sizin kadar hakkı olan eşitler olarak görmeyecekseniz, o zaman zaten burada kalmayacağım. Hangi fae'nin daha değerli olduğu konusunda birbirinizle didiştığınızı duymaktan bıktım. Eğer Fae'ler kavga eden çocuklardan daha iyi davranamıyorlarsa, insan dünyasına geri dönmeyi tercih ederim."

Bununla birlikte, sandalyeme geri gömülüyorum. Meydan okuyan enerji damarlarımda dolaşmaya devam ediyor.

. Etrafımdaki Fae'leri eski önyargılarından kurtarmak için gitmem gerekiyorsa, mecbur insan dünyasına geri dönüp kardeşimle kalacağım.

Ama belki de o kadar ileri gitmeme gerek kalmayacak. Masanın etrafındaki yüzler üzgün görünüyor.

İlk olarak Corwin konuşuyor, bağımız aracılığıyla bir kucaklaşma gibi bir izlenimle. "Dostuma bundan çok daha makul olduğumuzu gösterebileceğimize eminim."

Donovan Madoc'a bakar. "Halkınıza hitap edebilecek misiniz? Kalbin sizi kabul ettiğine inanacaklar mı?"

Madoc ona çarpık bir gülümseme sunuyor. "Beni geri getirdiğinden beri kullandığım gerçek isimlerle beni işaretlemeye başladı bile." Gömleğinin kolunu çekiştirerek pazusunda oluşan siyah dövme benzeri izlerden birini gösteriyor.

Onu görünce nefesim kesildi. Bu, Kalp'in hoş karşılandığının inkâr edilemez bir kanıtı. Baş lordlar manzarayı seyrederken odaya daha derin bir sessizlik çöküyor.

"Ama tek başıma yeterli olamam," diye devam ediyor Madoc. "Beni bir şans olarak görebilirler. Onlarla konuşup savaşmak yerine müzakere etmeye ikna etmeye çalışacağım ama Sisler'e kabul ettiğiniz tek Murk'un ben olmadığımı gösterebilmemiz gerek. Zaten en az bir Murk kolonisi yerleşmişse bazılarını kazanma şansım çok daha yüksek olacaktır."

Sylas, "O halde Delta ile mümkün olduğunca çabuk yeniden temas kurmak için planlarımı yapacağım," diyor. "Anladığım kadarıyla mevcut Murk kuvvetlerine karşı savunmamız şimdilik iyi gidiyor gibi görünüyor?"

Laoni başını sallar ve daha sakin bir tonda şöyle der: "Cephedekilerin çok fazla yorulmaması için zaten bir asker rotasyonu ayarladık.

ve malzeme gönderiyoruz."

Celia, "Aynı şeyi kuvvetlerimiz için de ayarlıyoruz," diyor. "Kendimize biraz zaman kazandırdık. Artık en acil ihtiyaçları karşılandığına göre, ele geçirilen bölgelerden gelen mültecilerle ilgilenmemiz, onlar için alternatif konaklama yerleri bulmamız gerekiyor."

Corwin onunla ilk tanıştığından bu yana geçen aylar boyunca artan otoritesiyle ayağa kalktı. "O halde günün geri kalanını Syllas'ın tekliflerine hazırlanarak ve geri kalanımız da Murk kralının bize gönderebileceği başka her şeye hazır olmak için kendi bölgelerimizdeki ve ötesindeki insanlarımızla ilgilenerek ve onları organize ederek geçirelim derim."

İçim rahatladı, masada bir anlaşma mırıltısı dolaşıyor, başka tartışma çıkmıyor. Kendi savaşımı tamamen kazandığıma bir an bile inanmıyorum ama en azından geçici bir anlaşma sağladım.

Corwin

Etrafımda devam eden hareketlilik tenime huzursuz bir ürperti gönderiyor. Askerlerimizin ve diğer Unseelie'lerin derme çatma geniş bir kampta toplandığı ovanın kenarında duruyorum ve sinirlerimi yatıştırmak için derin nefes alıyorum.

Yanımdaki Talia, bir zamanlar boş olan ve şimdi her kümesi farklı bir sürünün uzmanlık alanlarını işaret eden çeşitli malzemelerden yapılmış kaba binalarla kaplı geniş buzlu araziye bakıyor. "Fae dünyasının bir bölümünün bu kadar kalabalık görüldüğünü hiç görmemiştim."

Başımı salladım. "Etki alanlarımız arasında boşluk bırakmayı seviyoruz, böylece bir sürünün - ya da sürünün, Seelie'nin de benzer bir politikası olduğunu düşündüğümünden - faaliyetlerinin diğerinkiyle çatışması ihtimali azalıyor. Ancak bu ölçekte bir sorun hepimizi bir araya getiriyor."

Kalbin etrafındaki platonun hemen ötesindeki düzlükte toplanan Fae'ler, Murk'a karşı savaşa katılmak için gelenlerin sadece yarısı. Diğer yarısı istilayı uzakta tuttuğumuz savunma duvarı boyunca konuşlanmış durumda ya da orası ile burası arasında seyahat ediyor. Kış diyarının dört bir yanından gelen savaşçılar, şifacılar ve diğer yetenekli fae'ler dün silahlanma çağrısı yapıldığından beri burada toplanıyor.

Havadaki enerji gerilimle dolu. Hiçbirimiz böyle bir savaşla karşı karşıya kalmayı beklemiyorduk, hele de bu kadar ani bir şekilde.

Talia nefesini içine çekiyor. Aramızdaki bağ sayesinde onun huzursuz duygularını hissedebiliyorum. "Bunun için burada olmana gerek yok," diye hatırlatıyorum ona. "Burada olmayacaklar."

eşimin de benimle gelmesini bekliyorum."

Her zamanki inatçılığıyla başını kaldırıyor. "Ben bu savaşın bir parçasıyım. Neler olduğunu elimden geldiğince iyi anlamak ve ihtiyacı olan herkesin yanında olmak istiyorum. Ve insanların benim iyi olduğumu kendi gözleriyle görmeleri onlara yardımcı oluyor gibi görünüyor."

Orion'un laneti pençelerini ona geçirirken, önceki hastalığının haberi her iki diyarda da oldukça hızlı yayıldı. Bu gelişigüzel yerleşimin üzerinde asılı duran gergin beklenti duygusunu, onun kaderi belirsizken halkımın çoğunu saran umutsuz ıstıraba tercih ettiğimi söyleyebilirim.

Ruh ikizi eşim sadece sunduğu tedaviyle değil, şefkati ve düşünceliliğiyle de çok sayıda Unseelie'yi etkiledi. Neden nezaketini yerinden edilmiş sürülerimize de göstermesin ki?

Murkların evlerini ele geçirdiği üç sürünün yöneticilerini ve halkını, askeri kampın düzenli geliş gidişlerinden mümkün olduğunca korunaklı oldukları platonun tabanına yakın aceleyle inşa edilmiş konutlara yerleştirdik. Halklarının bir kısmı hala savaşabilecek durumda, ancak çoğu ilk saldırıdan sonra iyileşiyor. Meslektaşlarım ve ben onlara elimizden geldiğince huzur vermeye çalıştık.

"Bu sürülerin ne lordlarını ne de leydilerini iyi tanırım," diyorum Talia'ya, binaların arasından geçip daha ıssız bir noktaya doğru ilerlerken. "Kolaylık olsun diye, sınırdakiler Kalbin topraklarını diğerlerinden daha az ziyaret etme eğilimindedir ve itiraf etmeliyim ki mesafe yüzünden onları biraz ihmal etmiş olabilirim. Son yıllarda hiçbirinin büyük bir müdahale gerektirecek bir şikâyeti olmadı. Çoğunlukla platonun bu tarafındaki meslektaşlarım onların ihtiyaçlarıyla ilgilenirken, ben daha çok diyarın sürüme yakın tarafına odaklandım ama bu savaş hepimizi ilgilendiriyor. Tüm baş lordlarının onların çıkarlarını düşündüğünü bilmelerini isterim."

Talia, insan aşçım ve kızının hazırladığı nefis hamur işlerini taşıdığı sepete bakıyor. Daha büyük bir yiyecek arabası büyümlü bir akıntıyla arkamızda süzülüyor. "Umarım açlardır," diyor. "Charles ve Beth ellerinden geleni yaptılar."

"Eminim iyi yemek sürü halkını biraz olsun rahatlatacaktır." Evlerinin restorasyonu hala çok uzaktayken sunabileceğim en somut hediye buydu.

Bakışlarım Talia'nın topallamasına takılıyor, ayağındaki destekle bu hızda hafif ama de fark ediliyor. Bir yanım sepeti elinden kapıp

böylece kendini daha az zorluyor, ama bu tepki hakkında ne diyeceğini zaten biliyorum.

Daha dün sabah neredeyse hayatta kalamayacak kadar yıpranmıştı. Ondan sadece bir gün önce, çoktan sevinçle kutladığımız çocuğunu kaybetti. Kırılgan olmadığını biliyorum, ancak onu sunabileceğim her türlü korumaya sarma dürtüsünü dizginlemek zor.

Bazı hislerimi anlamış olmalı, çünkü bana yumuşak bir zihinsel dürtü veriyor. *Dışarı çıkmak ve faydalı olmak, odamda oturmaktan çok daha iyi hissettiriyor. Orion'un etkisinden uzak bir hayat ve aile kuracağız, ama önce hepimiz ona karşı çalışmak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız, değil mi?*

Onunla tartışamıyorum ve bastırmayı tam olarak başaramadığı kısıtlanmış ıstırabın titremesi göğsüme bir suçluluk duygusu getiriyor. Kendi kayıplarıyla ve yaşadığı mücadelelerle bildiği en iyi şekilde başa çıkmaya çalışıyor. Buna engel olmak istemezdim.

Yerinden edilmiş sürülerin yerleşkesinin etrafındaki hareketlilik, daha büyük askeri kamptakinden daha durgun. Sürü halkından birkaçı bina kümelerinin kenarlarında nöbetçi olarak duruyor. Etrafta bu kadar çok fae varken böyle bir tedbire pek gerek yok ama yine de onları suçlayamam.

En yakındaki kadının yüzü bizi görünce aydınlanıyor -benden çok Talia'yı görünce, kızgınlık duymadan gözlemliyorum. "Baş lord," diyor başını sallayarak. "Leydi Talia. Bizi kontrol etmeniz ne güzel. Ben lordumu getireyim."

"Teşekkür ederim," diyorum ve o da çekip gidiyor.

Talia onun gidişini izliyor, yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor. "Kim olduğumu biliyordun. Sürünün son zamanlarda Kalp'e gelmediğini söylemiştin."

Gülümsüyorum ve onun canlı saçlarını karıştırıyorum. "Birçoğumuzu iyileştiren bu kadın hakkındaki söylentilerin diyardaki her alana yayıldığını tahmin ediyorum. Kalabalığın içinden seçilmesi zor biri değilsiniz."

Küçük bir kahkaha attı ve benimle birlikte diğer nöbetçileri selamlamak için yürüdü, birkaçı kendi lordlarına haber vermek için acele etti. Üç sürünün evleri arasındaki açık bir alanda durduğumuzda, diğer birkaç neler olduğunu görmek için yaklaşıyor ve sonra eşim için haykırıyor.

"Şimdi tamamen iyi misin?" diye soruyor yaşlı bir adam ona bir hamur işi uzatırken.

"Üzerimdeki lanet kalktı," diye onu temin ediyor Talia. "Murk'lardan biri onu iyileştirmenin bir yolunu buldu ve bunu başarmak için çok şeyi riske attı."

Murk'tan bahsedince gözlerinde bir endişe titreşimi belirliyor ama yüzüne karşı onlara karşı bir şey söylemiyor. "Onun ve bu savaşı en az bizim kadar istemeyen diğer türdeşlerinin yardımıyla, topraklarınızı yakında size geri vermeyi umuyoruz," diye ekliyorum. "Bize saldıranlar işledikleri suçların tüm sonuçlarıyla yüzleşecekler."

Yaşlı adam başını öne eğerek, "Kalp öyle dilesin," dedi.

Talia, duruşunu biraz daha dikleştiriyor, zira küçük açıklığa krallara layık oldukları her hallerinden belli olan bir çift giriyor. Lord ve eşini selamlıyorum ve halkının yaşadığı travma için başsağlığı diliyorum ve sürüsünden birkaç kişiye getirdiğim yiyecekten paylarını aldırıyor. Eşi ötemizdeki ovaya bakıyor ve hüzünlü bir gülümseme sunuyor. "Pek çok kişi krallığı savunmak için geldi. Bunun sadece bizim iyiliğimiz için olmadığını biliyorum ama yine de bunu görmek moral verici."

"Hepimiz işleri yoluna koymak için geleni yapıyoruz," diyor Talia, sadece benim hissedebileceğim bir sinir titremesiyle. "Gerçek savaşa katılamayanlarımız bile."

Lord ona küçük bir selam verir. "Bizi başka şekillerde de savundunuz Leydi Talia. Onayınızı aldığımız için şanslıyız."

Onlara gülümsüyor ama bir pişmanlık ondan bana geçiyor. Laneti iyileştirme yeteneğinin Kalbimizin bir lütfu değil, Orion'un zalim planının bir parçası olduğunu biliyor.

Bu, bizi elinden gelen her şekilde iyileştirdiğin gerçeğini değiştirmez, diyorum sessizce. Yaz ve kış arasındaki ilişkilerin düzelmesine yardım etmenle hiçbir ilgisi yoktu. Ve bu güce neden sahip olduğunuzdan bağımsız olarak, sunabileceğiniz tedavi olmadan çok daha kötü durumda olurduk.

Lordlardan bir diğeri, yanında kendi eşi ve yüz hatları ile renklerindeki benzerlikten kızları olduğunu tahmin ettiğim genç bir kadınla bize doğru geliyor. Tıpkı annesi gibi saçları koyu kumral, aralarına bordo ve kestane rengi karışmış, teni soluk ve burnu babasınıninki gibi sivri. Sanki yetişkinliğin eşiğini yeni geçmiş gibi görünüyor. Tahtıma oturduktan kısa bir süre sonra diyarın dört bir yanındaki bölgeleri gezdiğimi ve yıllar önce onların genç ve ergen kızlarıyla tanıştığımı hayal meyal hatırlıyorum.

Lord getirdiğimiz yiyecekler için haykırıyor. "Bu kadar zahmete girmenize gerek yoktu. Bu tehditle ne kadar uğraştığınızı tahmin edebiliyorum."

Sisler'e tecavüz ediyor."

"En çok zahmete giren benim şefimdi ve bu da onun sağlayabileceği en iyi yardım," diyorum. "Şimdiye kadar herkesin yaşaması gerekenden fazlasını yaşadınız. Bu acıyı bir nebze de olsa hafifletmek için yapabileceğimiz her şeyi seve seve sunarım."

Bakışlarım ondan eşine ve sonra da kızlarına kayıyor. Kızı gözlerimi tereddütlü bir merakla karşılıyor ve duruşu aniden sertleşiyor.

Ben fark etmeden şaşırtıcı bir şey olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. Neye tepki vermiş olabileceğini göremiyorum. Ama dikkatimi tekrar ona verdiğimde, hâlâ dudaklarını aralamış bana bakıyordu. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Talia şaşkınlığımı anlıyor. Genç kadına doğru ilerliyor ve sepetinden bir hamur işi çıkarıyor. "Bunlardan birini denemelisin. Kimse Charles'ın yaptığı gibi yapamaz."

Arkadaşım dostça bir yaklaşımda bulunmaya ve kadını rahatlatmaya çalışıyor ama bakışları Talia ile benim aramda gidip gelirken fae kadının duruşu daha da . Ailesi de artık fark etmişti. Annesi bir elini onun omzuna koyuyor. "Her şey yolunda mı, Kara?"

"I-" Genç kadın sertçe göz kırptırıyor ve tekrar bana odaklanıyor. Karanlık bakışlarında anlamlandırabileceğimden çok daha fazla duygu dolaşıyor. Bana dikkatle bakıyor ve sonra titrek bir sesle "Hissedemiyor musun?" diyor.

Kaşlarımı çattım. "Özür dilerim. Neden anladığımı söyleyemem."

"Ben-sen-" Elini göğüs kemiğine bastırıyor, parmakları yumruk şeklinde kıvrılıyor ve bu hareketle ilgili bir şey, hala şaşkın olmama rağmen içimde huzursuz bir tanıma kıvılcımı uyandırıyor.

O nokta, aylar önce o gece bakışlarım Talia'nınkine takıldığı anda aramızdaki bağı hissettiğim yeri.

Ama Kara nefesini içine çekip "Hissedebiliyorum." dediğinde hâlâ hazır değilim. Sen benim ruh ikizimsin."

"Ne?" Talia patladı, gözleri büyüdü. Ama farkına vardığı o buz gibi çarpışma benimle aynı anda onun da içine işliyor.

Ruhlarımız arasındaki bağı Orion tarafından yaratıldığını artık biliyoruz. Kökenleri ne olursa olsun şimdi değer verdiğim bir bağ yaratmak için kötü büyüsünü kullandı. Ama bu büyüyü kullanarak, doğal düzeni bozdu.

şeyler. Elbette kendi halkım arasında ruh ikizi bir eşim olacaktı, her gerçek kanlı Unseelie gibi.

Talia ile aramdaki bağ, bu kadına karşı hissettiklerimi bastırıyor. Kendini içinde bulduğu durumdan dehşete kapılmaktan başka bir şey gelmiyor içimden. Benim eşim var... ve bu onun eşine sahip olamayacağı anlamına geliyor.

Talia

Sonunda sınır kalesine geri döndüğümüzde, Corwin bana yatak odama kadar eşlik ediyor. "Burada bekle," dedi. "Bunun seni sarstığını biliyorum ve konuşacağız ama Verik'le konuşup Kara'nın acısını mümkün olduğunca azaltmak için başka neler yapılabileceğini öğrenmesini istiyorum. Birkaç dakika içinde yanınıza döneceğim."

Durumun gerginliği hem onun sesinde hem de aramızdaki bağda çınlıyor. Aramızdaki *sahte* bağ, Kalbin aslında onun sahip olmasını istediği bağın yerini aldı. Bu düşünceyle kalbim yeniden yerinden çıkacak gibi oluyor ama söylediği her şeyde ciddi olduğunu biliyorum. Beni terk etmediğini biliyorum, her ne kadar içimdeki sızı şimdiden bu ihtimalle titriyor olsa da.

Yatağa gidip yumuşak yorganın üzerine kıvrılıyorum. Diğer arkadaşlarım ortalıkta yok, hepsi Delta'ya yaklaşmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyor - muhtemelen şu anda Syllas'ın çalışma odasında derin bir sohbete dalmışlardır. Dünyamın nasıl sarsıldığı hakkında hiçbir fikirleri yok.

Sürü liderlerinin ve Corwin'in kendisine ait olduğunu iddia eden fae kadının önünde kendimi tutmayı başardım. Sanırım onları cevaplardan çok sorularla baş başa bıraktık ama Corwin'in onlara söyleyebileceği fazla bir şey yoktu. Kafamdaki huzursuz bulanıklığın içinden Verik'le yaptığı konuşmanın parçalarını yakaladım, ondan uyumsuz ruh bağlarının geçmişini ve geri dönmeyen bir bağ koparma yöntemlerini araştırmasını istemişti.

Kolay bir yol olmadığını zaten biliyorum. Corwin'e bağılı olduğumu ilk öğrendiğimizde Seelie dostlarım günlerce bir çözüm aradılar ve ikimizi de cehenneme atmayacak hiçbir şey bulamadılar. Unseelie baş lorduna bu kadar yakından bağılı olma fikrinden dehşete düştüğüm o zamanı düşünmek çok garip ve şimdi bağımızı kaybetme olasılığı yüzünden acı çekiyorum.

Bu ilişkiyi yürütmenin bir yolunu bulmak için çok çalıştık. Birbirimizle çok şey paylaştık, çok derin bir anlayışa vardık. Tüm bunlar gerçektir, değil mi, aramızdaki bağ başlangıçta nasıl oluşmuş olursa olsun? Tüm bunlar hala sayılmalı.

Corwin'in odama geri döndüğünün hayal meyal farkındayım. Kapıyı hafifçe tıklatarak içeri giriyor ve yataktaki pozumu görünce yeni bir endişe duyuyor.

Böyle acınası bir görüntü vermemek için kendimi dikleştirmek için hareket ediyorum ama ben daha fazla ilerleyemeden o çoktan orada, beni kollarının arasına alıyor. Hatta sanki daha fazla kucaklanmaya ihtiyacım varmış gibi kanatlarını çıkarıp beni sarıyor.

Belki biliyordur.

Yüzümü onun zayıf göğsüne bastırıyorum, serin ve kış kokusunu içime çekiyorum. Gözlerim yaşıyor. Dört erkeğim daha varken ve Kara'nın hiç eşi yokken bu bağa bu kadar sıkı sarıldığım için bencil miyim?

Corwin'in kolları beni sıkıca sarıyor. "Hayır, değilsin," diyor yüksek sesle dile getirmediğim soruya cevap olarak. "Aramızdaki bağın nasıl oluştuğu önemli değil. Bu bağ var, biz bunu yaşıyoruz ve bu iki insanın paylaşabileceği en derin bağ. Ruh ikizi eşlerin birbirlerini reddetmelerinin neredeyse duyulmamış olmasının bir nedeni var. Aralarındaki bağ onaylandıktan ve tamamlandıktan sonra birbirlerinden koparılmaları, bunun sadece ölümle gerçekleştiğini biliyorum."

Annesinin de açıkça kanıtladığı gibi, bu yolla bile başa çıkmak zor olabilir.

"Bu Kara'ya haksızlık, değil mi?" Düzensiz bir şekilde söylüyorum. "Büyürken tüm hayatı boyunca ruh ikizi bir eş bulmayı bekledi. Eğer Orion araya girmeseydi böyle olacaktı."

Corwin, "Onun için aynı şey olamaz," diyor. "Aynı kayıp değil. O ve benim ruhlarımız arasında bir bağlantı yok - onun içsel durumunu hissedemiyorum, o da benimkini hissedemiyor. Sadece hissedebilmesi gerektiği izlenimine sahip. Tam olarak neyi kaçırdığını bile bilmiyor."

Bunun durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığından emin değilim.

Corwin geri çekilip elleriyle yüzümü kavriyor ve bakışlarıyla buluşabilmek için yüzümü kendisine doğru çeviriyor. Şefkati sıcak bir güneş ışığı seli gibi üzerime vuruyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım ki, hayatımın gidişatıyla ilgili hiçbir pişmanlığım yok. Tek bir parçam bile aramızdaki bağı bir kenara bırakıp bu kadınla bir bağ kurmayı dilemiyor. Orion'un işine karışmasının onun hayatını ve mutluluğunu nasıl etkilediğine üzülüyorum ama o iş çoktan bitti ve benim bir eşim var."

Dudaklarımı ıslatıyorum ve zihnimin arkasında yavaş yavaş biriken korku içimden taşıyor. "Orion'u yendiğimizde - onun sahte Kalbini yok ettiğimizde... onunla yaptığı tüm büyüünün de yok edilmesini bekliyoruz, değil mi? Lanetler ve diğer her şey de. Yani... bu gerçekleştiğinde, onun yarattığı bağ..." Bu ihtimal beni o kadar mutsuz ediyor ki kelimelerin geri kalanını söylemeye güç yetiremiyorum.

Corwin benim düşünce tarzımı takip edebilir. Mantıklı zihniyle çoktan o kadar ileriye düşünmüş olabilir. Başparmağını yanağımda gezdiriyor, gözleri hâlâ benimkilerde sabit. "Ne olsun sen benim eşim olacaksın. Seni seviyorum ve ruhlarmız bağlansa da bağlanmasa da seni sevmeye devam edeceğim."

"Ama eğer artık birbirimize bağlı değilsek, o zaman sen ve Kara..."

Ağzı gergin bir çizgiye oturuyor. "O noktaya gelene kadar ne olacağını bilemeyiz. Hiçbirimiz Sislerin Kalbi'nin üzerimizde nasıl parlayacağını tahmin edemeyiz. Ama şu anda ruhum ve tahtım üzerine yemin edebilirim ki sana sırtımı dönmeyeceğim. Seni paylaştığımız samimi anlayıştan çok daha fazlası için seviyorum. Bunu *hiçbir şey* değiştiremez."

Kara'hayatının bir parçası olması için bana sırtını dönmesi gerekmiyor. Benim birden fazla eşim var, bu yüzden onun da aynısını yapmasına izin verilmemesi için hiçbir neden yok... her ne kadar bu fikir beni haksız bir kıskançlığa sürüklese de. Özellikle de aramızdaki bağın en mahrem kısmını ben kaybedip onun kazanmasıyla gerçekleşirse.

Aklıma gelen diğer faktör boğazıma bir yumru oturmasına neden oluyor. "Sana olması gerektiği gibi gerçek kanlı bir varis verebilirdi-"

Corwin bu yorumu dudaklarını dudaklarıma bastırarak ve ondan bana doğru akan acı-tatlı bir duygu dalgasıyla kesiyor; içinden yayılan sevgi nedeniyle tatlı, yaşadığımız kayıp nedeniyle acı. Beni sıkıca ama şefkatle öpüyor, ağzımdan yanağıma ve çeneme doğru ilerliyor, giderek artan bir nezaketle yüzümü okşuyor. Hayranlık

Endişelerime rağmen dudaklarının her dokunuşunda içimde bir şeyler yanıyor.

"Sana değer veriyorum, ruhum," diye mırıldanıyor öpücükler arasında. "Ve ailemize getireceğin her çocuğa da değer vereceğim. Sen benim ruhumdan daha *fazlasısın*. Bana duygularımı nasıl açacağımı, yargılarıma nasıl güveneceğimi gösterdin. Geçmişteki hataların bizi tanımlamadığını görmemi sağladın. Kalbimle, zihnimle ve diğer her parçamla sarmaş dolaşsın ve senden hiçbir şey için vazgeçmeyeceğim." Duraklıyor, başını benimkinin üzerine eğiyor. Ses tonu hafifçe alaycı bir hal alıyor. "Elbette, takip etmen gereken daha az eşin olması *senin* için daha kolay olabilir."

Vücudumdaki her zerre bu öneriyi reddediyor. "*Hayır*," diyorum, kelimenin çıkacağını tahmin ettiğimden daha hararetli bir şekilde ve sonra ağzını kendime çekiyorum.

Bu öpücüğü bitirmek zorunda kalmamak için sözlerimin geri kalanının sessizce ona ulaşmasına izin veriyorum. *Bana eşinden daha fazlası olduğumu hissettirdin, sanki gerçekten senin kadınınmışım, eşitinmişim gibi. Başkalarının ne düşündüğüne bakmaksızın hayal edebileceğim tüm mutluluğa nasıl ulaşabileceğimi gösterdin. Seni çok seviyorum. Hayatımın hiçbir parçası sen olduğun için daha iyi değil.*

O zaman anlaştık, diye cevap veriyor, eli yan tarafımı okşarken. *Hiç kimse ve hiçbir şey bizi ayıramayacak.*

İçimde alevlenen ve bağımız sayesinde aramızda dalgalanan duygular artık sadece şefkatten daha fazlası. Corwin'i daha sert öpüyorum ve o da aynı şevkle karşılık vererek beni yatağa yatırıyor. Dili dudaklarımın arasına girerken kanatları üzerimizde bir gölgelik oluşturmaya devam ediyor. Tüylü uçları kıvrılıp yumuşak yüzeylerini kollarım boyunca okşuyor ve içime istekli bir ürperti gönderiyor.

Sen benimsin, diyor dilini ağzıma sokarken. *Benimsin, her zaman.*

Seninki, kabul ediyorum. İhtiyaç duyduğum yeni bir sıcaklık dalgası beni sarıyor ve bir anda ona çok daha yakın olmak istiyorum. Aramızdaki bağı her şekilde yeniden teyit etmek istiyorum.

Tuniğini çekiştiriyorum ve Corwin onu bir kenara fırlatacak kadar öpüşmemizden geri çekiliyor. Parmaklarım bronz teninin dövmeli düzlemleri üzerinde gezinirken, göğsü hoş bir uğultuyla yankılanıyor.

İçinde yükselen arzu beni da tahrik ediyor. Benim istekliliğimden, vücudumun kıvrımlarından ve ağzımın sıcaklığından zevk aldığını hissedebiliyorum ve açlığı beni ateşe veriyor.

Başını eğiyor ve elbisemin korsajını çekiştiriyor. Hızlı bir hareketle göğüslerimden birini kavradı ve tepesini ağzına aldı. Dilini sertleşen meme ucumun üzerinde gezdirirken zevkten dört köşe oluyorum. Parmaklarım onun koyu renk buklelerine dolanıyor, içimden bir inilti kaçıyor.

Benim, bağımız boyunca bir büyü gibi tekrarlıyor. Benim ruhum. Aşkım. Eşim. Benim.

Ağzı her yerime tapıyor: bir göğsüm, sonra diğeri, köprücük kemiğimin hatları, göğüs kafesimin kavis, karnımın eğimi. Göbek deliğimin hemen altında oyalanıyor, oraya en narin öpücüklerden oluşan kıvrımlı bir çizgi yerleştiriyor. Bizi saran şehvetin içine bir keder dalgası giriyor.

Bir tane daha olacak, diyorum ona, doğru olmasını dileyerek. Doğurgan olduğumda bir kez bir araya gelebildiysek, bunu tekrar gerçekleştirmek çok zor olamaz, değil mi?

Corwin bana bakıyor, karanlık gözleri anlamsız. *Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim ve eğer hiç gerçekleşmezse, hayatımı seninkine bağladığım için tek bir pişmanlık bile duymayacağım.*

Boğazımdaki yumru geri geliyor. Sonra elbisemin geri kalanını üzerimden sıyrıyor ve ağzını seksime indiriyor ve içimde mutluluk dalgasından başka bir şeye yer kalmıyor.

Nefesim kesiliyor, kalçalarım dudaklarıyla buluşmak için kalkıyor. Dişlerini yukarıdaki hassas noktanın üzerinde gezdiriyor ve sonra dilini açıklığının üzerinde gezdiriyor ve ben düpedüz inliyorum. Aynı anda kanatları omuzlarımı ve göğsümü okşamak için aşağı . Tüylerin dokusu zaten hassaslaşmış olan göğüslerimde her türlü zevki uyandırıyor.

Corwin hazzın her titreyişini fark ediyor ve hisleri daha da arttırmak için pozisyonunu ayarlıyor. Başımı yastığa yaslıyorum, ağzının hareketleriyle sallanıyorum, tamamen kendimden geçiyorum. Serbest kalmamın eşiğine gelmem için o hassas çıkıntıyı daha keskin bir şekilde emmesi yetiyor.

Sanki beni yemeyi bitirmemiş gibi bana tekrar bakıyor ama ona daha çok ihtiyacım var. Omuzlarını çekiştiriyorum ve üzerimde gevşiyor, beni bu kadar tatmin olmuş görmekten duyduğu sevincin yanı sıra beklentisi de içinde uğulduyor.

Ona uzanıyorum, parmaklarımı sert şaftının etrafında kıvrıyorum. Dokunuşumla onu sarsan mutluluk beni daha da ıslatıyor. Elimi onun etrafında deneysel olarak pompalıyorum, ama kaçan inilti onu paramparça

Kendimi kontrol etmekten geriye ne kaldıysa. Onunla buluşmak için kalçalarımı yukarı itiyorum ve sanki bu şekilde birbirimize uymak için yaratılmışız gibi içime batıyor.

Belki de öyleydik. Belki de kaderin tam olarak istediği gibi olmasa bile bu doğrudur. Öyle olmasaydı nasıl bu kadar mükemmel hissedebilirdik?

Corwin içime girip çıkıyor, zevk tekrar arttıkça beni daha da yükseğe çıkarıyor. Sonra bizi ters çeviriyor, böylece ben üstte, ona binmiş oluyorum.

Ellerimi göğsüne dayıyorum ve içimdeki her şeyle ona biniyorum, onu daha derine götürüyorum, içimdeki o özel baş döndürücü yere ulaştığında nefesim kesiliyor. Onun gözlerinden bana dair izlenimler farkındalığıma akıyor - onun üzerinde süzülüyorum, saçlarım uçuşuyor ve yüzüm mutlulukla parlıyor, sanki ben de onun kadar kuzgunum.

Çok uzun süre dayanamıyorum. Onun içimde bu kadar derine doğru ilerlemesini hissetmek beni saniyeler içinde ikinci boşalmama doğru koşturuyor. Corwin kalçalarımı kavırıyor ve açımı ayarlıyor ve sonra ikimizin de içinde daha keskin bir zevk parlaması cızırıyor. Şehvetimiz birbirimizin zevkinden besleniyor, ta ki ben hangi hislerin bana, hangilerinin ona ait olduğunu ayırt edemeyene kadar.

Omuzlarını kavırıyorum, bana çarpıyor ve sanki tüm vücudum mutluluktan paramparça oluyor. Haykırıyorum, her kasım titriyor. Corwin kendini içime bırakırken boğuk bir ses çıkarıyor.

Yumuşayan şaftına saplanmış halde kalarak, göğsüne doğru yayılmak için üzerine eğiliyorum. Corwin beni kucaklamak için kollarını ve kanatlarını etrafıma sarıyor. Terden nemli tenimiz, sanki o bile ayrılmamızı reddediyormuş gibi birbirine yapışıyor.

Keşke geleceğimizin de tutkumuzun şu an olduğu kadar kesin olduğuna inanabilseydim. Keşke Orion'un korkunç Kalbi'nin yok olmasında korkulacak bir şey olmasaydı. Ama hiçbirimiz kaderimizi gerçekten seçmiyoruz. Ben yapabildiğim kadarıyla seçimlerimi yaptım ve bu seçimlerin tüm dostlarımı benimle birlikte tutmasını ummaktan başka yapacak bir şey kalmadı.

Sylas

Geçidin yanında durduğumuzda Whitt kaşlarını çatıyor. "Bunu tek başına yapmakta ısrar edeceğinden kesinlikle emin misin?"

Saçaklı toprakların yoğun nemli havasını içime çekiyor, kilometrelerce ötedeki Murk istilasını düşünmenin beni şu anki amacımdan uzaklaştırmasına izin vermemeye çalışıyorum. "Açık bir güven ve tevazu gösterisine ihtiyacım var. Geçen sefer elimizde savaşa çok hevesli çok fazla adam bulundurarak yanlış hesap yaptık. Niyetimi göstermek için kendimi hiç muhafız olmadan sunmaktan daha iyi bir gösteri düşünemiyorum, ya siz?"

Ağabeyim yüzünü buruşturuyor ama tüm stratejik zekâsına rağmen buna verecek bir cevabı yok. Kararımı verdiğim andan itibaren sürekli tartıştık.

İnsan dünyasına yaptığım yolculuktan çok, sınırlara güvenliğimiz için yanımızda getirdiğimiz birkaç muhafız, arabamızın yanında durdukları yerde huzursuzca kıpırdanıyor. Bakışları puslu ormanda düşman Murk'tan bir iz var mı diye tarıyor. Umarım onlara, benimle birlikte dönebilecek fare değiştiricilere müttefiklerinden başka bir şeymiş gibi davranmamalarının ne kadar önemli olduğunu yeterince vurgulamışımdır.

Eğer baş lord olarak sözüm kendi halkıma ulaşmaya yetmezse, ittifak için hiçbir umut kalmayabilir.

Ama bunun mümkün olduğunun kanıtı hemen yanımda duruyor. Madoc ağırlaşmış gözleriyle geçidi inceliyor ve sonra bana başını sallıyor. "Bu bir

Ama Delta'nın ya da halkının bir baş lordu katletmekle ilgileneceğini sanmıyorum. Ve ilgisini çekecektir."

"Ve iddialarımı desteklemen için sana ihtiyacım var," diyorum, ses tonum biraz alaycı bir hal alıyor. Bir Seelie baş lordu ve bir zamanlar Murk kralının sağ kolu kesinlikle tuhaf bir eşleşme oluşturuyor. Belki bu da büyücünün ilgisini çekecektir.

Ancak şimdilik, mesajımı en başından itibaren mümkün olduğunca vurgulu bir şekilde iletmek için tamamen tek başıma hareket ediyorum.

Madoc'u geçici olarak bana bağlayan gevşek büyüü test etmek için bir kelime mırıldanıyorum, böylece portalın diğer tarafında varlığına ihtiyaç duyduğumda onu hızlı bir şekilde uyarabilirim. Sonra başımı hem ona hem de Whitt'e doğru eğiyorum. "Buna ihtiyacımız var, yoksa bu riski hiç almazdım. Bana şans dileyin."

Whitt, "Kalp sana yardım eder," diye mırıldanıyor ama sesinde fazla tartışma kalmamış. Sanırım Murk'lu adam eşimiz için ne kadar ileri gidebileceğini kanıtlamadan önce bile Madoc'un görüşlerine saygı duymaya başlamıştı.

Omuzlarımı dikleştirerek geçidin dalgalanan yüzeyine adım atıyorum. Soğuk bir rüzgâra benzer bir telaş çarpıyor, rahatsız edici tuz kokusu burnuma doluyor ve kendimi Murk büyücüsüyle ilk felaket toplantımızın yapıldığı تنها okyanus koyunun kenarında dururken buluyorum.

Delta belli ki beni bekliyordu, varışından önce gönderdiğimiz mesajın cazibesine kapılmıştı ama hâlâ temkinliydi. Sahili çevreleyen alçak kayalık uçurumdan aşağıya inmek yerine, sarp sırtın arkasına tünediği yerden tepeye doğru hafifçe tırmanıyor. Kaba taşı sıkıca kavırıyor, beni içine çekerken gözleri kısılıyor.

Onları göremiyorum ama savaşçılarından oluşan tam bir gücün görüş alanının hemen dışında, onlara bir işaret verdiğinde hazır beklediğinden hiç şüphem yok. Son karşılaşmamızdan sonra neden olmasınlar ki?

Geçitten sadece birkaç adım attım. O Murk savaşçılarından düşüncesi beni endişelendirseydi, bir anda geri dalabilirdim. Ama bu, sohbet etme umudumu bile yitirmem anlamına gelirdi. Kendimi sabit tutup beni incelemesine izin veriyorum.

Delta bir dakika sonra, tam olarak alaycı olmayan ama kesinlikle şüpheli bir sesle, "Baş Lord," diyor. Bordo buklelerini altın sarısı omuzlarından geriye savuruyor. "Son görüşmemizde aldığımız karşılamadan sonra bunu bir onur olarak mı görmem gerekiyor?"

İçimdeki gurur, onun insanların benimkilere sunduğu karşılamamanın pek de dostça olmadığını belirtmek istiyor. Dürtülerimi dizginliyorum ve

Başım. Talia beni alçakgönüllü olmaya teşvik etti ve tüm halkımın kaderi dengede dururken bunu yapabilirim.

"Aceleci ve adaletsiz davrandık," diyorum. "Sizi tekrar gördüğümde yapmak istediğim ilk jest, sizi ne kadar yanlış değerlendirdiğimiz için özür dilemekti. Gelmiş olmanız bile cömertliğinizi gösteriyor. Teklifimi düzgün bir şekilde ortaya koymaya hazırlandığıma göre beni dinlemeye istekli olacağınızı umuyorum. Gördüğünüz gibi, yanımda hiç muhafız getirmedim. Daha önce de yapmam gerektiği gibi, sizin iyi niyetinize güveniyorum."

Delta nefesinin altında mırıldanıyor. Elinin bir hareketiyle kurt kulaklarım kayalık sırtın ötesinden gelen hareket seslerini yakalıyor. Adamları yanımda gizlenmiş bir savaşçı getirmediğimi doğrulamak için adımlar atıyor olmalı. Etrafımı da sarıyor olabilirler. Derimi diken diken eden endişeyi bastırmak için elimden yapıyorum.

Bunun yerine dizlerimin üzerine çöküyorum. Bu pozisyon beni daha da tedirgin ediyor ama aynı zamanda bunun gerekli olduğunu da biliyorum. Talia'nın Murk'e yapıldığına tanık dehşet hakkında anlattığı hikâyeleri düşünüyorum - Seelie pençeleriyle parçalanan ebeveynler ve çocuklar. Midem düğümleniyor ama kendim için korktuğumdan değil.

"Mevsimlerin tüm fae'leri söz konusu olduğunda özür dilemem gereken daha çok şey var," diyorum, başımı hâlâ eğik tutarak. "Size ve türünüze her fırsatta, şimdiye kadar kısmen cahil kalma lüksüne sahip olduğum korkunç şekillerde kötü davrandık. Bunun ya da Murk'u şeytanlaştırma şeklimizin hiçbir mazereti yok. Sizin gibiler şu anda evime saldırıyor olsa bile, nefretinizin anlaşılabilir olduğunu kabul ediyorum. Her iki taraf için de daha barışçıl bir gelecek yaratmaya yetecek kadar telafi edip edemeyeceğimizi görmek için buradayım."

Delta yumuşak bir alaycı ses çıkarıyor ama pozisyonunu daha rahat görünecek şekilde ayarlıyor, ellerini kalçalarına dayayarak küçük bir çıkıntının üzerine oturuyor. "Tüm Sisler, hayvan doğalarımızın en temel anlamı dışında bana çok az benzediğini söyleyebileceğim kişilerin tehdidi altındayken bu çağırımı yapman ne kadar da şaşırtıcı."

Ona acımasız bir gülümseme sunmak için başımı kaldırıyorum. "Bu adil bir ayırım. Murk'un da diğer fae'ler kadar çok yönü olduğuna ve senin kendine kral diyen kişiden çok farklı olduğuna inanmasaydım sana elimi uzatmazdım."

Koyu renk gözleri beni incelemeye devam ediyor. "Dinliyorum, baş lord. Bu kadar umutsuzca yaptığınız teklif nedir?"

"Çaresiz" yorumu yine gururumu incitiyor ama yanlış da değil. Ona daha otoriter bir şekilde bakabilmek için doğruluyorum, böylece verdiğim sözleri yerine getirmem daha olası görünecek.

"Hem ben hem de meslektaşlarım, Murklara verilen en büyük zararın, tüm fae'lerin yasal evi olan Sisler'den tamamen sürgün edilmeleri olduğunu anlıyoruz. Bu durumun adaletsizliğinin farkındayız ve halklarımız arasında daha işbirlikçi bir ilişkiye doğru atılacak ilk adımın size bu evi geri vermek olduğuna inanıyoruz. Eğer kabul ederseniz, yaz diyarında koloninizi yerleştirebileceğiniz bir alanımız var. Sınırları dahilinde, uygun gördüğünüz şekilde yönetmek size ait olacaktır."

"Peki ya sınırlarının dışında?" Delta soruyor, ancak gözlerinde daha yoğun bir ilginin pırıltısını yakaladığımı düşünüyorum. "Orada bize nasıl davranılacak?"

"Seelie'lerden herhangi birine zarar vermediğiniz sürece, size ve koloninize diğer sürülerimiz gibi davranılması konusunda ısrar edeceğiz." Gülümsemem çarpıklaşıyor. "Her teklifin dostça olacağına söz veremem. Kendi aramızdaki düşmanlıklar ve anlaşmazlıklarla düzenli olarak ilgileniyoruz. Ancak birinin sizi doğanızdan dolayı hedef aldığına dair herhangi bir işaret cezalandırılacaktır. Hayatlarını normal bir şekilde yaşayan Murklara maruz kalmanın, halkımın sizi eşit olarak kabul etmesine yardımcı olacağına inanıyorum."

"Yani, hem deneysel bir test vakası hem de uygun görgü kuralları konusunda bir ders olacağız."

Onun yorumu karşısında irkilmemi engelledim. "Ne yazık ki, belli bir miktar öğrenme gerekli olacak. Bunu ben de yaşadım. Ama bunun sadece bizim tarafımızdan olacağını sanmıyorum, değil mi? Halkınızın da size saldırmayacak ya da aşağılamayacak Seelie'ler arasında var olabileceğiniz fikrine alışmak için zamana ihtiyacı olacak."

Delta alnına dökülen bir bukleye üflüyor. "Sanırım bu doğru. Ancak Sisler'e girersek çok daha büyük bir risk almış ve kendimizi sizin merhametinize bırakmış oluruz. Bu teklifin gerçek olduğuna ve Orion onu yenme çabalarınızı engellerken Murk'un bir başka büyük gücünü ortadan kaldırma girişimi olmadığına güvenmek için ne gibi bir nedenim var?"

Bu, gelmesini beklediğim bir andı. "Bana katılabilecek ve bu konuda konuşabileceğine inandığım biri var. Onu çağırmama izin verirseniz, o da benim gibi yalnız gelecek."

Büyücü bir an tereddüt ediyor ve sonra başını sallıyor, ama duruşunun tekrar gerildiğini fark ediyorum. Sanırım bir süre daha böyle olacak: küçük bir güven jestinin ardından küçük bir istek ve sonra da aynısı, ta ki artık birbirimizi bu kadar ihtiyatlı bir şekilde hissetmeyene kadar. Onu temkinli olduğu için eleştiremem.

Madoc'u uyaracak büyüü tetikleyecek kelimeyi söylüyorum ve geçidin kenarına doğru bir adım daha atıyorum. Okyanus esintisinin solgun saçlarını karıştırarak yanımdaki sahile çıkması sadece birkaç saniye sürüyor.

Duruşu da gergin ve bana daha önce olduğundan daha derin bir düzeyde, mevsimlerin fae'lerinin yanında yer almaya karar verdiğinden beri ilk kez halkından herhangi birine kendini açıkladığını anlıyorum. Söylediklerine bakılırsa, Delta'yla geçmişte çok az bağlantısı var, bu yüzden ihaneti kralının alacağı kadar kişisel alması pek olası değil, ama bu onun bundan mutlu olacağı anlamına da gelmiyor.

Geçen seferki gibi kendi üzerine bir illüzyon yapmadı. Gelmeden önce kuyruğunu açtı. Ayaklarının yanındaki zeminde kıvrılan ince kürklü uzantısıyla dimdik duruyor ve ne olduğunu herhangi bir kelimenin başarabileceğinden daha kesin bir şekilde duyuruyor.

"Merhaba Delta," diyor gözlerini ona dikerek. "Daha önce hiç karşılaşmadık ama bu dünyada gözcüleriniz olduğunu biliyorum. Belki beni tanıyabilmen için seni yeterince bilgilendirmişlerdir."

Murk kadını kıpırdamadı ama gözleri büyüdü. Ürkmemeyi başardığım birkaç büyüü kelime söylüyor. Madoc'un duruşunun daha da sertleşmesine bakılırsa, bu onun üzerinde yapılan herhangi bir büyüü test eden bir büyü. Görünüşünün bir illüzyon olmadığından emin oluyor.

"Sen o megalomanın sözde şövalyelerinden birisin," diye tükürdü, bana bile yönelttiğinden daha büyük bir düşmanlıkla. "Burada ne işin var?" Bakışları bana yöneldi. "Onunla ne yapıyorsun?"

Madoc cevap veriyor, sesi kuruyor. "Görünüşe göre sadece Fae halkları arasında değil, kendi içimizde de kabullenme üzerinde çalışmamız gerekiyor. Evet, eskiden Orion'un yanıdaydım. Ama onun ne olduğunu görmeye başladım ve artık yöntemlerine tüm kalbimle karşı çıkıyorum. Ben sadece kendisiyle birlikte çok fazla kişiyi de alaşağı etmediğinden emin olmaya çalışıyorum."

Delta hala şüpheli görünüyor. Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Halkımı yok etmeye çalışan bir adamın destekçisiyle ittifak kuracak kadar geri zekâlı olduğumu düşünmene alınmalı mıyım emin değilim."

Kendini hafifçe sallıyor ve ilk kez dudaklarından bir gülümseme geçiyor. Gözlerindeki ışıltı artık her şeyden daha yaramaz. Sanırım bu her zaman Murk'un doğasının bir parçası olacak, ne kadar güzel oynamaya söz verirlerse versinler.

"Büyüleyici," diyor Madoc'u bir süre daha inceleyerek. "Ve deli diktatör tarafından mahvedilmemek için en iyi şansımızın bu tipler mı inanıyorsun?" Bana doğru gelişigüzel hareketler yapıyor.

Madoc'un ağzı bir sırıtışla kıvrılıyor, ben de bundan alınmamaya karar veriyorum. "Bence Orion'un tüm gücüne ve öfkesine rağmen Sisler'i diğer fae'lerden tamamen temizlemekte zorlanacaktır. Ve sanırım daha iyi bir yol varsa, her iki tarafta da bu kadar çok ölüm üzerine kurulmuş bir Murk toplumunda yaşamamayı tercih ederim. Eğer hepsini yok etmiyorsak, o zaman hak ettiğimiz topraklarda mevsimlerin fae'leriyle bir arada yaşamının tek yolu onlarla birlikte çalışmanın bir yolunu bulmaktır. Ama ben onları rahat bırakmıyorum."

"Yaptıkları teklifin gerçek olduğuna kefil olacak mısınız? Gerçekten de gizli talepleri olmadan kolonime verecekleri toprakları var mı?"

Madoc omuz silkiyor. "Bu kesinlikle ciddi. Ayrıca lanetlerini tedavi eden insan kadından da önemli bir destekçimiz var. Mevsimlerin fae'leri arasında büyük bir nüfuza sahip ve onları uygun bir motivasyon olmadan kabul etmeyecekleri pek çok tavize zorladı."

Sislerin Kalbiyle olan yeni bağlantısından bahsetmedi. Söylediğine göre, Delta ve kolonisi Orion'un sahte Kalbine bağlanmadıkları için kendi bağlantılarını hiçbir zaman tamamen kaybetmemişler. Bu çağrıyı Murk kralının takipçilerine saklayacağız.

Delta tekrar mırıldanıyor ve dikkatini bana veriyor. "Bize önereceğiniz topraklar tam olarak nedir? Bataklıklar ya da sınırlardaki çalılık ormanlar ilgimi çekmiyor."

Ona Whitt'le birlikte seçtiğimiz ve baş lord arkadaşlarımin da kabul ettiği noktadan bahsetmek için ağzımı açıyorum; saçaklarla Kalp arasında, özellikle düşman olabileceğinden korktuğumuz herhangi bir sürüye çok yakın olmayan, iyi büyüklükte bir tarla ve ormanlık alan. Ama bir şey beni durdurdu.

Ölü gözlerimden, Delta'nın yüzünün başka bir versiyonunun benden öncekinin üzerine bindiği hayalet gibi bir izlenim geliyor. Yanaklarını öylesine tanıdık bir desene bürüyen güneş ışığına doğru eğilmiş ki nefesim göğsümde sıkışıyor.

Anlayış, zihnimin arkasında alevlenen bir kıvılcım gibi geliyor bana. Seçtiğimiz yer *yeterince* iyi ama pek de etkileyici değil. Bir ittifaka adanmışlığın pek bir göstergesi değil. Bunu sunmak için sadece bir şansım olacak ve Delta'nın daha fazlasına ihtiyacı olacağını hissediyorum.

Dürtülerimi sorgulama fırsatı bulamadan konuşuyorum. "Mükemmel bir alan olduğunu söyleyebilirim ama önyargılı olabilirim. Çok yakın zamana kadar benimdi."

Madoc'un başı sanki bana bakmak için dönüp durmaktan kendini alıkoymuş gibi seğiriyor. Planlarımızdan saptığını biliyor.

Delta'nın kaşları havaya kalktı. "Senin mi?"

"Evet," diye devam ediyorum. "Kalp'ten çok uzak olmayan bereketli bir ormanda Hearthshire adını verdiğim bir alan kurdum. Çok geniş bir alana ve doğal kaynaklara sahip ve dilerseniz halihazırda orada bulunan binalardan yararlanabilirsiniz

-Ya da kendinizinkiyle değiştirin. Onlarca yıldır benim gurur ve sevincimdi ve sadece baş lord olarak atanmamla birlikte sürümü taşımak zorunda kaldığımda bıraktım. Kimseye daha iyi bir ev öneremezdim."

Murk büyücüsü uzun bir süre sessiz kaldı. Bunun iyi bir sessizlik mi yoksa kötü bir sessizlik mi olduğunu anlayamıyorum. Elini ağzının üzerinde gezdiriyor ve dudaklarında bir gülümseme titreşimi daha beliriyor. İşte o zaman gerçekten umutlanmaya başlıyorum.

"Teklifinizin cömertliğinin farkındayım," diyor. "Ama yine de sizin de anlayabileceğinizi tahmin ettiğim gibi biraz ihtiyatlı olma ihtiyacı hissediyorum. Halkımdan küçük bir elçiyi bu bölgeyi incelemesi için göndereceğim ve bana rapor vermeden önce birkaç gün boyunca halkınızın onların varlığına nasıl tepki verdiğini gözlemleyeceğim. Raporları beni tatmin ederse, olasılıkları daha ayrıntılı tartışabiliriz."

Başımı ona doğru eğdim. "Beni dinlediğiniz ve bu ittifaka bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim."

Delta hafifçe kıkırdıyor. "Umarım harcadığım zamana değdiğini kanıtlarsın."

Talia

Yürek Burcu'nun ortasındaki devasa, yuvarlak oda hiç görmediğim kadar dolu. Seelie erkekleri ve kadınları baş lordlarının üç tahtının etrafına üşüşmüşler. Güneş ışığı yüksek pencerelerden üzerlerine vuruyor ve kumtaşı duvarlardan akan altın damarlarını yakalıyor. Sylas, Celia ve Donovan büyük koltuklarını odanın bir ucunda bir araya getirmişler, böylece yaz diyarının dört bir yanından gelen çok sayıda lord ve leydiye hep bir ağızdan konuşabiliyorlar.

Ancak şu anda sadece kendi aralarında konuşuyorlar; tahtların arkasında oluşan küçük oyukta kısık seslerle. Onları duyabiliyorum çünkü Sylas'ın tahtının koluna tünemiş durumdayım ve August yanımda olduğu halde onlara yakın duruyorum.

Celia, "Hearthshire'ı sunmak anlaştığımız bir şey değildi," diyor.

"Bunun farkındayım," diye yanıtlıyor Sylas, sesini eşit tutarak. "Ama bu sayede teklifime daha kişisel bir dokunuş yapabildim ve sanırım Delta'yı bana güvenmeye ikna eden de bu oldu. Konuştuğumuz diğer noktada olduğu gibi, büyük sorunlara neden olabilecek yakın komşular yok."

Donovan düşünceli bir tavırla başını sallıyor. "Yine de burası birinci sınıf bir bölge. Orada yeni bir sürü kurmak yeni lordlardan birkaç talep aldık bile. Sizin saygın konumunuza yükselmiş bir lord tarafından kurulmuş olması da bölgeyi daha cazip kılıyor."

"O zaman o lordlara artık mevcut olmadığını bildirmemiz gerekecek." Sylas meslektaşlarına şöyle bir bakar. "Daha önemli olan ne?"

-Bizimle aktif olarak savaş halinde olmayan Murklarla ittifakımızı güvence altına almak mı yoksa ne olursa olsun bize sadık olması gereken küçük bir lordun iyiliğini kazanmak mı? Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, etrafta dolaşacak çok toprak var. Bu toprakların özel olması tam da bu yüzden iyi bir teklif oldu."

Konuşmadan edemiyorum. "Murklarla barışı sağlamak, onlara eşitlermiş gibi davranmadığınız sürece gerçekleşmeyecek. Delta ve kolonisi neden Hearthshire'ı Seelie'nin herhangi biri kadar hak etmesin?"

Celia, "Bu tamamen *hak etmekle* ilgili değil," diye söze başlıyor ama sonra bunun başka ne ile ilgili olabileceğini nasıl açıklayacağını bilemiyor gibi görünüyor. İç geçiriyor ve ben onun teslim olduğunu görebiliyorum. "Eh, şimdi tüm anlaşmayı sorgulamasına neden olmadan verdiği sözden geri dönmemiz zor. Umarım elçilerinin yerleşmesine yardımcı olmak için kendi çantanızı göndermişsinizdir?"

"Bugün geç saatlerde gelmelerini bekliyoruz ve evet, iki adamımı ve kadrolu Astrid'i ilk geçişi denetlemekle görevlendirdim bile." Sylas, daha büyük bir toplantı için bekleyen toplanmış fae kalabalığını işaret ediyor. "Sonraki adımlarımızı planlamaya başlayalım mı? Delta bizimle birlikte hareket etmeye karar verse bile, bu bize savaşı kazandırmaz."

"Evet, evet." Celia tahtların etrafından dolaşıp yerine oturuyor ve iki adam da onu takip ediyor. Sylas'ın tahtına otururken kolundan kayıyorum ama elimi hızlıca sıkarak yakalıyor. August ve Whitt yakınımnda duruyor, Madoc da arkamdan yaklaşıyor. Adamlarım, Orion'un korkunç laneti engellendiğine göre Murk'un bana karşı girişebileceği yeni saldırılara karşı hâlâ özellikle temkinli.

Kalabalıktaki pek çok bakış, tahtın yanındaki korunaklı pozisyonunda bile Madoc'a takılıyor. Fae'ler onun beni iyileştirmedeki rolünü duymuş ve hayatta kaldığım için çok sevinmiş olabilirler ama tüm lordların bir fare değiştiricinin baş lordlarına bu kadar yakın durmasından memnun olduklarını sanmıyorum.

Gözlerim bir daha hiç görmemeyi tercih ettiğim birkaç figüre takılıyor. Bakışlarımı çektiğimde nabzım hızlanıyor.

Aerik ve onun kadrodan seçtiği iki kişi, buz gibi saçlı Cole ve adını öğrenme zahmetine hiç girmedığım iri yarı adam, tahtların yanında durmuş toplantının başlamasını bekliyorlar. Ailemi öldüren, kardeşimi katleden ve beni insan dünyasından çalan lordun, yaz diyarındaki hemen hemen tüm lordlar buradayken burada olması şaşırtıcı değil. Sadece eski tutsağımla yüzleşmek zorunda kalabileceğim gerçeğini düşünmemiştim.

August omzumu sıkıyor. İyi olduğumu göstermek için başımı sallıyorum, hatta Corwin'isinin öbür tarafından aldığı haberden sonra içime bir endişe düşüyor.

anlık sıkıntım.

Aylar önce Seelie dostlarımın Aerik ve ekibini yenmelerine ve üzerimdeki tüm hak iddialarını ortadan kaldırmalarına yardım ettim. Hayatım üzerinde hiçbir güçleri yok. Gücümü sarsmalarına ya da beni gerçekten önemli olan şeylerden alıkoymalarına izin vermeyeceğim.

Celia ortadaki tahttan, "Lütfen düzene girelim," diye seslenir ve tonozlu tavanda yankılanan sesler azalır. Herkes baş lordlarla yüzleşmek için döner.

Donovan daha sonra sesini yükseltir. "Sınırın her iki tarafındaki bölgeleri ele geçiren Murk güçlerine karşı bir sonraki hareket tarzımız konusunda fikir birliğine varmamız gerekiyor. Bu savaş hepinizin yardımını gerektirdiğinden, izleyeceğimiz yolda söz sahibi olmanızın doğru olduğunu düşünüyoruz. Şimdiye kadar, daha fazla saldırıyı engellemeyi başardık, ancak fare değiştiricileri ve krallarını ele geçirdikleri topraklardan çıkaramadık."

Sylas, "Akıntıyı tersine çevirmemize yardımcı olabilecek her türlü öneri ve kaynak teklifini duymaya açığız," diye ekliyor. "Bunların üstesinden gelebiliriz, ama sadece hepimiz birlikte çalışırsak."

Kalabalığın ortasından biri konuşuyor. "Murk'un burada, yaz diyarında ev tutmaya davet edilmesi de neyin nesi? Neden onları aramıza getiriyoruz?"

Bu soruların ardından gelen hoşnutsuz mırıltı ürpertiyor. Eğer çok sayıda Fae onun varlığına karşı çıkarsa Delta ile herhangi bir ittifak kuramayız.

Sylas tahtında biraz daha uzun oturur. "Hepinize açıklanmış olması gerektiği gibi, Murklarla ilgili anlayışımızın hatalı olduğunu fark ettik. Birçoğu bu savaşı ya da savaşı başlatan kralı desteklemiyor ya da sadece karşılık vermezlerse onları tamamen yok edeceğimizden korktukları için destekliyorlar ki geçmişte onlara yönelik saldırganlığımız göz önüne alındığında bunun makul bir endişe olduğunu söylemeliyim. Düşmanımız olmayı tercih etmeyenlerle ortak bir zemin bulabilirsek, bu çatışmayı az can kaybıyla sona erdirmeye şansımız çok daha yüksek olacaktır."

"Ama yıllar boyunca *bize* saldırdıkları onca şeyden sonra -ve bu lanetten sonra-" diye başlıyor başka biri.

Donovan, Sylas'ın yaptığı gibi kararlı bir şekilde konuşarak onun sözünü kesiyor. "Lanet Murk kralının işiydi. Ve Murkların bize bizim saldırdığımızdan daha fazla saldırdığını söyleyemem. Hepimiz Fae'yiz ve hepimiz Sisler'e aitiz."

"Sizi temin ederim ki Murk'lar aramızda dolaşırken halkımızın güvenliğini sağlamak için her türlü önlem alınıyor," diyor Celia, kalabalığa buyurgan bir bakış atarak ve onu dikkatsizlikle suçlamaya cüret edecekmiş gibi görünüyor. İtiraf etmeliyim ki bazen onun otoriter havası bizim lehimize işliyor.

"Sanırım çok bariz bir başka faktörü göz ardı ediyoruz," diye bir ses yükseliyor ve az önceki ürpertim iliklerime kadar işliyor.

Konuşan Aerik, ekibine benimle nasıl başa çıkacakları konusunda talimat verirken sık sık kullandığı aynı soğuk ve sıkılmış ses tonuyla. Bakışlarım onu daha önce gördüğüm yere yöneldiğinde, bana doğru baktığını fark ediyorum. Sanki dostumun kucağında saklanabileceğim gibi August'a karşı yaltaklanmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

İçimdeki ürpertiye engel olamıyorum. August elini güven veren bir kavrayışla omzuma koyuyor, dudakları hırıltılı bir ifadeyle geri çekiliyor. Arkamdan Madoc rahatlatıcı bir eli sırtımda gezdiriyor. O da Aerik'in kim olduğunu biliyor, hatırlıyorum. Aerik beni tutsak tutarken, Orion'un planının nasıl sonuçlanacağını görmek için lordun bölgesini izliyordu.

Celia'nın gözleri kısıldı. Bana diğer iki Seelie baş lordu kadar sıcak davranmıyor olabilir ama Aerik'in zalimliğe olan eğilimini de umursadığını sanmıyorum. "Peki bu hangi faktör, Lord Aerik?"

Kıza dönmeden önce çenesini bana doğru kaldırıyor. "İnsan kız. Sözde tedavimiz. O Murk kralının bir aracı, değil mi? Onun aracılığıyla bizi ve Kalp'i hâlâ zayıflatmadığını kim söyleyebilir?"

Suçlama karşısında kaskatı , kalbim başımı döndürecek kadar sert çarpıyordu.

Aerik'e dik dik bakarken Syllas'ın gözlerinde tehdit parıltıyor. "Sadece bizi yıllardır lanetten koruyan kadından değil, aynı zamanda eşimden de bahsettiğinizi bir kez daha hatırlatırım. Orion'un onun aracılığıyla büyü yapmaya devam ettiğine ya da Sisler için doğrudan bir tehdit oluşturduğuna dair hiçbir belirti bulamadık."

Aerik baş lordun bakışlarından çekinmiyor. "Seninle ilişkisinin tek anlamı, onun bizim için oluşturduğu tehlike konusunda tarafsız bir yargıç olmadığıdır. Murk kralı geçenlerde dağıtmak için onu öldürmeye çalıştı, değil mi? Ayrıca onun yem ya da pazarlık kozu olarak değerini de göz ardı ediyoruz. Onun için bir şey ifade ediyor ve bunu ona karşı kullanabiliriz, tıpkı onu bize karşı kullanmaya çalıştığı gibi."

Kalabalığın içinden geçen sesler artık beni rahatlatması gereken protestolar gibi geliyor, ama Aerik'in kulaklarımda yankılanan keskin sözleriyle kendimi bir arada tutmak için hâlâ mücadele ediyorum. Nefesim gelmeye başladı

Kısacası. Eskiden çok daha sık başıma gelen panik nöbetleriyle başa çıkmak için öğrendiğim numaraları el yordamıyla arıyorum.

Whitt yakınıma eğiliyor, nefesi sesiyle birlikte kulağımı sıyrıyor. "O hiçbir şey değil, güçlü olan, ve sen çok daha fazlasısın. Sana elini sürmesine izin vermeyeceğiz."

Onun kararlılığı beni sakinleştiriyor. Onun güvencesine, August'un ve Madoc'un ellerinin sıcaklığına, altımdaki sağlam zemine odaklanıyorum.

Bu adam benden çok şey aldı. Ona üzerimde herhangi bir güç vermeyi *reddediyorum*.

Kalabalıktan başka biri sesini yükseltir. "Leydi Talia'ya zarar gelmesine izin veremeyiz. Murk'un lanetini hâlâ engelleyen tek kişi o." "Ama onu kullanmak Murk'u tamamen yenip tüm bunlara son verebileceğimiz anlamına geliyorsa, onun geçici tedavisine ihtiyacımız olacak mı?" Aerik'in bakışları tekrar bana dönüyor. "Eğer hepimiz için bu kadar endişeleniyorsa, belki de kendi kurban etti."

Belki de başından beri elde etmeyi umduğu şey buydu. Seelie dostlarının beni farelere atmayı destekleyeceğini düşünemezdi, değil mi? Tabii bu kadar kötü davrandığı kadın için büyüyen tüm desteği görmezden gelmediyse. Ya da herhangi bir fae'nin bana gerçekten eşit olarak saygı duyabileceğini hayal edemiyor ve kendilerini kurtarmanın en kolay yolu buysa, kendi çıkarları için beni bir kenara atacaklarını varsayıyor.

Ama onun benim sorumluluk ve suçluluk duygularımı kışkırtmak, diğer fae'lerin ne düşündüğüne bakmaksızın beni teslim olmaya itmek için bir şeyler planladığını görebiliyordum.

Başka biri olsa, bu gambitin işe yarama şansı olabilirdi. Tüm insanlarını kurtarmanın bir yolunu bulma konusunda gerçekten endişeli olduklarına inanabilirdim - diğerlerini kurtarmak için hayatımı feda etmeye istekli olmadığım için kendimi bencil olarak görebilirdim.

Ama bu adamdan anladığım kadarıyla bencil olan o. Kendisini ve sürüsünü savaşın dışında tutmak için kendinden başkasını düşündüğünden şüpheliyim. Sanki ailesi Murk'un diğer fae'lere olan kızgınlığında en az bu odadaki herkes kadar büyük bir rol oynamamış gibi. Sanki savaş onların da sorumluluğu değilmiş gibi.

Öfke içimde kıpırdanmaya başlıyor, paniğin titremelerini yakıp yok ediyor. Ellerim iki yanımda kenetleniyor.

Donovan, "Leydi Talia'nın savaşın sonucu üzerinde bu kadar önemli bir etkisi olacağına inanmak için hiçbir neden görmedik," diyor.

Sylas hırlayarak ekliyor: "Ve kesinlikle geri kalanımızı korumak için insanlarımızdan *hiçbirini* düşmanlarımızın önüne atmayacağız, özellikle de tüm fae'ler için bu kadar çok şey vermiş birini."

Aerik sanki önerisini çok fazla alınganlıkla karşıladıklarını hissediyormuş gibi bir havayla omuz silkiyor. "Neden bu kararı onun vermesine izin vermiyorsunuz? Yoksa artık arkasına saklanacağı bir baş lordu ve kadrosu olduğuna göre kendi adına gerek yok mu?"

Bakışları yine beni arıyor. Ben de ona bakıyorum, derim vücudumu sıkıca sarıyor. Çatlayacakmışım gibi hissediyorum, ama belki de kötü bir şekilde değil.

Bana yıllarca çaresiz bir hayvanmışım gibi davrandı. Beni pislik içinde bırakıp vücudumu kırarken kendi konumunu yükseltmek için beni kullandı ve şimdi beni tekrar kullanabileceğini düşünüyor. Burada durup yaptıklarının yanına kâr kalmasına nasıl izin verebilirim?

Göğsüm daralıyor ama yine de öne doğru bir adım atarak August'un elinden kurtuluyorum. Arkadaşım rahatsız bir ses çıkarıyor ama beni geri çekmiyor.

Aerik'le aramdaki fae'ler sanki aramızda olacıklardan uzak durmaya çalışıyormuş gibi yanlara çekiliyorlar. Benden korkup korkmadıklarından ya da sadece onun tepkisinden endişelenip endişelenmediklerinden emin değilim ama bu bana çocukluğumu ve ailemi parçalayan adamı net bir şekilde görmemi sağlıyor.

"Konuşabilirim," diyorum, sesim titriyor ama duyulacak kadar yüksek çıkıyor. "Ama söyleyebileceğim o kadar çok şey varken benden bunu istemen gerektiğinden emin değilim. Beni esir tuttuğun onca yıl boyunca yaşattıklarından sonra benim hakkımdaki düşüncelerine kim nasıl güvenebilir? Hepsi beni ayağa bile kalkamayacağım kadar küçük bir kafeste tuttuğunu biliyor mu? Beni hayatta tutmaya yetecek kadar yiyeceği zar zor verdiğinizi? Kadronun beni bir kum torbasıymışım gibi çürütmesine ve hırpalamasına izin verdiğini?"

Aerik'in zaten solgun olan yüzünün rengi solmaya başladı. Anlaşılan ona bu kadar açıktan meydan okuyacağımı hiç düşünmemişti. Kalabalıktan gelen tiksinti tıslamaları onu sertleştiriyor.

"Bizimle dövüştünüz," diye tersledi. "Kurtulmaya çalıştın. Sana ihtiyacımız vardı. Tedavimizi elimizde tutmak için yapmamız gerekeni yaptığımız için kimse bizi suçlamamalı."

"Yine de bir şekilde Sylas'ın sürüsüne katıldığım anda, beni tutacak bir kafese ya da hareket edemeyecek kadar zayıf düşmem için aç bırakılmaya ihtiyacım olmadı." Baş lordun tahtına doğru ilerliyorum, bakışlarım hala Aerik'e sabitlenmiş, acı ve öfke

boğazımı yakıyor. Bu ne cüret? Bana hala bir araçtan başka bir şey değilmişim gibi davranmaya nasıl *cüret eder*? "Çünkü ben düşünen, hisseden bir insanım ve laneti öğrendiğimde Fae'lere yardım etmek *istedim*. Bana bir seçenek bile sunmadın. Bu yüzden artık fikirlerin umurumda değil, özellikle de konu sana nasıl 'yardım' edebileceğime geldiğinde. Bir daha yüzünü görmek ya da sesini duymak zorunda kalmasaydım çok mutlu olurdum."

Baş lordlardan hiçbiri araya girmiyor, yüzleşmenin nasıl sonuçlanacağını görmek için izliyorlar. Aerik'in bakışları sanki kendisi adına müdahale etmelerini bekliyormuş gibi onlara kayıyor. Gözlerimi ondan kaçırmayı göze alamıyorum ama çenesinin sıkılmasından anladığım kadarıyla hiçbirinin ifadesi ona aradığı desteği vermiyor.

Madoc başını dik tutarak yanıma yaklaştı. Sesini geniş odada yankılanacak şekilde yükseltiyor, tonu sert. "Kindar ve kötü niyetli davranışların Murk'la sınırlı olmadığına dair kanıt isteyen varsa, bu adamdan başkasına bakmasın. Seelie arasında onun gibi canavarlar varken, bazılarının benim türümün tamamını kötü adam olarak resmetmesi ne kadar garip."

Toplanan diğer lordların homurtuları daha sert bir tona bürünüyor. Birkaçı Aerik'e yaklaşıp yüzünün seğirme şekline bakılırsa sert olması gereken sözler söylüyor. Adamlarına eliyle işaret ediyor ve birden kalabalığın arasından çıkışlara doğru ilerliyorlar.

Üzerime garip bir hafiflik hissi geldi. Söylediğim hiçbir şeyi kabul etmedi, cevap olarak tek kelime etme zahmetine girmedi, ama yine de söylediğime sevindim. Beni incitmiş olması umurunda olmayabilir ama etrafımdaki pek çok Fae'nin umurunda ve o da *onların* ne düşündüğünü önemsiyor. Bu benim için yeterince iyi.

Öfkeli mırıldanmalar azalmaya başladığında Madoc sesini tekrar yükseltir, bu sefer daha sakindir. "Eğer stratejiyi tartışmaya geri dönebilirsek, yardımcı olabilirim. Orion'un ordusuna Sisler'i ele geçirmenin pek de kolay olmayacağını anlaması için zaman verdik ve onun yanında yer almayan Murk'lara teklifte bulunmaya başladık. Sanırım kralın takipçilerine kendimi göstermemin ve onlara başka bir yol olduğunu göstermemin zamanı geldi."

Nabzım hıçkırıyor. Orion'un kuvvetlerine kendini tanıtmak, Orion'a hayatta kaldığı gerçeğini söylemek anlamına geliyor ve Murk kralının bunu öğrendiği anda eski şövalyesinin kanı için kükreyeceğinden hiç şüphem yok.

Madoc'un elini yokluyorum. "Emin misin?" Sessizce soruyorum.

Bana sıkı bir gülümseme yöneltiyor. "Ben de bunun için buradayım. Ne kadar erken konuşursam, o kadar çok kişiyi kurtarabilirim."

Madoc

İleride büyüünün savunma duvarı görüldüğünde, araba yavaşlıyor. Kalbim sanki bu değişikliği telafi etmek istercesine daha hızlı atıyor.

Her iki yönde de görebildiğim kadarıyla, yüzlerce Seelie duvar boyunca toplanmış, Orion'un ordusuna karşı kalkanı koruyor. Büyülü bariyer çoğunlukla şeffaf, ama diğer taraftaki Murk kuvvetlerini pek seçemiyorum. Çatışma yüzünden çatlamış ve çamurlanmış çimenlik bir alanı Seelie'lerle aralarında tampon olarak bırakmışlar. İzlerken, duvarda saldırgan bir büyüünün isabet etmiş olması gereken birkaç nokta parlıyor.

Etrafımı saran esinti ılık ve sınırlara bu kadar yakınken giderek daha nemli, öğleden sonra güneşi tepemde pırıl pırıl parlıyor, ama bu unsurların hiçbiri içimdeki soğuk, nemli hisse dokunmuyor. Talia'ya halkımla yüzleşmeye ve ihanetimin tüm boyutlarını ortaya çıkarmaya hazır olduğumu söylemiştim ama şimdi kendimi tam olarak hazır hissetmiyorum.

Keşke onlardan herhangi birini firarımın bir ihanet değil, onların da geleceği düşünülerek yapılmış bir hareket olduğuna ikna edebileceğimden emin olabilsem. Onlara Seelie'nin düşmanımız olmak zorunda olmadığını nasıl açıklayabilirim? Orion'un hayatları için mevsimlerdeki çoğu fae'den daha büyük bir tehdit oluşturduğunu?

Ben de bunun ne kadar doğru olduğundan hala tam olarak emin değilim. Sislerin Kalbi tarafından diriltildiğimden beri kimse bana açık bir düşmanlıkla yaklaşmadı, ancak buradaki çoğu fae'den aldığım tepki tam olarak

neşeli de değil. Talia'ya güveniyorum ve adamlarına da güveneceğim ama onların etkisinin yeterli olmayabileceğine dair içimi kemiren endişeden kurtulamıyorum.

Yine de fark etmez. Seelie ve Unseelie'ye karşı öyle ya da böyle mücadele etsek bile, Orion'un bu kadar çok Murk'u sürüklediği savaşın işleri daha da kötüleştireceğinden eminim. Görkem hayalleri pek de doğru değildi. Diyarlar arasında fırtına gibi esip mevsimlerin fae'lerini domino taşları gibi deviremedi. Kazanabilse bile bu, hayatta kalandan çok Murk'ün öldüğü, uzun süreli ve acımasız bir zafer olacak.

Araba, bazı savaşçıların yemek yerken çatışmaya ara verdikleri kampta tamamen durdu. Yolculuğun başında enerjimi yüksek tutmak için zorla biraz yemek yedim ve midemde ağırlaştı. Doyurucu yahninin kokusu biraz midemi bulandırıyor.

Sylas yanıma geliyor, ben hâlâ arabanın baş tarafında duruyorum. Bizimle birlikte gelen, çoğu bir süredir cephelede olanlarla yer değiştiren onun tayfası olan fae'ler çoktan inmeye başlamıştı.

"Tüm bu süre boyunca etrafınızda bir kalkan tutacağız," diyor. "Duvardan çok uzaklaşmadığınız sürece, saldırırlarsa yeterince hızlı bir şekilde korumanın arkasına geri dönebilirsiniz."

Başımı sallıyorum. Mesajımı halkıma iletmek için bariyeri aşmam gerekecek. Bunu bir şekilde güvenli bir şekilde yapmak için bazı hilelerim var ama yine de tehlikeli bir görev olacak.

Sylas duraksıyor ve bana yukarıdan aşağıya bakıyor, solgun, kör gözü, karanlıkta uyanık olan gözü kadar çok şey görüyor görünüyor. Talia bana bu yarayı bir Murk kadınının büyüğü yüzünden aldığını söyledi. Tüm o efendi havalarına rağmen ona ne diyeceğimi hiç bilemiyorum.

Talia'yı seviyor ve onun için yaptığım fedakarlıktan dolayı beni kabul etti. Bunun ötesinde benim hakkımda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

"Kendini topraklamak için bir dakikaya ihtiyacın varsa, acele etmenin bir anlamı yok," diyor. "Bugün burada cesurca bir şey yapıyorsun ve herhangi bir fae arkadaşımın aksini iddia etmesine meydan okuyorum."

Bir tür kahraman olduğumu düşününce tüylerim diken diken oluyor.
Canım istemiyor

"Bunu onlar için yapıyorum," diyorum başımı uzaktaki Murk'a doğru eğerek. "Çünkü onların yaşayabilecekleri en iyi hayata sahip olmalarını istiyorum."

Ağzının köşesi hafifçe yukarı doğru kıvrılıyor. "Bunun için seni eleştirmeyeceğim. Neden ilk önceliğin onlar olmasın ki? Benim akrabalarım benimdir."

"Umarım akrabalarınız bunun en iyi hareket tarzı olduğu konusunda beni haklı çıkarır."

Sylas'ın ifadesi tekrar ciddileşiyor. Ön tarafta savaşa katılan tüm Seelie'lere bakıyor ve ilk kez rolünün yükünün ona ağır geldiğini gerçekten görebiliyorum. Bu adam çok şey yaşamış ve hiçbir planın tam anlamıyla kesin ve kuru olmadığını, ne kadar iyi hazırlandığınızı düşünürseniz düşünün her zaman bir şeyler kaybedebileceğinizi keşfetmiş bir adam.

Orion'da hiç böyle bir ciddiyet görmedim. Yönetimine hem ilahi bir hak hem de bir oyun gibi davranırdı. Kralımın şu ya da bu zalimce kaprisin haklı olup olmadığını sorguladığından şüpheliyim.

Ben de bu yüzden buradayım, değil mi? Bazı açılardan halkım da bir zamanlar Talia'nın kapana kısıldığı gibi kapana kısılmış durumda; Orion'un geri dönüşü olmayan noktadan sonra körüklemeye kararlı olduğu nefret alevleri tarafından kafeslenmiş durumda.

"Önümüzde neredeyse kesinlikle daha fazla kargaşa olacak," diyor Sylas, "ama zaten atlattığımız şeyden ve Talia'nın tüm iyi değişikliklerden sonra, sonunda doğru çıkacağına inancım var. Hepimiz için." Bana tekrar bakıyor. "Halklarımız arasındaki uçurumu kapatmaya yönelik bu adımı atmanın senin için ne kadar zor olacağını tahmin edebiliyorum. Yardımcı olabileceğim başka bir yol varsa, söylemekten çekinmeyin."

"Talia'nın hatırı için mi?" Sormadan edemiyorum, ses tonum kuruyor.

Sylas beni düşünüyor. "Umarım bunun doğru olduğuna gerçekten inanmıyorsundur. Bu noktaya gelene kadar sıkıntılı bir yolculuk geçirmiş olabilirsin ama artık ailedensin ve ayrıca bir iş arkadaşısın. Özünde kim olduğunu gösterdin ve ben bu adama oldukça hayranım. Kralınız sizi desteklemeyebilir ama artık destekleyecek pek çok kişi var."

Böyle bir yanıt beklemiyordum. Midem alt üst oldu, irkildim ama aynı zamanda garip bir şekilde memnun oldum. O anda, ilk kez, Talia'nın garip ailesinin tam bir parçası olabileceğimi ve sadece isteksizce kabul edilen bir askı değil.

Ağzımı açıp tekrar kapatıyorum, onun niyetleri hakkında ne kadar şüpheli olduğumu bildiğim için aniden garipleşiyorum. "Teşekkür ederim," diyorum sonunda. "İgneleyici kendime saklamak konusunda her zaman en iyisi olmayabilirim ama yine de güveninizi ve saygınızı takdir ediyorum."

Sylas duvara doğru dönüyor, bakışları Murk'un üzerinde sabitleniyor. "Onlar da aynısını uzatmalı. Ama bu muhtemelen yavaş bir süreç olacak." Arabanın doğru ilerliyor. "Geçmeye hazır olduğunuzda bize bir işaret verin."

Tereddüt ediyordum ama bu konuşmayla ilgili bir şey kararlılığımı pekiştirdi. Kendime güvenim varken bundan faydalanabilirim.

"Şimdi gideceğim," diyorum, diğer tarafta yere zıplayarak.

Sylas birkaç Seelie'yi daha çağırıyor ve dördü de beni ani saldırılardan korumak için etrafıma bir kalkan büyüsü örüyor. Onların büyüsü üzerimde titreşirken, ben de kendimce birkaç kelime mırıldanarak duvarı geçer geçmez uygulamaya koyacağım büyüyü oluşturuyorum. Çok iyi bir savaşçı olmayabilirim ama zarar vermek değil, sadece zarar görmekten kaçınmak istediğinizde yanılısamalar sizi oldukça uzağa götürebilir.

Seelie'ler korumalarını inşa etmeyi bitirdiklerinde, bana duvara kadar eşlik ediyorlar ve geçebilmem için bariyerin küçük bir bölümünü açıyorlar. Bir kaçış yolum olması ve gerekirse üzerindeki büyülerini güçlendirebilmeleri için tüm zaman boyunca açık tutacaklarını biliyorum.

Diğer taraftaki manzara tamamen aynı, her ne kadar bu noktada farklı bir dünya olması gerekiyormuş gibi hissettirse de. Nemli havayı derin derin içime çekiyorum, onca savaştan sonra artık içinde asılı duran düşmanca büyüünün ekşi tınısı karşısında yüzümü buruşturuyorum ve dikkatimi yaklaşık bir mil ötedeki Murk kuvvetlerine odaklıyorum.

Birkaç hızlı kelime ve tüm konsantrasyonumla yönlendirdiğim enerjiyle, seçtiğim alçak bir toprak parçasının üzerinde durmak için mesafenin ötesine bir yanılısama yansıtıyorum. Bir anda, Murk sürüsü daha net bir şekilde ortaya çıkıyor, birçoğu ani gelişimden ürküyor ve benimle yüzleşmek için dönüyor. Onları görebiliyorum ve tedirgin mırıltılarını duyabiliyorum, sanki gerçekten sadece elli metre ötede duruyormuşum gibi, gerçek çevrem üzerine bindirilmiş kendi görüntümü yansıttığım noktanın sarsıcı bir farkındalığıyla.

"Dostlarım ve yoldaşlarım," diyorum, kuyruğumu yana doğru sallayarak tamamen görüldüğünden emin oluyorum. "Sanırım birçoğunuz beni tanıyacaktır. Onlarca yıldır sizinle birlikte savaştım ve çalıştım. Sizi desteklemek ve hak ettiğimiz gelecek için elimden gelen her şekilde çalışmak için her şeyimi verdim, bu yüzden lütfen şimdi bana kulak verin. Size söylemem gereken son derece önemli bir şey var."

Sesim ve yaptığım küçük jestler illüzyonun içinde yankılanıyor, tıpkı o hayali versiyonumla karşılaşan görüntü ve seslerin gerçek gözlerime ve kulaklarıma geri yankılanması gibi. Murklardan birkaçı ellerini kaldırarak

ya da büyü yapmaya hazırlanırken, başka biri sesleniyor, "Bu Madoc! Yaşıyor." Ele geçirdikleri sürü köyünün dışında toplanan diğerleri belirsizlikten huzursuz bir şekilde ayağa kalkıyor.

Keşke bu diyarda ve kış tarafında konuşlanmış Murkların hepsine ulaşabilseydim, ama yapabileceğim en iyi şey, mesajımın en azından bana inanan birkaç kişinin iletmesine yetecek kadar kalıcı olmasını ummak. "Bu doğru," diyorum. "Ben Orion'un şövalyesiydim ve hepinizin bu savaşa hazırlanmasına yardım ettim. Ama başka bir yol daha olduğunu keşfettim. Evimize ve sadece ona değil, Sislerin Kalbi'nin gücüne de sahip olabileceğimiz bir yol."

"Gerçekten o olduğunu nereden bileceğiz?" diye sesleniyor kalabalığın içinden şüpheli bir ses. "Belki de bu onu öldüren Seelie'nin bir oyunudur."

Hayali gözlerimi figürler üzerinde olabildiğince iyi çalıştırıyorum. Görüşüm gerçek benle aramdaki mesafeyi kat ederken biraz bulanıklaşıyor ama yine de isimlerini hatırladığım birkaç fae'yi teşhis edebiliyorum.

"Dani," diyorum bir kadına başımı sallayarak, "oğlunla birlikte geldiğinde Sığınak'taki yeni evin için bir yer buldum ve seni silah atölyesine yerleştirdim." Bakışlarım yaşlı bir adama kayıyor. "Cullen, en taze etleri bulabildiğin için yaptığın çöp toplama işlerine her zaman minnettar olmuşumdur, sana birden fazla kez teşekkür etmişimdir." Ve başka bir adama. "Lucas, umarım Stadtpark'ta Unseelie nöbetçisiyle yaşadığımız çatışmadan sonra bacağın artık seni rahatsız etmiyordur."

Halkım için oradaydım ve genişleyen gözlerden ve mırıltılarının tonundaki değişimden en azından artık *benim ben* olduğuma inandıklarını söyleyebilirim.

Sesimi daha da uzağa taşımak için yükseltiyorum. "Mevsimlerin birçok fae'si yıllar boyunca bize vahşice davrandı. Bu suçları işleyenleri affetmeyeceğiz. Ama liderlerini gözetledikçe, onların bizim düşündüğümüz gibi canavar olmadıklarını anladım, tıpkı bizim de onların bizi gösterdikleri gibi haşarat olmadığımız gibi. Aralarında mantıklı düşünebilen ve halkının geri kalanı üzerinde hakimiyet kurabilen fae'ler var. Ben konuşurken bile, ilk Murk kolonisi her iki tarafın da kanı dökülmeden ve istedikleri gibi yaşamak için tam özerklikle yaz diyarında ikamet ediyor."

Kalabalıktan birkaç nefes yakalıyorum. "Ciddi olamazsın," diyor biri. "Lanet olası kurtlar ve kuzgunlar asla-"

"Yaparlardı," diye araya giriyorum, ellerimi kaldırarak. "Burada olduğumu nereden çıkardınız? Onların güvenini kazanabildim ve onları

hak ettiğimiz gelecek. Ve bizim tarafımızda olan sadece Fae'ler değil. Sislerin Kalbi'nin kendisi de bana kucak açtı."

Gömleğimi çekiştirerek açıyorum, göğsümde ve omuzlarımda oluşan çok sayıda gerçek isim izini ortaya çıkarıyorum. Kalabalık ilk bakışta şaşkın bir sessizliğe bürünüyor ve bunu heyecanlı bir gevezelik korosu takip ediyor.

"Siz de gücünün kullanarak gerçek Kalp'e geri dönmenin yolunu bulabilirsiniz," diyorum. "Size rehberlik edeceğim. Tek yapmanız gereken bu savaştan uzaklaşmak ve burada katliam olmadan kendimize bir yuva inşa etmek için bana katılmak. Ruhum ve büyüm üzerine yemin ederim ki, mevsimlerin fae'lerine barışçıl bir şekilde gelir ve adımı çağırırsanız, sizi bana zarar görmeden getireceklerdir. Ne kadar çok kişi bir arada durursak, hiçbirimizin ölmesine gerek kalmadan kendimiz için o kadar çok şey kazanabiliriz."

"Sanki ölmüşsün gibi," diye çınlıyor keskin bir ses. Daha hoparlörü görmeden, bu sesle sırtımdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

Orion kalabalığın arasından ilerliyor. Haberi aldığı anda ne kadar uzakta olduğunu, buraya gelip benimle yüzleşmek için ne kadar acele etmesi gerektiğini merak ediyorum. Ordusunun geri kalanından birkaç adım önde, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sarı gözleri kısılmış, saçlarının keskin beyaz tutamları her zamankinden daha da vahşi görünüyor. Çenesinde büyülü bir yanığın izi var. Gerçek savaştan çekinmedi ama zaten çekinmesini de beklemezdim.

Kralımın görüntüsü bir parçanın kuyruğunu kıştırıp duvardan geri kaçmak istemesine neden oluyor. Eski acıların hayaletleri, gerçek isim işaretleri arasında vücudumu boydan boya geçen yara izlerinde uyanıyor. Ama sağlam duruyorum, ona bakıyorum, duruşumun sabit kalmasını istiyorum.

Halkımızı yönetiyor olabilir ama ihtiyaç duydukları lider o değil. Delta onu görevden al, ben de alabilirim.

"Evet," diyorum o daha devam edemeden. "Ben öldüm. Kendi özgür irademle, davamızı ilerletmek için kendinden çok şey feda etmiş bir kadını kurtarıırken öldüm, çünkü *siz* ona yardımının karşılığını işkenceli bir ölümle ödemeye karar verdiniz. Ama Sislerin Kalbi ona dokundu ve onu kurtardığımda beni hayata döndürdü. Senin büyüün bile onun iradesine karşı koyamadı."

Orion'un dudakları alaycı bir ifadeyle geri çekilir. "Çok şey bildiğini sanıyorsun." Kalabalığa kayıtsızca eliyle işaret eder. "Bu haini dinlemeyin. Onu ölüme gönderdim çünkü akli zayıflamış ve adanmışlığı sarsılmıştı. Artık fare kılığına girmiş bir kurttan başka bir şey değil."

"Beni sen mi gönderdin?" Karşılık veriyorum. "Ona ve arkadaşlarına daha fazla eziyet etmemi istedin-"

Bakışları tekrar bana döndü. "Dikkatim o kadar dağınıktı ki sadakatının nasıl değiştiğini fark etmeyeceğimi mi sandın? Sana sadece tedaviyi söyledim çünkü o hâlâ aynı kaderi paylaşırken senden kurtulmanın kolay bir yolu olmalıydı." Diliyle işaret ediyor. "Ama tabii ki işgüzar Kalp olması gerekenin önüne geçmeyi başardı. Bu benim gücümü daha fazla gölgelemeyecek."

Sözleri göğsümü buzdan bir mızrakla deliyor. Fark etti mi? Kendimi Talia için feda etmemi mi *istiyordu*, benim attığımdan çok onun attığı sadakatler için bir tür ceza olarak?

Başından beri onun planına uyuyordum.

Bir an için, vahiy içime işlerken ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Ama beni tekrar sabitleyen bir kesinlik tarafından kovalanıyor.

Planına dahil olmadım çünkü benim hakkımda yanılıyordu. Gereksiz yere öleceğimi ve Talia'nın beni takip edeceğini düşündü; tedavimin işe yaramayacağını düşündü. Sadece onu sevdiğimi hayal ettiğimi sanıyordu.

Aslında şaşırtıcı değil. Orion'un kendisi ve sadist oyunları dışında herhangi bir şey için böyle bir duygu besleyebileceğinden şüpheliyim. Başka birinin başka bir varlığa gerçekten bu kadar bağlı olduğunu nasıl anlayabilir?

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Yanılıyorsun. Şimdi de yanılıyorsun, o zaman da yanılmıştın. Talia'yı Kalp kurtarmadı, ben kurtardım çünkü onu seviyorum. Tıpkı senin asla yapamayacağın bir şekilde halkımı sevdiğim gibi. İtiraf etmelerine izin verirlerse, buradaki herkes senin kan dökülmesini ve acı çekilmesini birilerini mutlu etmekten daha çok önemseddiğini biliyor. *Neşeli* bir geleceğe giden yolu açabilirim-"

Ben daha fazla ilerleyemeden Orion elinin bir hareketiyle bana doğru bir büyü savuruyor. O kadar hızlı ki tepki verecek zamanım bile olmuyor - o kadar hızlı ki gerçekten tam önünde duruyor olsaydım muhtemelen beni öldürürdü.

Bunun yerine, paramparça olmuş illüzyondan uzaklaşmadan önce yakıcı, bıçak gibi acı sadece gerçek etimi sıyrıyor. Eski kralım birliklerini topluyor olmalı ki, ovanın çok uzaklarından bir çığlık yükseliyor.

Benim için nasıl bir kader hazırladığını görmek için durmuyorum. Seelie duvarındaki boşluktan atlıyorum. Orada bekleyen muhafızlar aceleyle

Tekrar mühürlemek için kelimeleri kullanıyorum, tam o sırada düşmanca bir büyü sağanağı bir an önce durduğum yerin yüzeyini ve zemini dövüyor.

Sylas da benim dönüşümü bekleyerek yakınlarda kaldı. Başını saygılı bir şekilde eğerek gözlerime bakıyor. "İyi konuştun."

Tutamadığım titrek bir kahkaha attım. "Umarım öyledir. Kanıt, halkımdan kaç kişinin sözlerime gerçekten inandığında ortaya çıkacak."

Karnım zil çalmasına rağmen askerlerin yemeğine katılarak bekliyoruz. Gökyüzünün mavisi önce akşama sonra da geceye doğru derinleşiyor. Murklar saatlerce duvarı bombalamaya devam ediyor ve sonunda mola veriyorlar. Çabalarının boşa gittiğini düşünmüş olabilirler ama duvar boyunca uzanan savaşçılar, duvarın büyüsunü güçlendirmekten yorulmuş bir halde rahat bir nefes alıyorlar.

Tam Kalp'e geri dönmek üzereydik ki kurt gibi bir haberci savaşçıların yanından Sylas'a doğru ilerledi. Bir adam şeklinde doğruldu, yüz ifadesi heves ve endişenin garip bir karışımıydı.

"Lordum," diyor. "Az önce Madoc'u soran birkaç Murk geçti. Geçmelerine izin vermeli miyiz?"

Göğsümde her zamankinden daha güçlü bir umut filizlenirken yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Bence yapmalıyız," diye cevap veriyorum baş lord adına. "Hemen gidip onlarla konuşacağım."

Talia

Bu yarı yol evini inşa eden Unseelie'nin daha sıcak malzemeler kullanabileceğini düşünmeden edemiyorum. Duvarlar koyu, soğuk bir metal, zemin ise daha açık gri bir taş. Bir pencere koymuşlar ama o kadar küçük ki, dışarıdaki kış güneşinin aksine odayı neredeyse daha karanlık hissettiriyor. En azından Zelpha küçük mekâna daha sıcak bir ışıltı yaymak için bir fener küresi yaratabilmiş.

Beş Murk, odanın uzak ucunda uzanan hafif yastıklı bankta bir araya toplanmış durumda. En ufak bir şüpheli harekette fare formuna geçmeye ve en yakın saklanma deliğine kaçmaya hazır görünüyorlar. Sonunda muhafızları, ben onlarla konuşmak için içeri girerken kapının dışında beklemeye ikna ettim, ancak Zelpha bana tüm bu süre boyunca beni koruyucu büyülerle korumayacaklarını söyledi.

Sanırım bu Murk sürüsünün beni öldürmenin kendilerine bir şekilde yardımcı olacağına karar vermesi mümkün, ama kötü niyetli entrikacılar gibi görünmüyorlar. Korkmuş görünüyorlar. Ve neden olmasın, geçmişte türlerinin çoğunu katletmiş olan fae'lerin merhametine sığınmışken?

Ama Madoc'a inanıyorlar. Onun için geldiler. Bu bilgi göğsümde bir sevgi ve gurur ışıltısı yaratıyor.

Şimdi onlara doğru bir adım atıyorum ve odanın ortasında, fenerin altında duruyorum. "Merhaba," diyorum. "Emin değilim, kim olduğumu biliyor musun?" Birkaç kişi

Belli belirsiz tanıdık geliyorlar ama Sığınak'ta onlarla yolumun kesişip kesişmediğini hatırlayamıyorum.

Kadınlardan biri kararsız bir şekilde başını sallıyor. "Sen Orion'un insanısın. Lanete bağladığı insan."

Bu ifadeyi o kadar çok duydum ki, biraz midemi bulandırsa da kılımı bile kıpırdatmıyorum. "Ben Orion'a ait değilim. Üzerimde hayatımın gidişatını değiştiren bir sihir yaptı ama ben hâlâ kendime aitim; bu yüzden kalıp beni mevsimlerin fae'lerine zarar vermek için kullanmasına izin vermektense Sisler'e geri döndüm. Ama ben de *senin* gibi Fae'leri korumak istiyorum. Size adil davranılmasını sağlamak için Madoc'la birlikte çalışıyorum."

"Madoc nerede?" diye soruyor bankın ucundaki adam.

"Geliyor," diye onları temin ediyorum. "Yazın birkaç Murk geldi ve onların yerleşmesine yardımcı oluyor. Baş Lord Corwin -ruh ikizim- ona bir haberci gönderdi ve eminim en kısa zamanda gelecektir. Savaş yerine barışı denemeye karar verdiğiniz için her birinize minnettar. Ben de öyle."

İkinci kadın titriyor. "Bize saldıran mevsimlerin fae'leri var ama... Orion kardeşimi Sığınak'taki herkesin önünde öldürdü, sadece Orion'un planlarından biri hakkında net olmayan bir açıklama istediği için. Orion bunu yaparken *gülümsedi* ve sonra cesedi parçalara ayırıp bir demirhaneye tıktı. Bunun neden olması gerektiğini hiçbir zaman anlayamadım."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Öyle olması gerekmiyordu. Madoc böyle bir dünyaya düşmeni istemiyor. Tüm fae'lerin Sisler'i uyum içinde, aramızda bu kadar şiddet olmadan paylaşabileceğini düşünüyoruz."

"Ve Kalp..." Adamlardan bir diğeri duvara, buradan göremediği ama henüz bir bağlantısı olmasa da açıkça hissedebildiği parlayan kütleye doğru bakıyor. "Tekrar çizebilir miyiz?"

"Eminim yapabilirsin," diyorum. "Madoc'a hoş geldin dedi, onu iyileştirdiğinde oradaydım." Madoc'un hayatını geri getirmesi için onu zorlayanın ben olduğumu söylemek kendimi fazla yüceltmek gibi geliyor. "Sanmıyorum... Sana tamamen sırtını döndüğünü hiç sanmıyorum. İşlerin nasıl yürüdüğünden emin değilim ama Sisler kadar o da hepinize ait."

İlk kadın yanındaki, eşi olduğunu tahmin ettiğim adama yaklaşıyor. "Ve baş lordlar - Seelie ve Unseelie... İstilaya yardım ettiğimiz için bizi cezalandırmayacaklar mı?"

"Yapmamaya karar verdiler," diyorum. "Ve bazıları ortak bir zemin bulmayı dört gözle bekliyor. Eğer biri size sert davranırsa bana, Madoc'a ya da Baş Lord Corwin veya Baş Lord Sylas için çalışan herhangi birine söyleyin. Onlar bunun bir daha olmamasını sağlayacaklardır."

İkinci kadın pencereden dışarı bakıyor. "Daha önce Sisler'in bu kadar içinde hiç bulunmamıştım. Burası... burası çok güzel, soğuk olsa bile."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Evet, öyle."

Sonraki yarım saatimi onlara her iki diyardaki favori anlatarak geçiriyorum, manzarayı ve diğer özellikleri onların pür dikkat kesildiğini gördüğümde verebileceğim kadar ayrıntılı bir şekilde tarif ediyorum. Kapı arkamdan açıldığında, ben anlatacak bir şey bulamamıştım ama beş Murk rahatlamıştı.

Az önce içeri giren figürü görünce yüzleri aydınlanıyor. İlk adam ayağa fırlar. "Madoc! Orion'a söylediklerini duyduk. Bu savaş daha yeni başladı ve şimdiden istediğimiz bir şey değil."

Madoc yanıma geliyor ve nazik bir elini omzuma koyarak onu sıkıyor. "Hepinizi gördüğüme sevindim ve beni beklerken Talia'nın sizi oyalayabilmesine sevindim. Kış diyarında mı kalmak istediniz? Kaç Murk'un bize katılacağını görene ve yeni koloniler kurmayı düşünmeye başlayana kadar yaz tarafında Kalp'ten çok uzak olmayan küçük bir geçici köy inşa ediyoruz. Onlara katılmanı sağlayabilirim ya da burada da benzer bir şey kurabiliriz." Bana bir bakış attı.

Başımı salladım. "Corwin'in bunu gerçekleştirebileceğine eminim. Onunla konuşmamı ister misin?" Ruh ikizim hakkındaki izlenimim şu anda belirsiz - cepheye gitti ve devam eden savaşla ilgili gözlemleriyle dikkatimi dağıtmaktan mümkün olduğunca kaçınmaya çalışıyor - ama yakında dönmeyi bekliyordu.

"Bence yaz diyarı kulağa hoş geliyor," diye söze giriyor ikinci kadın. "Metro tünellerinde geçirdiğim onca zamandan sonra biraz yaz sıcaklığı iyi gelebilir."

Diğerleri kıkırdayıp onaylarcasına mırıldanıyor ve Madoc onları sınıra doğru götürmeden önce bana hızlıca gülümsüyor. Onları takip ediyorum ve Zelpha'nın muhafızlarla birlikte kaldığı yerde duruyorum.

Corwin'in en genç üyesine "Gördün mü?" dedim. "Bana zarar vermekle ilgilenmiyorlardı."

Bana dilini şaklatıyor. "Çok dikkatli olamazsın. Ve aynı şeyi tanımadığım herhangi bir Unseelie için de söyleyebilirim, sadece açık olmak için. Daha önce de

Tanıdıklarımızdan bazıları yeterince sorun çıkarıyor." Bakışlarını pek de belli etmeden Laoni'nin alanına doğru çeviriyor.

Bu konuda onunla tartışmam.

Kollarımı önümde uzatıyorum ve bakışlarım platonun dibinde, yakınlarda kurulmuş olan geniş kampa yöneliyor. "Sanırım gidip kamptaki fae'lerle konuşacağım ve onlar için işleri kolaylaştırmak adına yapabileceğim bir şey olup olmadığına bakacağım. Tabii ulaşman gereken başka bir şey yoksa?" Arkadaşlarımın beni her zaman en az birkaç muhafızın izlemesi konusundaki ısrarı, faaliyetlerimde bazı kısıtlamalar anlamına geliyor. İhtiyacı anlıyorum ama yine de sinir bozucu olabiliyor.

Neyse ki Zelpha başını sallıyor ve kolunu kampa doğru uzatıyor. "Bakalım çeşitli savaşılarımız neler yapıyormuş."

Topallayarak tarlalarda ilerliyorum, ince buz tabakası botlarımın altında çıkartıyor ve Zelpha da şikayet etmeden yavaş tempoma ayak uyduruyor. Ancak araziye süsleyen çeşitli binalara tam olarak varamadan, benekli bordo ve bordo saçlı ince bir figür en yakın yapıların etrafından dolaşıp bize katılmak için yanımıza geliyor.

Genç kadını Kara olarak tanıdığımda nabzım tekliyor - Corwin'i sözde ruh ikizi eşi olarak işaret eden gerçek kanlı kadın.

Duruyorum, bize ulaşmasını bekliyorum, midem bulanıyor. Corwin'in bana olan bağlılığından hiç şüphem yok, özellikle de aşkını birçok kez onayladığı ve benim de aynısını ona yaptığım ara dönemimizden sonra. Ama bu, durumu daha basit ya da daha az stresli hale getirmiyor.

Kara benimle ne hakkında konuşmak istiyor olabilir? Ona ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Aslında onun eşini çaldım, bu yüzden en azından ona biraz zaman ayırabilir ve ne istediğini görebilirim.

Zelpha ve yanımızda getirdiği muhafız, fae kadına ve bana konuşmamız için biraz yer açmak amacıyla birkaç adım geride duruyorlar. Kara bana ulaştığında bakışları önce onlara sonra da bana yöneliyor. Neredeyse asil bir leydi gibi duruşuyla tezat oluşturan uysal bir hareketle başını sallıyor.

Bir yanım onun Corwin'in yanında benden çok daha uygun görüneceğini düşünmeden edemiyor. Küçük bir fringeland sürüsü olsa bile, gerçek kanlı fae kraliyetinde doğdu. Bu onun mirası. Benimse Fae'lerin varlığından bile habersiz, sıradan bir insan olarak yaşamam gerekiyordu.

Ama şu anda her şey olduğu gibi burada ve zamanı geri alıp hiçbir şeyi değiştiremeyiz.

"Merhaba," diyorum beceriksizce. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Ben sadece-" Tereddüt ediyor ve dudaklarını ıslatıyor ve bu dönüşümü nasıl yapacağı konusunda da aynı derecede kararsız olduğunu hissediyorum. Bu izlenim sınırlarımı biraz yatıştırıyor ama beni arayan o olduğu için onu nasıl cesaretlendireceğimi bilemiyorum.

Tekrar muhafızlarıma bakıyor ve ağzı acılı bir açıyla eğiliyor. "Özel olarak konuşabilir miyiz? Çünkü ilişkimiz gerçekten de özel bir mesele etrafında dönüyor."

Sanırım bu adil bir açıklama. Zelpha'nın aynı fikirde olmayacağını biliyorum. Onu kontrol ettiğimde kaşları çatıktı.

"Söylediklerini duymamızı engellemek için bir büyü yapabilirsin," diyor zümre kadını. "Ama Leydi Talia yakınımızda ve görüş alanımızda kalacak. Baş Lord'un emri."

Kara'nın dudakları büzülüyor ve yüz ifadesinde ilk kez bir belirtisi beliriyor. Ama tartışmıyor, sadece havayı uğultuya boğan birkaç kelime mırıldanıyor ve sonra etrafımız tamamen sessizleşiyor.

Elleri, onlarla ne yapacağından emin değilmiş gibi vücudunun yanında geziniyor. Onları önünde kenetlemekle yetiniyor. "Sen de oradaydın, Baş Lord Corwin'in benim için ne anlama geldiğini biliyorsun."

Sertçe yutkunuyorum. "Evet. Çok üzgünüm. Sizin durumunuzda olmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Evet. Şey." Ellerini çözüyor ve erik moru elbisesinin eteğiyle oynuyor. Beni düşünürken gözleri hafifçe kısılıyor. "Düşünüyordum da, eğer Baş Lord Corwin'le aranızdaki bağı yaratan şey dışarıdan gelen bir büyü ise, bunu yok etmek gerçek bir ruh bağına yok etmekten daha kolay olmalı."

Midem bulanmaya başlıyor. "Belki," diyorum. "Ama ikimiz de onu yok etmek istemiyoruz. Corwin ve ben büyüden başka birçok yolla birbirimize bağlandık. Birinin eşi olmak sadece içsel bir bağa sahip olmaktan daha fazlasıdır." Kalbime girmeyi başaran diğer dört erkekle aramda büyülü bir bağ olmadığı için bunu bilmem gerekir.

"Ama içsel bağ, onu sıradan bir eş bağının ötesine taşıyan şeydir," diyor Kara. "Bu bağı onunla *kurmalıyım*. Başka kimseyle kuramam." Duraksıyor. "Ve duyduğum kadarıyla senin başka eşlerin de var."

Ses tonunda ona duyduğum sempatiye rağmen tüylerimi diken diken eden hafif alaycı bir ton var. "Bu şekilde oldu. Ben kendimi tamamen

hepsine."

Kendi kendine mırıldanıyor. "Cömert olduğunu duydum, her zaman fae'leri gözetiyormuşsun ve bize yardım etmek için elinden geleni yapıyormuşsun. Sahip olmam gereken ruh ikizi bağın yolundan çekilmez miydin?"

Bakışları o kadar yalvaran bir hal alıyor ki suçluluk duygusu içimi kaplıyor ama ona cevap vermenin başka bir yolunu da bilmiyorum. "Corwin ve ben birbirimize olan sadakatimiz ve sevgimiz üzerine çoktan yemin ettik. Murk'la savaşmaya devam ederken bağımızın büyüğü kısmına ne olacağını bilmiyorum ama geri kalanı hiçbir yere gitmiyor. Bu şekilde sonuçlandığı için son derece üzgünüm ama birbirimize karşı hissettiklerimizi geri almanın bir yolu yok."

Fae kadının gözlerinde bir şey parlıyor. Sesi keskinleşiyor. "O zaman onu benden çalıyorsun. Başka bir kadının kaderindeki eşini çalıyorsun. Hayatımı mahvederken yüzüme nasıl bakabiliyorsun?"

Daha önce düşmanlığının ipuçlarını görmüş olmama rağmen ani dönüşümü karşısında çenem gevşiyor. "Öyle bir şey değil," diye kekeliyorum ama beni dinlemiyor gibi görünüyor.

"Aynen öyle," diyor, daha uzun boyuyla üzerime çıkabilmek için bir adım daha yaklaşarak. "Onun benim olması gerektiğini biliyorsun ama onu parmağında oynatmaktan mutluluk duyuyorsun. Bir *insan*. Murk büyüğüyle dolu bir insan. O senden çok daha iyisini hak ediyor. Eğer yapabilseydim-"

Etrafımızdaki susturma büyüğü Zelpha'nın büyüğü yarıp geçmesiyle kırılıyor, elini koluma sıkıştırıyor ve Kara'yla aramıza giriyor. Gerçek kanlı kadından birkaç santim daha kısa olmasına rağmen, Kara'ya dik dik bakıp kaslarını esneterek açık bir tehdit savuruyor. "Leydi Talia'dan uzaklaşacak ve kendini sakinleştireceksin," diyor gergin bir sesle. "Ve artık onunla özel konuşmalar yapmayacaksın, bu kesin."

"*Leydi Talia*," diyor Kara alayla, ama topuğunun üzerinde dönüyor ve başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor.

Zelpha'nın avuçlarında biraz sönüyorum. Coterie kadını bana doğru dönüyor. "Sen iyi misin? Sana ne söyledi?"

"Anlayamayacağım bir şey yok, bu konuda sert davransa bile," diyorum sessizce ve kendime sarılıyorum. Hâlâ kulaklarımda çınlayan sözler ne yaptığım ya da bana yapılanlarla ilgili değil, kim olduğumun en temel parçasıyla ilgili: *Bir insan*. Küçümseyerek söylenmiş.

Ben bundan daha fazlasıyım. Ben de Kara ya da diğer fae'ler kadar değerliyim. Ama onun küçümsemesine rağmen bu bilgideki kesinliğime zor.

içimde yankılanıyor.

Talia

Corwin belki de ellinci kez, "Buna gerçekten gerek yok," diye beni temin ediyor. Kış diyarının önüne kadar olan tüm yolculuk boyunca arabada bana yakın durdu, aracın kenarında, tündüğü bankın yanında durdu. Benim için duyduğu endişeyi artık açıkça dile getirmiyor ama endişesi aramızdaki bağa yansıyor.

Elini tutmak için uzandım. "Biliyorum. Ama laneti iyileştirmeye başladığımdan beri herkesin, özellikle de Unseelie'lerin bana nasıl tepki verdiğini gördük. Tam olarak bir kurtarıcı gibi hissetmiyorum, ama onları cesaretlendirmek için ortaya çıktığımı görmek morallerini yükseltiyorsa, bence bu bir şeye değer." *Kalede oturup başka nasıl katkıda bulunacağımı bilememekten daha fazlası*, diye ekliyorum sessizce.

Sen zaten herkesin isteyebileceğinden fazlasını verdin, diye cevaplıyor Corwin aynı şekilde, parmakları benimkilerin etrafında sıklaşıyor. Ama bugün tekrar cepheye gitmek için ona katılma ısrarım konusunda tartışmıyor.

"Kafanızdan konuştuğunuzu her zaman anlayabiliyorum," diyor Madoc diğer tarafımda oturduğu yerden, kırgınlıktan çok alaycı bir tonda.

Omzumu onunkine çarpıyorum. "Corwin her zamanki korumacı tavrını takınıyor."

"Hmm. Bu ortak bir tema gibi görünüyor." Madoc, genç kızın önünde fiziksel yakınlık gösterisinde bulunmaktan henüz hoşnut değil.

ama kuyruğu gevşek bir kucaklamayla belime dolanıyor. O da benimle benzer nedenlerle geliyor, ancak sınırın bu tarafında Murk'a karşı konuşarak, benden çok daha fazla yararlı bir şey başarma şansı var.

Kışlık araziler temelde yazlıkların tam tersi, sanırım bu da mantıklı. Sıcaklık ferahlatıcı bir berraklıktan ısıricı bir soğuğa düştükçe ve sınırlı bitki örtüsü tamamen yok olup yerini uzun pürüzlü kaya ve buz parçalarına bıraktıkça yaklaştığımızı anlayabiliyorum. Tek benzerlik, gökyüzünün giderek bulanıklaşması ve güneş ışığını köreltmesi. Yazın bu etki nemi artırır. Burada ise soğuğu derinleştiriyor.

Kollarımı kendime sarmak için Corwin'in elini bırakıyorum. Unseelie tarzı elbisemin üzerine kapüşonlu yün bir palto giyiyorum, her iki kıyafetimde ve botlarımda da ısıtıcı tılsımlar var ama soğuk hava yine de beni ürpertiyor. Burada yaşamak isteyecek birini hayal etmek zor, ama sanırım bu yüzden sürülerini Kalp'ten bu kadar uzağa yerleştirenler sadece daha az tanınmış lordlar oluyor. Belki de insan dünyasına bu kadar yakın olmanın bazı küçük faydaları vardır... Murk o yönden bir saldırı başlatmadığında, her neyse.

Etrafımızdaki savaşçı filosu yolculuk boyunca çoğunlukla sessiz bir sohbet içinde oturuyor, ara sıra bizimle birlikte gelen diğer birkaç arabaya sesleniyordu. Bir adam aniden ayağa fırladığında irkilmeden edemiyorum.

"Bir var," diyor, uzaktaki ufku işaret ederek.

Benim insan gözlerim onun ne gördüğünü anlayamıyor ama Corwin'in kafası adamın hareketini takip etmek için döndüğü anda duruşu sertleşiyor. Kafasının içinde sadece benim duyabileceğim bir küfür mırıldanıyor ve etrafımızdaki savaşçıları işaret ederek sesini en yakın arabalara ulaştırıyor. "Görünüşe göre Murk yeni bir saldırıyla ilerliyor ve halkımız zorlanıyor olabilir. Olabildiğince çabuk ilerleyin ve biz varır varmaz çatışmaya girmeye hazırlanın."

Bana doğru çılgınca bir bakış fırlatıyor. Paltomu daha da sıkı sarıyorum ve ona titrek bir gülümseme sunuyorum. *Bunun olabileceğini biliyorduk. Onlara katılmalısın, artık geri dönemeyiz.*

Seni de kaybedemem, diye kararlı bir şekilde cevap veriyor. *Bu arabayı daha geride durduracağım ve etrafına mümkün olan her türlü korumanın yerleştirildiğinden emin olacağım.* Duraklıyor. *Sanırım askerlerimizin senin cesaretlendirmene her zamankinden daha çok ihtiyacı var.*

Keşke bu daha mutlu bir düşünce olsaydı.

Madoc daha yakından bakabilmek için ayağa kalkar. Araba o kadar hızlı ilerliyor ki rüzgâr yanlarından ısıklık çılmaya başlıyor. Havanın gözlerimi çok fazla yakmasını engelleyen kristal camdan bakıyorum ve etrafımdaki Unseelie'leri çok rahatsız eden manzara gözümün önünde canlanıyor.

Ufuk boyunca küçük şimşekler gibi ışıklar çakıyor. Uydurulmuş saldırılar olduğunu varsaymak zorundayım. Ve yakındaki soluk taştan bir kalede parlıyorlar. Midem düğümleniyor.

Daha önce cephe, Murk'un ele geçirdiği alanlar dışındaki tüm alanlardan oldukça uzaktaydı. Saldırılarını kış diyarının derinliklerindeki en az bir bölgeye kadar ilerlettiler. Şu anda daha kaç sürü halkı ölüyor?

Kuzgun formundaki bir fae gökyüzünden pike yaparak insan benzeri ayakları üzerinde arabamızın açık bir noktasına iniyor, kanatları hala dışarıda.

"Lordum," diyor kadın kısık bir sesle. "Çok meşgul olduğumuz için haber gönderemedik. Murk'lar bir saatten kısa bir süre önce beklenmedik bir şekilde bize saldırdı. Geri çekilmek zorunda kaldık yoksa etrafımızı sarıp hepimizi katledeceklerdi. Silverspun'u tutmaya çalışıyoruz ama Murk büyüünün hileleriyle onlara yetişmek çok zor."

Corwin'in ağzı acımasız bir çizgiye oturur. Madoc kadının dikkatini çekmek için elini kaldırır. "Murk tam olarak ne yapıyor?"

Bir an tereddüt etti ama Corwin'in başını sallamasıyla cevap verdi. "Cephe boyunca daha uzağa bir saldırı başlattıkları izlenimini vermek için bir yanılsama kullandılar. Önemli miktarda insan gücünü o tarafa yönlendirir yönlendirmez, aslında artık o kadar iyi savunulmayan bir noktada ilerlediler. Birçoğu fare formunda duvarın çok altında toprağa girmeyi başardı, bu da bize her iki taraftan da saldırmalarını sağladı. Ve buradaki kalın buzı kendi için kullanıyorlardı: buzı eritmek, bıçaklara doğru itmek... Geri çekilirken bile epeyce insan kaybettik. Duvar paramparça oldu ve onları savuşturmak için çok fazla çaba sarf etmek zorunda kaldığımızdan duvarı yeniden inşa etmeye odaklanma şansımız olmadı."

"Gücümüzü sizinkine katacağız elbette," diyor Corwin. "Savaşa ben de katılacağım. Daha fazla toprak aldıklarını görmek istemiyorum."

"Elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz."

Madoc, "Güçleri hareket halindeyken, gördüğünüz herhangi bir şeyin gerçek olduğunu varsaymadan önce onları test etmek için her zaman birkaç tanesine saldırın," diye ekliyor.

Kadın başını öne eğiyor. "Biz de bunu yapıyorduk. Ama illüzyonların arasında ikna edici olacak kadar gerçek savaşçı vardı." Yüzünü buruşturuyor. "Artık üzerlerinde büyülü saldırıları yanılsamalı figürler yerine gerçek figürlere çekmek için büyü yaptıklarını düşünüyoruz."

Bazı Murk'lar gönüllü olarak ya da zorbalıkla intihar görevi üstlendi. İçten içe irkiliyorum.

Kısa mesafenin geri kalanında yeni savaş hattına doğru hızla ilerliyoruz. Corwin diğer arabalara bizimkinin önünde bir bariyer oluşturmalarını işaret ediyor ve etrafındaki savaşçıların bu özel aracın etrafında hızlı ama güçlü bir kalkan inşa etmek için ona katılmalarını sağlıyor. "Burada kal," diyor bana. "İşler daha da kötü bir hal alırsa, aceleyle ayrılmamız gerekebilir."

İsteksizce başımı sallıyorum. Gerçek savaştan neredeyse yarım mil uzakta olan bu yerden önerebileceğim hiçbir şey yok. Ama Unseelie ordusunun şu anda cesaret verici sözleri dinleyecek vakti yok gibi. Hayatları için bir savaşın içindeler.

"Onunla kalacağım," diyor Madoc, parmaklarını saçlarımda hafifçe gezdirerek. "Öfkenin ortasındaiken halkımla doğru düzgün konuşamayacağım. Eğer onları geçici olarak bastırabilirsen, beni çağır."

"Teşekkür ederim," diyor Corwin ve bir kanat çırpışıyla o ve etrafımızdaki düzinelerce Unseelie düşmanlarımızla buluşmak üzere havalanıyor.

Arabanın baş tarafına doğru ilerliyorum ama oradan bile çatışmayı pek seçemiyorum. İçim taş gibi sert bir düğüm haline geldi. Adamlarım benim için çok endişeleniyor ama benim de onlar için endişelenmem için pek çok nedenim var.

"Murk özellikle Corwin'i mi hedef alacak?" Madoc'a arkama bakmadan soruyorum. "Onun bir baş lord olduğunu anlayacaklar mı?"

"Çatışmanın ortasında, herkes geldiğinde sert savaşırken mi? Bundan şüpheliyim." Madoc bana katılıyor, kolunu bana doluyor ve yalnız olduğumuz için başıma dikkatli bir öpücük konduruyor. "Yine de sana yalan söyleyip tehlikede olmadığını söylemeyeceğim. Murkların çoğunun gerçek özgürlük için tek şansları olarak gördükleri şey uğruna ne kadar şiddetle savaşmaya istekli olduklarını biliyorsun."

"Evet." Ona doğru eğildim, göğsümde bir sızı yayılıyordu. O anda önümüzdeki savaş sonsuzmuş gibi geliyor.

Cephe uzaklaşmak yerine bize yaklaşıyor gibi görünüyor, yani Murk hala ilerliyor. Bir fark yaratabilecek bir şey yapmak için beynimi zorluyordum ki garip bir koro

Bağırışlar yükseliyor, kulaklarımın uzaklardan bile duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Neler oluyor?" Gözlerimi zorlayarak soruyorum. Corwin, karşı karşıya olduğu tehlikeye dair belli belirsiz izlenimlerden fazlasını hissetmemem için beni dışarıda bıraktı.

Madoc daha yüksek bir görüş noktası için arabanın kenarına sığıyor ve görüşünü geliştirmesi gereken birkaç kelime mırıldanıyor. Duruşu sertleşir. "Lanet olsun, Orion." Kelimeler düzensiz çıkıyor.

Kalbim küt küt atıyor. "Ne?"

Madoc o kadar büyük bir öfkeyle boğuşuyor ki cevap verebilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekiyor. "Çocukları getirdi. bakılırsa yetimhanelerden ve başka yerlerden toplayabildiği tüm Murk çocuklarını. Onları gerçek savaşçıların önüne itiyor."

Midem bulanıyor. Bu seçimin bizim için kötü sonuçlanmamasına imkân yok. Ya Unseelie çocuklar yoldayken saldırmaktan çekinecek, bu durumda Murk daha da ileriye gidebilir... ya da Unseelie geçmişte diğer Murk çocuklarının mevsimlerin fae'lerine yenildiği gibi onları kesecek ve ölümleri sadece diğer fare değiştiricilerin nefretini körükleyecek.

Eğer ikinci yolu seçerlerse, bu savaşın kazananı olacağından emin değilim, bitmesini umduğum şekilde değil. Murklar, herhangi bir Unseelie'nin onlara saygı ya da nezaketle davranacağına inanamayacaklar.

Bunu gerçekten düşünmeden, çoktan arabadan dışarı fırlamıştım bile. *Corwin*, diye sesleniyorum, kötü bir anda dikkatini dağıtmaktan korktuğum için cesaret edebildiğim kadar sert bir şekilde. Sesim bağımızdaki bariyere çarpıyor ama umarım beni az da olsa duyabiliyordur. *Kimsenin çocuklara zarar vermesine izin verme. Lütfen. Bir yolu olmalı-*

Ön tarafa doğru birkaç topal adım atamadan Madoc beni kolumdan yakalıyor. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, yüzü panikle gerilmiş.

Umutsuzca savaş hattına doğru ilerliyorum. "Bir şey söylemek zorundayım, bunu mahvetmelerine izin veremem. Murk çocuklarına saldırmaya başlarsa..."

Elimizden geleni yapıyoruz, diye cevap veriyor Corwin gergin bir ses tonuyla ve ben onun gözlerinden savaşa dair bir anlık bir görüntü yakalıyorum: insan yaşına göre beş ya da altı yaşından büyük görünmeyen çocuklar daha büyük olanların arasına dağılmış, hepsi de başlarının üzerinde büyüler uçuşurken ağlıyorlar. Sonra beni yine susturuyor.

Madoc'un ağız buruşur. "Diyarın diğer ucuna kadar geri çekilmeyecekler. Bir noktada Orion onları zorlayacaktır."

"Bu yaklaşımı engellemek için yapabileceğimiz bir şey yok mu?" diye sordum. "Çocuklarla konuşup onları geri çekilmeye ikna edebilir misiniz...?"

Bunu söylerken bile içime umutsuzluk doluyor. Çocukların zaten orada olmak istediklerinden şüpheliyim. Eğer gerçek bir seçenekleri olsaydı, en başından bu mücadelenin içinde olmazlardı.

Madoc sert bir nefes çeker ve sonra gözlerinde bir ilham ışığı yanar. "Belki kelimelerle değil ama çocuklarımız demir ve tuz gibi maddelere karşı daha hassaslar çünkü henüz Orion'un Kalbi'ne tam olarak bağlanmadılar. Saçakların daha aşağısındaki bir geçitten hızla geçip büyük bir miktar getirebilirim, çocukların geçemeyeceği farklı bir tür koruyucu sınır oluşturabiliriz. Unseelie'ler de geçemez ama en azından bir durma noktasını zorlamış oluruz."

"Evet," dedim. "Gidebildiğin kadar hızlı git." Tereddüt edince de, "Ben iyiyim. Sen dönene kadar yaklaşmayacağım."

Bana hızlı bir öpücük verdi ve arabaya atladı. Neyse ki diğer arkadaşlarım ona araçlarını nasıl kullanacağını öğretmişler. Böyle bir durumda beni hızla tehlikeden kurtarabileceğinden emin olmak istediler ama bence bu kullanım da bir o kadar önemli.

Göz açıp kapayıncaya kadar, araba görüş alanımdan kayboluyor. Üzerinde bir illüzyon yarattı. Diğer arabaların arkasına yaklaşıp buzlu zemine eğilerek güvenli ve hızlı bir yolculuk için dua ediyorum.

Elbette Madoc'un hızlıca ele geçirebildiği her şeyi geri getirmesi tek başına yeterli bir strateji olmayacaktır. Malzemeleri bir şekilde Unseelie ve Murk orduları arasında yere indirmeliyiz. Madoc, Sislerin Kalbi'yle yeni bağını kurarken azalan hassasiyetiyle biraz idare edebilir ve düşmanlarımızın menzilindeyken fae'ler beni korursa biraz yardımcı olabilirim, ama bu yeterli olacak mı?

Corwin planımızı anladı ve aramızdaki bağlantıyı iletişim kurmaya yetecek kadar açtı. Sözlerinin ardındaki gerginliği hissedebiliyorum. *Ne yapıyorsun? Madoc nereye gitti?*

Geçici planımızı elimden geldiğince kısa ve öz bir şekilde açıkladıktan sonra soruyorum: *Şu anda Unseelie'lerden yana olan başka Murk var mı? Ya da yardım edebilecek insan hizmetkârlar?*

Dostumun yardım ettiğimi görme konusundaki isteksizliği devam ediyor ama bunu dile getirmiyor. *En azından birkaç lordun yardım için insan hizmetkârlar gönderdiğine inanıyorum.*

Yemek hazırlamak gibi şeylerle. Onları toplayıp çalışabileceğiniz bir arazi şeridi açmaya hazır olup olmadığımıza bakacağım. Bu alanı bugün kurtaramayacağız.

O zaman belki de cevabımız budur. Murk'u yeterince geriye itmenin bir yolu yoksa, kendiniz geri çekilmeye hazır olun, biz de sürünün köyünün hemen dışında korumaları yerleştirelim.

Kederli bir anlaşma duygusuyla cevap veriyor. Ona şefkatli bir zihinsel dürtme veriyorum. *Korkunç ama çok daha kötüsü de olabilirdi. Etraftaki insanları arabalara geri gönderin. Onları harekete hazırlayacağım.*

İlk figürlerin Unseelie kalabalığından sıyrılıp bana doğru aceleyle gelmeleri asırlar sürmüş gibi geliyor. Bana katılan birkaç kadın ve erkeğin yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce içim ürperiyor ama şu anda Fae'leri insan hizmetkârlara yönelik politikaları konusunda sıkıştıracak vaktim yok. Yeni müttefiklerime ne yapacağımızın temellerini anlatıyorum -düşmanlarımızı uzak tutacak malzemeler atıyoruz- ve onlar da neler olup bittiğini yeterince kavramış görünüyorlar, sanırım bana katılacaklar.

Çatışmanın olduğu yerden çatırdayan bir patlama sesi geliyor. Taş kalenin kulelerinden biri, parlayan büyü püskürtüleri arasında parçalanıyor. İrkildim.

Madoc'un arabası tam yanımızda belirdiğinde umutsuzluk yeniden üzerime çökmeye başlamıştı. En önde, aracın arkasına yığılmış çuvallardan olabildiğince uzakta duruyordu ama yüzü hastalıklı bir renge bürünmüştü.

"Şu anda tepkilerimi hafifleten Murk Kalbi'ne sahip olmadığımı da hesaba *katmamıştım*," diyor ve neredeyse pruvadan yuvarlanıp inişte biraz sendeliyor. "Bazı insanları tuzu taşımaya 'ikna etmem' gerekti... ve geri dönüş yolculuğu pek de keyifli değildi."

"Ama ," diyorum içim rahatlayarak. "Gerisini biz halledebiliriz." En azından yapabilirsek iyi olur.

Diğer insanları çağırıyorum ve herkesin omzuna bir çuval atmasını istiyorum. Bir ucunda onları yırtıp açabileceğimiz bir tırnak var. Corwin'e erzaklarımızı aldığımızı söyleyerek aceleyle çatışmaya doğru ilerliyoruz.

Birkaç Unseelie savaşçısı bizi karşılamak için acele ediyor. Bunlardan biri, biz gelmeden önce burada savaşa rehberlik eden Corwin'in ekip üyesi Olander. Kanatlarını açmışlar, homurdanarak bizi kollarına alıyorlar.

Zehirli maddeye bu kadar yakın olduğum için. Olander sert bir sesle, "Bunu yeterince geniş bir alana ve yeterince hızlı yaydığınızdan emin olacağız," diyor ve beni dikkatle tutuyor. "Corwin planın geri kalanını düzenliyor."

Arazinin geri kalanını o kadar hızlı geçiyoruz ki ne yaptığımızı düşünecek zamanım bile olmuyor. Yakıcı enerji etrafımızdaki havada cızırdıyor ve aniden havaya fırlatılan kalkanlara çarpıyor. Tam duracakken, kalabalığın içinden gelen bir sesle Unseelie ordusunun geri kalanı etrafımızda geriye doğru ilerliyor.

"Şimdi," diyor Olander ve ben de çantayı yırtıp açarken diğer insanları onun komutunu tekrarlıyorum.

Tuz, donmuş toprağın üzerine dökülüyor, taneler sessiz güneş ışığında parıldıyor. Yakındaki Murk'tan bir tıslama yükseliyor. Kanatlarını çırparken nefesi acı veren Olander bizi seçtikleri sınır boyunca sürüklüyor ve ince bir tuz tabakasını boylu boyunca döküyor. Bizi taşıyan diğer savaşçılar da yükleriyle aynı şeyi yapıyor.

Her iki taraftan da daha fazla ses büyü sözcükleri haykırıyor. Bir alev parçası bir kalkanı delip şakağımı kesiyor. Acıyı görmezden gelip tuzu düzenli bir şekilde dökmeye odaklanıyorum.

Ve sonra çuval ellerimde gevşiyor. Olander beni alay eden Murk kuvvetlerinden uzaklaştırıyor ama dönerken çatışmanın önündeki fare değiştiricilere bir göz atıyorum. Çocuklar umduğumuz gibi geriye doğru kaçmışlar. Diğerleri daha uzağa çekilmeden onları kalkan olarak kullanamazlar.

Kumarımızın ne kadar süreceğini bilmiyorum ama Olander beni Madoc'un beklediği Unseelie savaşçıları sürüsünün arkasında tekrar ayağa kaldırırken, yeni bir inanç duygusu beni sardı.

Bu savaşta yapabileceğim daha çok şey var, şimdiye kadar aklıma gelenden çok daha fazlası.

Ve artık bunu bildiğime göre, geri adım atmayacağım.

Whitt

Çalışma odamdaki sandalyelerden birine tünemiş, bacaklarını yanına çekmiş ve parlak gözleri her zamankinden daha da uyanık olan eşimi inceliyorum. Bazen sevdiğim kadının neler yapabileceğini anlamakta zorlanıyorum.

"Bu çılgınca bir plandı," diyorum ona. "Kelimenin tam anlamıyla dünyayı tuzlamak mı? Aramızdaki en savunmasız varlıkları savaşın ön saflarına göndermek? Ama bir şekilde bunu başardınız."

"Tüm bu süre boyunca Unseelie bizi korudu," diye belirtiyor tipik inatçı . "Ve bu sadece geçici olarak işe yaradı. Murk yine de zemin kazandı. Benzer stratejileri nasıl kullanabileceğimize dair bazı fikirleriniz olduğunu umuyordum."

Masama yaslanıyorum ve kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Fareleri biraz daha terbiye etmeye başlamak ister miyiz? Belki bir barbekü düzenleriz?"

Talia'nın dudakları hafif bir gülümsemeyle seğiriyor ve bana şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Hayır. Bütün mesele, çok gerekli olmadıkça kimsenin mangalda pişmesini *engellemeye* çalışmak. Özellikle de şu çocuklar."

Vücudundan küçük bir ürperti geçiyor ve bu da göğsümde bir sızıya neden oluyor. Eğer Orion bizim insanlarımızı onunkileri önemseydi kadar önemseyseydi, bu durumda olmazdık.

"Fae'lerin arasında yaşayan insanların ne kadar yardımcı olabileceğini fark etmemi sağladı," diye devam ediyor Talia. "Güçlerini sahte Kalp'ten alan Murk'lar normal malzemelere karşı diğer insanlar kadar hassas olmayabilir."

Ama bu onları rahatsız ediyor, özellikle de zamanla. Onları açığa çıkarmanın ve zayıflatmanın yollarını bulabilirsek, ele geçirdikleri bölgeyi geri almak ve daha fazlasını ele geçirmelerini engellemek daha kolay olacaktır."

"Ancak bu materyalleri kullanabilmemizin tek yolu, onlardan etkilenmeyen kişilerin uygulamalı çalışmaları yürütmesi" diye ekliyorum. Aklıma hiç gelmediğini söylemekten utandığım akıllıca bir yaklaşım. Karşımdaki kadına duyduğum tüm hayranlığa rağmen, onun ne kadar insan olduğunu ve onun gibi diğerlerinin de neredeyse sunacak çok şeyi olabileceğini sık sık unutuyorum. "Çok sinsî. İşin zor kısmı, insan müttefiklerimizi yakalayıp yok etmeden Murkları tuza, demire ya da her ikisine birden nasıl maruz bırakacağımız olacak."

"Evet." Talia'nın ağzı acılı bir açıyla eğiliyor. "Bunu henüz çözemedim. Yerleşik stratejiste gelmenin en iyi seçeneğim olduğuna karar verdim." Başını yalvarırcasına eğerek onu özellikle güzel gösteriyor.

Bu konuşmayı yaparken arzularımı görmezden gelmenin bir anlamı olmadığına karar veriyorum. Yanına gidip kucağıma alıyorum ve kucağımdayken sandalyeye uzanıyorum. Kollarım onu sardığında bir homurtu kopuyor ve başını omzuma yaslıyor. "Düşünmek için daha iyi bir pozisyon mu?"

"Çok daha iyi." Yumuşak saçlarını okşuyorum. "Boynunu yardım edebileceğimizden daha fazla nasıl tehlikeye atmayacağıma karar *vermem* için bana her zamankinden daha fazla ilham veriyor."

Talia yavaşça nefes veriyor, bana yaklaşırken bile bakışları düşünceden uzaklaşıyor. "Sanırım malzemeleri Murk güçlerine doğru itmenin kolay bir yolu yok, değil mi? Eğer fae'ler büyülerini doğrudan tuza ya da demire yapmaya çalışırlarsa, bu onları çok fazla uzağa gidemeyecekleri kadar kötü etkiler."

Başımı salladım. "Ve her nasılsa siz insanların, bazılarınız ne kadar güçlü olursa olsun, sadece kaslarınızla bir avuç tuzu yeterince uzağa fırlatarak büyük bir etki yaratabileceğinizi düşünemiyorum. En azından kısmen gizliliğe güvenmemiz gerekecek."

"Madoc'un bile bizi Murkların arasında, onlar fark etmeden yürüyebilecek kadar iyi gizleyecek bir büyü yapabileceğini sanmıyorum."

"Hayır. Ve sen tuzağını kurmaya başlar başlamaz, bunu hissedip sana saldıracaklar." Kaşlarımı çatıyorum, düşüncelerim olasılıklarla dolup taşmaya başlıyor. "Belki de arabalarda olsaydınız, menzillerinden hızla geri çekebileceğimiz bir tür araç..."

"Bu benim de aklıma geldi," diyor Talia. "Bir şekilde yukarıdan üzerlerine yağdırmak. Yeterince yüksekte olsaydık işe yarar mıydı?"

"Belki de. Yine de bana çok riskli geliyor. Düşen malzemeleri *bize* doğru yönlendirme ihtimalleri çok yüksek, bu da arabalarınızı geri almamızı bile zorlaştırabilir." Rüzgâr bile saçakların yakınındaki mizaçlı haliyle bize karşı çalışabilir.

"Dün uçarken Unseelie bizi taşıdı." Talia'nın kaşları çatıldı. "Ama yerden sadece birkaç metre yüksekte, taşıdığımız tuza bu kadar yakın olmak bile onlar için zordu. Bu da muhtemelen tehlikeli olurdu."

"Evet, bunu güvenilir bir yöntem olarak görmüyorum." Ama zihnindeki çarklar, aşına olduğum için mutlu olduğum bir heves duygusuna doğru dönüyor. Bir şeyin eşiğindeyim. Eğer yukarıdan değilse, o zaman...

Fikir zihnimde o kadar ani ve mükemmel bir şekilde bir araya geliyor ki, başından beri bunu planlamadığıma inanmak zor. Bir sırtış dudaklarımı geriyor. "O zaman tam tersi bir taktik uygulayalım. Kendi entrikalarını onlara çevirelim. Daha önce bize doğru tünel kazdılar, biz neden aynısını onlara yapmayalım?"

"Tüneller mi?" Talia tekrarlar.

"Bir fareyi sığdırmak için gerekenden daha büyük olanlar," diyorum onu kendime doğru çekerek. "Murk ordusuna karşı bariyerimiz artık yerin altına kadar uzanıyor, bu yüzden kendileri için bu taktikten vazgeçmek zorunda kalacaklar. Kamplarının altında tüneller açabiliriz. Tüm ordumuzu şekilde üzerlerine sürebileceğimizi sanmıyorum, ama tuzak kurmak için şuraya buraya birkaç kişi... Evet, işe yarayabilir. Sonra sen ve diğer insanlar malzemeleri taşıyıp yere serersiniz. Etkisi topraktan yavaş yavaş sıçanlara doğru yayılır. Zaten zayıf düşene kadar ne olduğunu anlamazlar ve o zaman onları geri püskürtebiliriz."

Talia'nın yüzü aydınlanır. "Kulağa hoş geliyor. Sence bütün baş lordlar aynı fikirde midir? Tüm cephe boyunca aynı anda saldırmak isteriz, değil mi?"

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Bu taktiği bir kez kullandıktan sonra bir daha yanımıza kâr kalması pek mümkün değil, o yüzden ilk seferde elimizden geleni yapmalıyız. Hem baş lordların etki alanlarını geri almaktan hoşlanmayacakları ne var ki?" Ona çabucak sarılıyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. "Belli ki mükemmel bir strateji ekibiyiz."

"Şey..." Talia duraksıyor, vücudu benimkine karşı biraz geriliyor. "Diğer insanlarla birlikte orada olmalı, onları önceden hazırlamaya yardım etmeli ve planı uyguladığımızda elimden geldiğince çoğuna rehberlik etmeliyim. Sisler'de neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikri olan tek insan benim. Ve bu rolü üstlenmeyi kabul etmeden önce bir şartım var."

"O da ne, mite?" Tahmin edebildiğim halde soruyorum.

Bana bakıyor. "Savaş başlamadan önce buradaki insan hizmetkârlara daha iyi davranılması için baskı yaptığımı biliyorsun. Eğer Fae'lerin bu savaşı kazanmasına yardım edeceksem - eğer Sisler'deki tüm insanlar hayatlarını bu şekilde tehlikeye atacaklarsa - Murk'la savaş bittikten sonra baş lordların hizmetkârlarına daha fazla seçim özgürlüğü vereceklerine dair yemin etmelerini ve diğer lordlardan da aynısını yapmalarını istiyorum. Artık itaat etmeleri için onları uyuşturmak yok. Artık onları büyü yoluyla kontrol etmek yok. İstedikleri buysa eve gitmelerini engellemek yok. Baş lordların bundan pek memnun olacaklarını sanmıyorum, yani bazılarının."

"En az ikisinin tam desteğini alacağınızı umuyorum," diyorum alaycı bir tavırla ve gerisini düşünüyorum. "Kısa bir süre sonra tüm baş lordların katılacağı bir toplantı daha olacak. Onlara bu planı ve sizin koşullarınızı o zaman sunabilirim. Bence isteğiniz son derece makul... ve eğer onları buna da ikna edemezsem iş unvanımı hak etmiyorum demektir."

Talia, "Onlar her zaman en kişiler değildir," diye mırıldanıyor.

"Hayır, değiller." Çenemi ovuyorum. "Neden bu toplantıya katılmıyorsun ve her şeyi benim halletmeme izin vermiyorsun? Onlara doğrudan emir veriyormuşsun gibi hissetmelerinden de benim söylememin daha iyi olacağını düşünüyorum. Ve sen de onların didişmelerine bir ara vermeyi hak ediyorsun."

Talia tereddütlü görünüyor ama sonra iç geçiriyor. "Belki de haklısın." Bana doğru biraz daha gevşiyor ve kalbimi bir sızı sarıyor.

Sisler'de geçirdiği süre boyunca çok şey yaşadı ve geçtiğimiz ay hiç olmadığı kadar kötü felaketlerle karşılaştı. Kaybettiklerini ya da yaşadığı acıyı telafi etmek için ne yapabileceğimi ya da ne söyleyebileceğimi bilmiyorum.

Ama belki de bunun telafisi yoktur. Sadece ilerlemek ve ona her adımında yanında olduğumuzu göstermek var.

"Git şu elbise diken arkadaşını ziyaret et," diye öneriyorum, ayağa kalkabilmesi için onu ayağa kaldırarak. "Sanırım sürünün büyük bir kısmı savaşa katılmaya gittiği için huzursuzlanmaya başladı."

Baş lordlarla yapacağım bu konuşmayı dört gözle beklemiyorum ama en iyisi hızlı ve temiz bir şekilde halletmek. Talia çıkarken Syllas'a haber veriyorum.

Onlara söyleyecek bir şeyim var ve kara gözlerinde eğlenen bir beklenti ışıltısıyla bana yol veriyor. Enerjimden saldırıya geçmeye hazır olduğumu açıkça anlayabiliyor.

Sekiz lider toplantı odamızdaki uzun masanın etrafına toplandığında ve yanlarında da çoğu tahmin edilebileceği gibi kasvetli görünen ortakları olduğunda, onlara kendi işlerine başlama fırsatı vermiyorum. Masaya çıkıyorum, ayağımı yere vuruyorum ve göz gezdiriyorum. "Leydi Talia ve ben Murklardan kaybettiğimiz toprakları geri kazanmak için bir strateji geliştirdik. Ama bunun için hepinizin işbirliği yapması gerekecek."

Merak ve endişenin bir karışımıyla karşılaştım, ikincisi çoğunlukla Corwin'in Unseelie baş lordlarından geliyordu. "Leydi Talia nerede?" Laoni soruyor, sanki söylediklerimle bir ilgisi varmış gibi.

"Bizim yaptığı onca koşuşturmadan sonra biraz dinlenmeye ihtiyacı var," diyorum. "Bu nihayetinde benim planım ama o katılmaya tamamen hazır. Ve işe yaraması için onun da katılımı gerekecek. Ama eğer devam etmek istiyorsak, kabul gereken bir şart var."

Uzziah öksürür. "Daha planı duymadan onayımızı mı istiyorsunuz?"

Gülümserken bile gözlerimi ona dikiyorum. "Size özünü anlatabilirim. Hepimiz biliyoruz -siz kuzgunlar herkesten daha çok biliyorsunuzdur sanırım- insan hizmetkârlarınızın Murkları geri püskürtmeye ve dün korkunç taktiklerle bizi tedirgin etme çabalarını baltalamaya nasıl katkıda bulunduğunu. Talia bu hücumla liderlik etti. O, Sisler'de bu davayı üstlenebilecek her insanı kapsayacak bir başkasına liderlik etmeye istekli ve ben bu çabanın bize kaybettiğimiz toprakların önemli bir kısmını geri kazandırabileceğine inanıyorum."

"Ama'nın gelmesini bekliyorum," diyor Celia, ama sesi soğukkanlı olmaktan çok kuru.

Başımı ona doğru eğiyorum ve bakışlarımın tekrar toplanan baş lordların üzerinde gezinmesine izin veriyorum. "Talia'nın diyarlarımızdaki insanlara nasıl davranıldığı konusundaki hislerini de biliyorsunuz - özgür iradeleri ve çoğu zaman zihinlerinin çoğu da ellerinden alındı. Lordum, ben ve diğer arkadaşları onun duruşuna katılıyoruz. Eğer Murk'u savuşturmak için hayatlarını riske atarak onlara liderlik edecekse, Orion düştükten sonra kimyasal ve büyü manipülasyonların sona ereceğine ve bu insanlara özgür seçim hakkı verileceğine dair hepinizin yemin etmesini istiyor.

size hizmet etmeye devam edip etmeme konusunda. Bunu hem kendi hizmetkârlarınıza hem de diğer lordlara soracaksınız."

Düzenli muhaliflerimizden yayılan ölçülü öfke havası beni hiç şaşırtmıyor. "Ve bu tür bir şantajın yanına kâr kalmasına izin mi vereceksin?" Laoni talep ediyor. "Savaşın ortasındayız, bu kadar çok hayat tehlikedeyken kendi aramızda pazarlık yapmanın zamanı değil."

Sylas konuşur. "Talía'nın endişelendiği şeyin hayatlar olduğunu tahmin ediyorum - birçoğumuzun bu kadar dikkatsizce davrandığı Sisler'deki tüm insanların hayatları. Bu *onların* savaşı değil. Onlara temel özgürlüklerini bile vermek istemiyorsak neden bizim adımıza kendilerini tehlikeye atsinlar ki?"

"Bunu kabul ediyorum," diyor Donovan kolayca, ama zaten Murk tarafından endişelerimiz başka yöne çekilmeden önce Talía'yla bu konuda çalışmayı kabul etmişti.

"İnsanlar üzerindeki etkimiz her zaman böyle olmuştur," diyor Terisse, gözleri dolmuş bir halde.

Uzziah, "Bu talep çok saçma," diye mırıldandı.

Gülünçlükten hoşlanmıyor, değil mi? Tüy beyinli kuzgunlar sözde akıllarıyla çok gurur duyuyorlar. Bu gururu şişlemenin tam yolunu gördüğümde moralim yükseliyor.

"Tüm bu tartışmalardan ne anlam çıkarmam gerekiyor?" Kaşlarımı özellikle Unseelie tayfasına kaldırarak söylüyorum. "Ben de kuzgunların hükmetme yeteneklerine tamamen inandıklarını sanıyordum. Sürülerinizi idare etmekten o kadar mı acizsiniz ki, bu insan hizmetkârlarınızdan herhangi birinin siz zorlamadıkça buralarda kalacağına inanamıyorsunuz?" Nefesimin altında söyleniyorum.

Laoni'nin yüzü kızararak lekeli bir tene dönüşür. "Bunun yetenekle ilgisi yok," diye çıkışıyor ama sonra öfke gösterisiyle kendine iyilik yapmadığını fark ediyor gibi görünüyor. Kendini toparlamak için bir an duraklıyor.

Bu fırsattan yararlanarak konuyu daha da derinleştiriyorum. "Eğer yeteneksiz değilseniz, o zaman bu bir sorun olmamalı. Tabii tembelseniz, otoritenizi korumak için gerçek bir çaba sarf etmek yerine kestirme yolları tercih ediyorsanız o başka."

Unseelie baş lordu bana ters ters bakıyor. Sesi öncekinden daha ince çıkıyor. "Pek sayılmaz. Sadece onlara güveniyoruz ve böylesine büyük bir değişiklik büyük bir ayarlama olacaktır."

Celia beni şaşırtarak, "Murk'un zorbalığı altında yaşamak da öyle," dedi. Onun da direnmesini beklerdim. Koltuğunda arkasına yaslanıp

teslim olmuş bir havayla. "Bu anlaşılabilir bir istek ve Leydi *Talia*'nın neler yapabileceğini gördükten sonra... belki de çok uzun zaman oldu."

Corwin başını sallar. "Evet, tamamen katılıyorum."

Uzziah ona "*Tabii ki yaparsın*" der gibi bir bakış fırlatır ama düşmanlığı sönmüştür. Kölelerini elinde tutmak için son bir çabayla, "Türünün ortalama bir örneği sayılmaz," diyor.

"Nereden biliyorsun?" Hafifçe soruyorum. "Onlara ne kadar yetenekli olduklarını gösterme fırsatı verdiniz mi hiç? Bu sadece yetersizlik ve tembellik değil, aynı zamanda öznelereinizin tüm potansiyelini kucaklamakta başarısızlık kokuyor. Kış Fae'lerinin bundan çok daha gayretli olduğunu sanıyordum."

Çenesi esniyor. "Onlardan daha fazlasına ihtiyacımız yoktu."

"Ah, ama gerçekten etkili bir hükümdar, etki alanındaki herkesin yeteneklerinin en iyisine katkıda bulunmasına izin vermelidir, diye düşünmeliyim. Yanılıyorsam beni bağışlayın."

Bana kaşlarını çatıyor, ben de yüz ifademi nazik tutarak ona sabit bir şekilde bakıyorum. "Sanırım idare edebiliriz," diye homurdanıyor, Laoni'ye yan gözle bakarak. "Ve belki de birkaç olası faydayı kaçırmış olabiliriz."

Unseelie baş lordlarının kendi kendini tayin eden başı iç çeker. "İyi. Temizlik ve yemek yapmak için etrafta birkaç insan olmasına o kadar da muhtaç değiliz. Şimdi planın geri kalanını dinleyelim."

Dudaklarımın kenarları, çoğunlukla içimde tuttuğum bir zafer duygusuyla yukarı doğru kıvrılıyor. "Benim için bir zevk olacak."

Talia

Hearth-by-the-Heart'ın sınırlarının çok ötesinde olmayan geçici Murk yerleşimi o kadar huzurlu bir atmosfere sahip ki, ortasındaki bir meşenin dibine oturduğumda sinirlerimin gevşediğini hissediyorum. Orada inşa edilmiş birkaç ahşap evin üzerinde daha uzun ağaçlar beliriyor, esinti yapraklarının arasından usulca fısıldıyor. Dallar arasındaki boşluklardan çimenli zemine altın sarısı güneş ışığı süzülüyor. Açıklığın kenarlarını süsleyen kır çiçeklerinden narin bir çiçek kokusu yayılıyor.

Murk'lar, insan dünyasında kendilerine ait kılabilindikleri yeraltı veya başka türlü gizli alanlarda yaşadıkları onca yıldan sonra bu atmosferi benim gibi huzurlu buluyorlar mı?

Madoc'un şu anda konuşmakta olduğu kişiler huşu ile dehşet arasında bir ifadeyle etraflarına bakmaya devam ediyor. Hâlâ mevsimlerin fae'lerinin her an pençe ve pençelerini çıkararak üzerlerine inebileceğinden korkuyorlarsa onları suçlayamam.

"Hissedebiliyorum," diyor Flynn adında, dağınık kahverengi saçları soluk ela gözlerini neredeyse gizleyen genç bir adam. "Orada olduğunu biliyorum. Ama enerji tam olarak içimden gelmiyor."

Madoc onun omzuna güven verici bir şaplak atıyor. "Kendini Sislerin Kalbi'ne nasıl açacağını öğrenmen ve onun seni kabul etmesi zaman alacak. Ben... oraya hızlı bir şekilde ulaşmak için oldukça uç bir yol izledim, bunu kendi başınıza denemenizi tavsiye etmem. Ama bana kucak , eminim size de açacaktır.

zaman içinde hepinize ulaşacaktır. Sadece yarı yolda buluşmaya istekli olduğunuzu göstermeniz gerekiyor."

"Ve bize gelerek zaten bu yönde büyük bir adım attınız," diye söze giriyorum.

Flynn'in yanındaki adını öğrenemediğim kadın esintiyle hafifçe sallanıyor. "Gerçekten de bunların hepsini almamıza izin mi verecekler?"

Madoc başını sallıyor. "Mevsimlerin fae'leri, istekli Murk ile kendileri arasındaki işbirliğinin işe yaraması konusunda giderek daha kararlı hale geldi. Ve ne zaman tereddüt etseler onları görevlendireceğimden emin olabilirsin." Duruşu biraz garip görünse de sırtıyor. "Tamamen yerleştiniz mi? Şimdilik evlerinizde ihtiyacınız olan başka bir şey varsa ayarlayabilirim. Burası kalıcı köyünüz olmayacak; koloniler bu kadar dağılmışken yeniden yerleşimin nasıl işleyeceğine dair ayrıntılar üzerinde hâlâ çalışıyoruz."

Kadın ve ona yakındaki ağaçlar hakkında sorular sormaya başlayan diğer birkaç Murk ile birlikte uzaklaşırken, Harper komşu bir ağacın altında durduğu yerden bana doğru yaklaşıyor. Bugün erken saatlerde fae dünyasının durumunu ve onun son moda projelerini tartışarak biraz zaman geçirdikten sonra, yeni gelenlerin nasıl uyum sağladığını görmek istediğimi söyledim ve o da benimle gelmek istedi.

"Gerçekten de bize çok benziyorlar, değil mi?" diyor şimdi, geçici yerleşim yerini incelerken aşırı büyük gözleri her zamankinden daha da geniş.

"Sana benden daha çok benziyorlar," diye hatırlatıyorum ona. "Onlar hala Fae. Sadece gruplar arasındaki ilişkiler yüzyıllar içinde çok... çarpık ve acı bir hal aldı. Sanırım bu çatışma çok daha uzun süre devam etseydi, yaz ve kış arasında da aynı şey olabilirdi."

Harper alt dudağını dişlerinin arasına alarak bir an için endişeleniyor. "Her şeyin nasıl başladığını merak ediyorum. Seelie ve Unseelie arasında olduğu gibi bir tür anlaşmazlık ya da anlaşmazlık olmuş olmalı."

"Şu anda bunu bilmek muhtemelen imkansız. Ve gerçekten bir önemi de yok. Olaya karışan hiç kimse hala hayatta olmaz. Bunu anlamaya çalışmak sadece tüm Fae'lere birbirlerini suçlamak için bir bahane verir."

"Ve bunu yapmayı seviyor gibiyiz, değil mi?" Flynn küstah bir ses tonuyla çimlerin üzerine çöküyor. Bir an için beni inceliyor. "Tedaviye sahip olan insanın sen olduğunu biliyorum." Bakışları Harper'a kayıyor. "Ama sen kimsin?"

Harper biraz daha dik oturuyor, soruyu nasıl karşılayacağını bilemiyormuş gibi ağzı seğiriyor. "Ben Talia'nın arkadaşıyım," diyor sertçe. "Hearth-by-the-Heart'tan Harper, yani Baş Lord Syllas'ın sürüsü."

"Oh, o kadarını anladım." Flynn ellerini rahatça arkasına yaslıyor. "Yani sadece aval aval bakmaya mı geldin?"

Harper'ın ağzı cevap vermeden önce açılıp kapanıyor. "Hayır! I-Talia ziyarete geleceğini söyledi. Yardım etmek için yapabileceğim bir şey olabileceğini düşündüm." Duraksıyor ve ben de hemen söze girmektense daha fazlasını söyleyip söylemeyeceğini ona bırakmanın daha iyi olacağına karar veriyorum. Dudaklarını ıslatıyor. "Evinizi geride bırakmanın zor olduğunu tahmin edebiliyorum - yani Sisler sizin eviniz olsa bile. Diğer Seelie'lerden herhangi biri size kaba davrandıysa özür dilerim."

Flynn homurdanıyor. "Kaba mı? Endişelendiğim şey bu değil." Ama omuzları gevşedi, duruşundan şu ana kadar fark etmediğim bir savunmacılık sızıyor ve kayboluyor. "Peki, bunu söylediğin için teşekkür ederim. Şu ana kadar bizim hakkımızda ne düşünüyorsun?" Titrek bir hareketle, sanki onu kışkırtmaya çalışıyormuş gibi kuyruğu ortaya çıkıyor.

Harper'ın bu yönünden hiç etkilenmemiş gibi görüldüğünü görmekten gurur duyuyorum. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Hiçbirinizi gerçekten tanımiyorum. Ama Talia'nın haklı olduğunu ve Murkların o kadar da kötü olmadığını görebiliyorum."

"İyi bir izlenim bırakmayı başardım, değil mi?"

Dudaklarında minik bir gülümseme beliriyor. "Birazcık. Hala üzerinde biraz çalışabilirsin

o."

Flynn'den bir kakhaha yükseliyor ve sonra Harper'la ben de kıkırdamaya başlıyoruz.

Uzun zamandır üzerimizde ağırlığını hissettiren gerilim yerine durumun mizahını bulmak rahatlatıcı.

Flynn, "Belki bir ara o süslü baş lordluk alanınıza uğrarım ve bana etrafi gezdirirsiniz," diyor. "Misafirperverliğinizi gerçekten test ederim."

"Ne zaman istersen," diye karşılık veriyor Harper, sanki bir meydan okumaymış gibi, ama sanırım yanaklarında bir kızarıklık görüyorum. İlginç.

Madoc bize doğru geliyor. Başını Flynn'e doğru eğiyor. "Yemek hazırlama konusunda oldukça becerikli olduğunu duydum. En kolay yararlanabileceğin yerel flora ve faunayı sana anlatmamı ister misin? Orion için casusluk yaparken görevlerim sırasında bu bilgiye çok güvenmek zorunda kaldım."

"Elbette." Flynn ayağa fırlıyor ama Madoc'la birlikte açıklığın kenarına doğru ilerlemeden önce Harper'a göz kırpmıyor.

Harper'a baktım. "Sanırım yeni bir arkadaş edinmişsin. Ve görünüşe göre yemek pişiriyor. Bu kesinlikle bir artı."

Yüzünü bana çevirdi. "Sadece biraz sohbet ediyorduk. Hoş karşılandığını hissetmesini istedim." Ama konuşmalarında kesinlikle Harper'dan daha önce duymadığım bir şaka tonu vardı ve bakışları bana geri dönmeden önce birkaç saniye onu takip etti.

Madoc'un bize katılması uzun sürmüyor ve Syllas'ın iki muhafızının bana göz kulak olmasıyla bekleyen arabaya atlıyoruz. Madoc'un yüz ifadesi dalgınlaştı ama etrafta diğerleri varken ona ne diyeceğimden emin değilim. Mevsimlerin fae'lerine daha fazla güveniyor olabilir ama henüz yabancılarla bu kadar kişisel bir şey paylaşmak isteyeceğinden şüpheliyim.

Aklından geçenleri benimle bile paylaşmak .

Sürü köyüne vardığımızda, Harper evine gitmeden önce ona hızlıca sarılıyorum. Whitt'in yarın başlatmayı umduğumuz planla ne gibi haberleri olduğuna bakmaya gidebilirdim ama dikkatim Madoc'a geri döndü.

Burada, uzun zamandır nefret ettiği Fae'lerin arasında başıboş dolaşıyor. Yaşadığı huzursuzlukla baş etmesi için onu yalnız bırakmak istemiyorum.

"Hey," diyorum arabadan inmeme yardım ederken. "Sınır şatosunu henüz pek görmedin, değil mi? Ortak odalar ve benim yatak odam dışında." Ve diğer arkadaşlarımın onun için döşediği kendi odasını. Henüz ona aitmiş gibi hissettiğini düşünemiyorum.

Madoc bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Kaçırdığım başka şeyler de var mı?

ne

oldu "Oh, evet. Gel, sana göstereyim."

?" Sınır kalesinin içinde, muhafızlar uzaklaşır ve sadece ikisi kalır.

Biz. Ama Madoc'a burada onun için sorumluluklar ve beklentilerden daha fazlası olduğunu gerçekten göstermek istedim. Onu August ve Syllas'ın eğlence odalarını yeniden konumlandırırları bodrum katına götürdüm, artık burada da en az Hearth by-the-Heart'taki şatolarında geçirdiğimiz kadar zaman geçiriyoruz. *Ve asla bilemezsin*, August elektronik eşyalarını getirdiğimizde alay etmişti. *Belki bir gün Corwin'i bir video oyunu oynamaya bile ikna edebilirim.*

Unseelie dostumun dijital bir yarışa ya da dövüş maçına kapıldığını hayal etmek kuşkusuz zor ama Madoc insan eğlencelerine diğer adamlarımdan daha aşına. Yazlık tarafta, ahşap zeminli ve duvarları yazdan kalma bir hava yayan odaya girdiğimizde

hafif huş ağacı kokusuyla televizyonu ve oyun sistemini inceliyor ve kısık bir ıslık çalıyor.

"Tamam, erkek zevkinizi yanlış değerlendirdiğimi bir kez daha hatırlatayım. Hangisi böyle insan eğlencelerine düşkünlük gösterecek kadar alçalıyor?"

Koluna vuruyorum ve deri kanepeye doğru yürüyorum. oturduğumda yıpranmış yüzeyi bedenimi sarıyor. "Asıl oyun August'un ama Syllas da ara sıra katılıyor. Filmler onun."

Madoc odanın diğer ucundaki gömme raflarda duran DVD'lere bakıyor ve kıkırdıyor.

"Burada da istediğini kullanabilirsin," diye ekliyorum. "Eğlence odası hepimizin paylaşması için."

Madoc yanıma çöktü. Elini benimkine doladı. "Bu yüzden mi bana kalenin bu kısmını göstermek istedin, bana bir oyun savaşında meydan mı okuyacaksın?"

Ona bakıyorum, yakışıklı yüzünü özellikle farklı kılan ağır kapaklı gözlerini ve hafifçe çarpık burnunu alıyorum. Hâlâ birbirimize alışmaya çalışıyoruz. Birbirimize arkadaş olarak bağlandığımız ilk günden beri hayatlarımız kaos içinde, bu yüzden yeni bir normale alışmak için fazla zamanımız olmadı.

Ama ben bunu onunla istiyorum. Diğer arkadaşlarımla zaman içinde gelişen aynı kesinlik ve rahatlığa sahip olmamızı istiyorum.

"Kendimize biraz zaman ayırıp konuşmanın iyi olacağını düşündüm," diyorum. "Murk köyünü ziyaret ettikten sonra aklınızda çok şey varmış gibi görünüyordunuz. Sence iyi durumdalar mı? Herhangi bir sorun çıktı mı?"

"Hayır, öyle bir şey değil." Bir an için duvara bakıyor ve zihninde bir şey görüyor. "Onları saçma sapan bir planın içine çekmediğime tam olarak ikna olmuş değiller ama bir şans veriyorlar ve Seelie'ler şimdiye kadar... iyi davrandılar. Önemli olan da bu."

"İyi gidiyor o zaman."

"Umduğum kadar iyi." Dikkati tekrar bana kayıyor. "Özel bir endişem yok. Sanırım hepsi biraz fazla. Ben hiç

-Orion adına emirler verdim, ama her zaman yetkili olan oydu. Ve şimdi buraya gelen Murk'lar, mevsimlerin fae'leri arasında nasıl yaşayacağımız konusunda nihai otorite olarak bana bakıyorlar ve ben kendimi herhangi bir yüce uzman gibi hissetmiyorum. Henüz nasıl uyum sağlayacağımı bile bilmiyorum. Umarım onları yanlış yola sürüklemem."

İçimi bir sevgi seli kaplıyor. Gözlerinin içine daha rahat bakabilmek için dizlerimin üzerinde doğruluyorum ve aynı anda elimi yanağına götürüyorum. "Yapmayacağını biliyorum, çünkü onları kendinden bile daha çok önemsiyorsun. Onların hayatlarını daha iyi hale getirmek için elinden gelen her şeyi yapıyorsun. Hâlâ zor olabilir ama burada, Orion'un yönetimi altında olduklarından daha iyi durumdalar."

Madoc parmaklarını saçlarımin üzerinde gezdiriyor, bakışlarımı öyle bir sevgiyle karşılıyor ki içim eriyor. "En azından her zaman yanımda olacaksın, benim parlak kızım."

Bu lakap içimde baş döndürücü bir ürperti yaratıyor. "Sadece ben değilim," diyorum kararlılıkla. "Sylas, Corwin ve diğerleri de yol boyunca seninle birlikte olacaklar. Artık ailemizin bir parçasısın, onlarla aynı seviyedesin. Bu işte hepimiz beraberiz."

Bu duyguyu vurgulamak için eğilip ağzımı onunkine bastırıyorum.

Madoc onaylayan bir mırıltı çıkarıyor ve belimi kavrayarak beni kendisine çekiyor. Bir an içinde ona sarılıyorum, elbisem kalçalarıma kadar yükseliyor, göğüslerimiz mükemmel bir uyum içinde birbirine bastırılıyor. Madoc beni derin ve yavaş öpüyor, ağzımın tadını çıkarıyor, ta ki bacaklarımin arasında oluşan baskıyı hafifletmek için ona karşı kıpırdamamak elimden gelene kadar.

"Nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum," diyor hafif boğuk sesiyle, parmak uçlarını kafa derimin üzerinde gezdirerek. "Sadece ölümden sonra yaşamak için değil, sana sahip olmak için de."

Şimdiye kadar birbirimize o kadar da "sahip" olamadık. Başımı eğiyorum, böylece burnum onunkine değiyor. Sesim alışık olmadığım boğucu bir tonda çıkıyor. "Şu anda bana nasıl sahip olmak istersin?"

Madoc'un boğazından boğuk bir ihtiyaç sesi kaçıyor ve sonra ağzımı tekrar kendine çekiyor. Bu öpücük daha acil ama yine de şefkatli, dili dudaklarımin arasından kayarak benimkiyle sarmaş dolaş oluyor. Elleri belime dolanarak beni nazıkçe ona doğru sallıyor. Göbeğim pantolonunun arkasında büyüyen sertliğe değdiğinde içimden bir inilti dökülüyor.

"Seni istiyorum," diye mırıldanıyor öpücükler arasında, "her şekilde... sana sahip olabilirim." Duraklıyor ve bana bakıyor, koyu gri gözleri arzu dolu bir parıltıyla aydınlanıyor. "Bunu hayal ettim, bunun hayalini kurdum. Bana gelmeni, *beni* istemeni. Bunun gerçek olabileceğine hiç inanmamıştım."

"Birbirimizi doğru dürüst bulmak için uzun bir yol kat ettik," diyorum. "İkimiz de." Gömleğini çekiştiriyorum, soymama izin veriyor, böylece gömleğinin çizgilerini izleyebiliyorum.

yeni gerçek isimleri göğsünde işaretlenmişti. "Ve yolunu bulduğun tek şey ben değilim."

"Hayır, ama sen en nemlisisin."

Boğazım o kadar büyük bir sevgiyle daralıyor ki bunu nasıl kelimelere dkeceğimi bilemiyorum. Gerçekleşmesini hiç beklemediğim hayallerimin olduğu ve Whitt'in bana bunları gerçekleştirmenin ne kadar keyifli olabileceğini gösterdiği bir anım canlanıyor.

ne doğru eğilip Madoc'un çenesine yumuşak bir öpücük konduruyorum ve kulağının hemen altına kadar bir yol iziyorum. "Ryanda ne yaptım ben?"

Boğazı düğümleniyor. "Genellikle güneşin altında çimlere uzanırdım ve sen üzerime diz kerdin ve..." Bir parmağını elbisemin yakasında gezdiriyor. "Ve kendini bana sun, diyebilirsin sanırım."

Bunu hiç tereddüt etmeden yapabilirim. Elbisemi başımın üzerine çekip kanepenin koluna atıyorum. Madoc'un bakışları açlıktan kararırken onu iterek minderlerin üzerine uzanmasını sağlıyorum, ben de üzerinde sadece klotumla duruyorum. "Böyle mi?" Mırıldanıyorum.

"ok yakın," diyor kabaca.

Çıplak göğüslerim gğsnde sallanırken onu hevesle öpüyorum. Bir hırıltıyla ellerini onlara götürüyor ve yumuşak kıvrımları okşuyor. Avuçlarını aynı anda meme ularıma doğru çevirdiğinde, içimden geçen zevk şoku karşısında nefesim kesiliyor.

Biraz öne doğru sürünerek göğüslerimi onun becerikli ağzına sunuyorum. Madoc sırtıyor ve dilini çakıllı bir ucun üzerinde kaydırmak için dirseğini yukarı itiyor. zerinde çalışırken, bir iniltiyi yutmak zorunda kalıyorum. Vücudum yeniden sallanmaya başlıyor, klotum arzumla nemleniyor.

Madoc beni asılı bırakmıyor. Bacağımın üzerinde dar bir basınç çizgisi beliriyor ve kuyruğunu oynamak için çıkardığını fark ediyorum. Kuyruğunu kalalarımın tepesine kadar savuruyor ve bacaklarımın arasını okşarken aynı anda gğsm ağzına daha derine çekerken zevkten tıslıyorum.

"ıkardığın sesleri seviyorum," diye mırıldanıyor diğer gğsm dudakları ve diliyle sahiplenmek için hareket ederken. "Vücudunun benimkiyle birlikte hareket etmesini seviyorum. *Seni* seviyorum."

Bir an için tıkandım. Saçlarını kavırıyorum, seksimin üzerinde hızlanan vuruşlarla eğiliyorum, ama cevap veremeyecek kadar mutluluk sisinde kaybolmuyorum, "Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Sert bir sesle vücudunu yukarı itiyor ve bizi ters çeviriyor, böylece şimdi onun altındayım. Külotumu çekiştirirken, ona yardım etmek için kalçalarımı kaldırıyorum ve sonra eski kot pantolonunun yerini alan fae pantolonunun tokasını karıştırıyorum.

Kuyruğu üstümüzden havaya fırlıyor ve sonra kıvrılıyor. Şaftını seksimin kayganlığı üzerinde sıyırırken, ince kürklü uzunluğu meme uçlarımın üzerinde geziniyor ve göbek deliğimin etrafında iz bırakıyor.

Şimdi özlemle nefes nefese kalıyorum. Madoc bir kez daha tutkulu bir öpücük için ağzımı yakalıyor ve içime kayarak, duyduğum hazdan titreyene kadar beni dolduruyor. Beni ilk öptüğü gibi yavaşça ve tadını çıkararak, en lezzetli işkence gibi girip çıkıyor. Nefesim kesiliyor ve bakışlarını daha da ateşlendiren çok onursuz bir sızlanma çıkarıyorum.

"İhtiyacın olabilecek her şeye sahip olacaksın," diyor bir söz verir gibi. Kalçalarımı minderlerden kaldırırken, kuyruğu altımdan kayıyor ve ilk kez bir araya geldiğimizde çok zevk verdiği noktaya yerleşiyor. Sanki daha önce sadece iki erkekle deneyimlediğim bir şekilde içime girmek üzereymişim gibi diğer açıklığıma sürtünüyor. Baş döndürücü bir sıcaklık her iki yanımdan da fişkırıyor.

İnliyorum ve Madoc'un boynunun arkasını kavıyorum. Üzerimde eğiliyor, nefesleri düzensizleşiyor, yanaklarımın arasındaki kuyruğunun ritmiyle birlikte itme hızlanıyor. "Benim için gel," diye fısıldıyor. "Seni öyle bir boşalırken görmek istiyorum ki, o anda başka hiçbir şey kalmasın."

Hararetli sözleri beni uçurumun kenarına sürüklüyor. Başım minderlere çarparak geri çekiliyor; tüm vücudumu saran bir coşku titremesi onun etrafında kenetlenmeme neden oluyor.

Madoc inliyor, içimde çırpınmaya devam ederken beni izliyor. Birkaç düzensiz itiş ve göğsünün bir kamburuyla, seksimi kendi salınımıyla dolduruyor.

Üzerime eğiliyor, beni bir battaniye gibi örtüyor ama ağırlığıyla beni ezmek için kendini tutuyor. Bir öpücük daha çaldıktan sonra mırıldanıyor, "Bu da bir çeşit eğlence."

İçimden bir kahkaha kopuyor ama şunu söylemek zorundayım: "Sadece eğlence değil.

Bu da her zaman bir sevgi eylemi olacaktır."

"Evet." Yan yatıyor ve beni kucaklayıp fırtına kokusuyla sarıyor. "Ne olursa olsun. Her zaman."

Talia

Tünellere giren ilk insan benim. Toprak ve taş konusunda yetenekli olan fae'ler saatlerdir mevcut savaş alanının çok gerisinden mevcut Murk kampının altına kadar geçitler inşa etmek için çalışıyorlar.

Murk'u Sisler'den tamamen çok erken fark ettik, çünkü Seelie ve Unseelie tuzağımızı kurduğumuz bölgelerde çok uzun süre kalırsa, onlar da zayıflayacaktır. Kat etmemiz gereken mesafe var. Ancak en azından Murk'un en son çaldığı bölgeleri geri alacağımıza ve kararlılıklarını sarsacağımıza dair umudumuz var.

Madoc'la konuşmak için sınırı geçen ilk Murk akınının ardından artık bize katılan olmadı. Geçici yerleşimde yaşayanların sayısı yirmiden az. Umarım şimdi yaratacağımız aksilik Orion'un takipçilerini krallarının daha iyi bir yaşam için en iyi şansları olmadığına ikna eder. Delta, her şey yolunda giderse bugün kolonisini Hearthshire'a getirecek ama gidişatı değiştireceğini sanmıyorum. Bundan daha fazlasına ihtiyacımız var.

Astrid benimle birlikte tünele iniyor, ben ortak başlangıç noktasından çeşitli yönlere geçitler ağına bakarken kenarda duruyor. İlk tünel geniş, belki birkaç düzine insanın bir arada sıkışmasına kadar yer var ama diğerleri çok daha dar. İnşaat başlamadan önce kağıt üzerinde haritalarını gördüğümünden, çeşitli noktalarda daha da dallandıklarını ve malzemelerimizi yerleştireceğimiz yüzden fazla farklı kilit noktada son bulduklarını biliyorum.

Unseelie'ler sınırın diğer tarafında da benzer bir yapı inşa ettiler. O taraftaki insanlarla çoktan konuştum ve elimden geldiğince yol gösterdim. Aynı anda iki yerde birden olamayacağım için Madoc onları denetleyecek.

Elimi toprak duvara dayıyorum, sert ve serin buluyorum ama rahatsız edici değil. Fener küreleri uzaktaki tünelleri aydınlatıyor ama kehribar rengi parıltıları dar alanlara rahatlatıcı olmaktan çok ürkütücü bir atmosfer veriyor. Yukarıdan gelen her türlü sesi engelleyecek kadar aşağıdayız, bu yüzden sessizlik ve nefeslerimizin solukluğu dışında hiçbir şey yok.

Bu tünellerin sonuna ulaştığımızda, hepimizi katletmeye en hevesli Murk'un tam altında olacağız. Geçitleri inşa eden fae'ler geri çekilmeden önce fark edilmememiz için ellerinden geleni yaptılar ama bizi tamamen koruyamazlar.

"Her şey yolunda mı?" Astrid karşıdaki duvara yaslanarak soruyor.

"Sanırım öyle." Bozulmuş toprak kokusuyla yoğunlaşan havayı içime çekiyorum ve bir ürpertiye dizginliyorum. "Umarım yardım edecek insanlardan hiçbiri klostrofobik olmaz."

Kendi kendine mırıldanıyor. "Sanırım Whitt ve onları hazırlamaya yardım eden diğer bazıları bu olasılığı kontrol ettiler."

Haklısın. Whitt'in bu faktörü göz önünde bulunduracağını tahmin etmeliydim.

"Sanırım elimizden gelenin en iyisini yapmaktan başka yapacak bir şey yok," diyorum ve sonra bir an durup büyüğü parıltıda savaştının sırum gibi formunu inceliyorum. Uzun zamandır yaşıyor -bir asırdan fazla- ve halkını benden çok daha iyi tanıyor. Sormadan edemiyorum, "Bu çabanın bir fark yaratacağını düşünüyor musun? Fae'lerin benim gibi insanları nasıl gördükleri konusunda yani? Yoksa bunu sadece işlerini yapan hizmetkarlar olarak mı görecekler?"

Astrid iç çekiyor ve başını eğiyor. "Bilemiyorum. Bir araya getirdiğin insanların, her ne kadar tam olarak anlamasalar da ve çoğu hala ilaçların, büyü'nün ya da her ikisinin de etkilerini hissetse de, bu görevin üstesinden nasıl geldiklerini görmek beni kesinlikle etkiledi. Ve bir insanın ne kadar güçlü ve zeki olabileceğini kanıtladınız. Ama biz Fae'ler kendi yöntemlerimize oldukça bağlıyız. Bu en azından doğru yönde atılmış bir adım."

"Evet." Tekrar dar tünellere doğru bakıyorum. "Hiçbir Fae'nin yapamayacağı bir şey yapıyoruz. Bu, savaşın gidişatını lehimize çeviren an olabilir. Bunun bir anlamı olmalı."

"Sanırım olacak." Astrid sırtıyor. "Ayrıca, hak ettiklerini düşünseler de düşünmeseler de insanlara doğru davranmaya başlamaları için tüm yeminlerini ettiniz. Şimdilik ne düşündüklerinden çok ne yaptıkları önemli."

İkisini de değiştirmek isterdim ama o haklı. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve yüzeye çıkan toprak merdivenlere doğru dönüyorum. "Pekâlâ. Hadi başlayalım."

Toplanmış insan hizmetkârlardan oluşan kalabalık, açıklığın yakınında yarım daire şeklinde duruyor. Fae savaşçılarının çoğu hâlâ ön tarafta ve kamp boyunca yerlerini almış durumda, Murk'lar bocalama belirtileri gösterdiğinde harekete geçmeye hazırlar, ancak birkaçı planımızı izlemek için daha da yaklaşmış durumda. Seelie dostlarım ve Donovan toplanan insanların etrafında dolaşıyor, soruları yanıtlıyor ve onlara önlerindeki görevi hatırlatıyorlar.

Yine de hiçbir fae yarım dairenin iç kısmına fazla yaklaşıyor. Orada büyük bir tuz ve demir talaşı yığını var. Madoc bazı isyancı Murk'ları toplamasına yardım etmeleri için ikna edebildi. Ondan hiçbir şey hissedemiyorum, ama zulanın birkaç metre yakınına gelen fae'ler irkiliyor ve hemen geri çekilmeden önce solgunlaşmaya başlıyor.

Malzemelerin taşınmasını mümkün olduğunca kolaylaştırmak için, insan dostlarımla birlikte sabahın büyük bir kısmını onları orijinal kaplarından sırt çantası benzeri çuvalara doldurarak geçirdik. Her biri tuz ve demir karışımı içeriyor, o kadar ağırlaşmadan önce doldurabileceğimiz kadarını doldurduk ki yükleri yüzeyin kilometrelerce altına taşımak zor olacaktı. Neyse ki bunun için sadece fiziksel gücümüze güvenmek zorunda değiliz.

"Herkes hızlandırma büyülerini aldı mı?" Ben soruyorum.

Whitt başını sallayarak yanıma geliyor. "Geriye bir tek sen kaldın," diyor. "Bu onuru bana bahşeder misin?"

"Lütfen." O birkaç yumuşak kelime söylerken kendimi sabit tutuyorum. Ayaklarımın üzerinde bir karıncalanma yayılıyor. Büyüyü daha önce anlattığı şekilde test ediyorum, topuğumu yere vurarak itiyorum ve bir adım beni birkaç metre taşıyor.

Bir hava püskürterek ve kısa bir kahkaha atarak yere iniyorum. "Ay'da yürümek böyle bir şey olmalı. Hepsi bunu denedi mi?" İnsan yoldaşlarıma bakıyorum.

"Evet, farklı derecelerde başarı ile. Tünellere girdiklerinde hepsinin yeterince iyi yön bulabileceğinden emin olana kadar devam ettik. Numaralarının yazılı olduğu rozetleri var." Bileğinde 73 işaretli bir bilezik olan yakındaki bir kadına işaret ediyor. Fae tünelleri etiketlemiş, böylece herkes

hangi geçitte son bulacaklarını bilirler. "Onlara son moral konuşmalarını yapmak ister misin, yüce kişi?"

"Elbette." Nefesimi tutup kendi bileziğimi ovuşturuyorum, beni insanlar âlemindeki kardeşime bağlayan bronz bileziği. Belki tüm bunlar sona erdiğinde, ona düzgün bir şekilde ulaşabilir ve hayatında bir yer bulabilirim. Sonra tüm insanların beni görebileceği bir yere doğru ilerliyorum.

"Herkes merhaba!" Elimden geldiğince neşeli bir ses tonuyla sesleniyorum. "Bugün inanılmaz bir şey yapacağız. Aynı zamanda tehlikeli de olacak, bu yüzden lütfen talimatlarınızı aklınızda tutun. Ben de sizinle birlikte aşağıda olacağım. Tünellerin üzerindeki numaralara dikkat edin ve hızlandırma büyünüzü kullanarak mümkün olduğunca hızlı bir şekilde size tünele doğru yürüyün. Oraya varır varmaz sırt çantanızı açın ve içindekileri tavana yakın çukura boşaltın

-Üzerinde durabileceğiniz bir çıkıntı olacak, böylece kolayca ulaşabileceksiniz. Bunu yapar yapmaz hemen buraya geri dönün ve yer üstüne çıkın. Bir saatten kısa bir süre içinde hepimiz girip çıkmış olacağız. Kafası karışan var mı?"

Yarım çemberin etrafındaki ifadeler şaşkın görünüyor, ama kimse endişesini dile getirmiyor. Midem düğümleniyor.

Fae'lerden hizmetkârlarını hemen serbest bırakmalarını isteyemezdim, çünkü aksi takdirde nasıl davranacaklarını tahmin edemezdik ve bu operasyon sırasında yanlış bir hareket yaparlarsa, kendilerini ve diğerlerini öldürebilirlerdi. Bu değiş tokuşa değeceğine inanmak zorundayım. Bu hareket tarzını önermemiş olsaydım, daha sonra baş lordların işbirliğini sağlamak için herhangi bir pazarlık kozum olmayacaktı.

"Gidelim o zaman!" Diyorum ve kendi çantamı omuzlarıma alıyorum. Diğer insanlar da tereddüt etmeden kendi çantalarını almak için harekete geçtiler. Çok yaklaşmamaya dikkat eden fae'lerin küçük bir yönlendirmesiyle, iki sıra halinde bir araya geliyorlar. Merdivenlerden tünellere iniyoruz.

İçeri girdiğimde, Astrid'in daha önce durduğu köşeye geçip herkesi izliyorum ve kimsenin emin olmadığından emin oluyorum. Diğerleri yanımdan akıp gidiyor, sadece her geçitte işaretlenmiş numaralara bakmak için duraklıyorlar. Hatta birkaçının çoktan yola koyulduğunu ve ayaklarına bağlanan büyüden faydalandığını görüyorum. Kat etmemiz gereken kilometrelerce alan var ve herkesin güvende kalabilecekleri kadar hızlı dönmesini istiyorum.

Sonuncusu da yanımdan geçip gittiğinde, en uzaktaki kendi tüneline doğru yola koyuluyorum. Kürelerin ışıltısında ilerliyorum, olmanın hissi anlık olarak uçuşta baş döndürücü ama aynı zamanda

kafa karıştırıcı. Çantanın kayışları omuzlarıma batmaya başlıyor. Umarım diğerlerinin hiçbirisi çok rahatsız değildir.

Tüneller ayrılmayı bitirmeden önce, Seelie kampına geri dönmekte olan birkaç insan dostumla yolum kesişiyor. Pek muzaffer görünmüyorlar ama benim onlara attığım gülümsemeye karşılık veriyorlar, bu da içimdeki suçluluk düğümünü biraz olsun hafifletiyor.

Bunlar iyi çıktı. Belli ki Murk henüz olağandışı bir şey fark etmemiş.

Birkaç dakika sonra geçidimin sonuna ulaşıyorum. Burası bir oda bile değil, sadece beklediğim çıkıntının olduğu bir çıkmaz sokak ve başımın hizasının hemen üzerinde toprağa gömülü yüksek bir çukur. Kötü ayağımın üzerinde yalpalayarak çıkıntıya zıplıyorum ve yükümü atıyorum. Birkaç saniye içinde, onu tutan bağları gevşettim. Tuz ve demir talaşı karışımı karanlık boşluğa doğru tıslıyor.

Oluk hâlâ Unseelie'lerin üzerinde yürüdüğü zeminin yaklaşık bir metre altında. Etkilerin sızması zaman alacak, ancak bu zehirli ceplerden çok sayıda altlarına yayıldığı için, etkinin birkaç saat içinde önemli olacağını düşünüyoruz.

Daha erken fark ederlerse diye, geldiğim yoldan aceleyle geri dönüyorum, artık yüküm bana ağırlık yapmadığı için daha hızlıyım.

Dışarı çıkarken diğer insanlara yetiştiriyorum. "Yardımlarınız için teşekkür ederim," diyerek onları yanıma çağırıyorum. "Bunu siz olmadan yapamazdık." Ve yukarıdaki fae'ler bunu ileride akıllarında tutsa iyi olur.

Sonunda tekrar yeryüzündeki temiz havaya çıktığımda, saçakların yakınındaki nemli atmosferin tadı olağanüstü taze geliyor. Çimlerin üzerine uzanıp bir süre güneş ışığını içime çekmek istiyorum ama bunun ne yeri ne de zamanı.

Arabalar, insan yardımcılarımızı sürülerine geri üzere çoktan havalanmaya başladı. Sonuncusu onları bekleyen birkaç araca daha biniyor. Seelie savaşçılarının hepsi şu anda kamplarının kenarında hazır bekliyor, birkaçı periyodik olarak sihirli sözcükler mırıldanıyor. Karşımızdaki Murklar arasında herhangi bir zayıflama belirtisi olup olmadığını kontrol ediyorlar.

August ordunun ortasında, yaklaşan savaşta sürümüzün savaşçılarına liderlik etmeye hazır olmalı, ama Whitt beni fark etti ve aceleyle yanıma geldi. "Biz

seni buradan çıkarmalıyım" diyor.

Başımı salladım. Adamlarımın gitmem için ısrar edeceklerinden şüpheleniyordum. "Hayır. Bu kısmen benim fikrimdi. Nasıl gittiğini görmek istiyorum. Tabii ki oraya koşup savaşa katılmayacağım ama Fae'lerin tedavilerinin yanlarında olduğunu bilmelerini istiyorum."

Ağzı seğiriyor ve bir gülümsemeyi mi yoksa kaşlarını çatmayı mı bastırdığını anlayamıyorum. "Nedense bunu söyleyeceğinden şüphelenmiştim. Güvenli bir görüş noktası ayarlamama izin ver."

Sonunda kendimi yine Astrid'in yanında, kampın hemen ötesindeki alçak bir tepede otururken buluyorum. Etrafımızdaki arazi, orada yapılan tüm koruyucu büyülerden dolayı bir tını yayıyor, ancak bu önlemin gerekliliği konusunda gerçekten tartışamam.

"Diğerleri savaşırken bebek bakıcılığı yapmak senin için sorun olmaz değil mi?" Bilge savaşçıya sordum.

Omuz silkiyor. "Zamanında pek çok savaşa katıldım. Yapılacak başka işler ve benim yerime kılıç kuşanacak bir sürü kişi varken bu yaşlı kemikler ara vermeye itiraz etmez."

Son sözler dudaklarından dökülürken, vücudu hareketsiz kalır. Uzaklara bakıyor, kaşları çatılıyor. "Sanırım başlıyor."

Daha az keskin olan görüşümle manzaraya bakıyorum. Hiçbir şeyi net olarak seçemiyorum ama uzaktaki Murk kuvvetleri arasında biraz daha fazla hareket -ve daha düzensiz bir hareket- var gibi görünüyor. Seelie'ler de kıpırdanıyor, muhtemelen hücum için hazırlanıyorlar.

Ve sonra her şey olur. Biri emri veriyor olmalı, çünkü tüm Seelie'ler tek bir varlık olarak ileri atılıyor, bazıları kılıç ve mızrak tutan adamlar şeklinde, diğerleri ise kurtlar gibi aralarına dalıyor. Bize sundukları hızlandırma büyüünün aynısını kullanmışlar, kamplar arasındaki insansız bölgeyi birkaç saniye içinde geçiyorlar.

Kalbim öyle sert atmaya başlıyor ki kaburgalarım da onunla birlikte titriyor. Parmaklarım sanki beni sabit tutmalarına ihtiyacım varmış gibi çimlere kıvrılıyor.

Murklar yaklaşan saldırıya karşı toparlanıyor gibi görünüyor, ancak üzerlerine gelen gücün sahip olduğundan daha az hassasiyet ve uyumla. Her iki taraftan da büyü işaret fişekleri fırlıyor; yer bir yerde çatlıyor, başka bir yerde kabarıyor. Gümbürtüler havayı doldurur. Bir sarsıntı yeryüzünden geçerek oturduğum yere kadar geliyor.

Gerginlik vücudumu kavırıyor. Her saniye önemli. Seelie'nin savaştığı her saniye, tuz ve demir onların da gücünü azaltmaya başlayacak. Ve

Artık onlara yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey yok.

Ne kadar süre orada oturup savaşı uzaktan izlediğimden emin değilim, içim her geçen dakika daha da sıkışıyor, tırnaklarım artık avuçlarıma batıyor. Ama sonra hareket akımlarında bir değişim oluyor. Murk'lar önce azar azar, sonra sel gibi geri çekiliyor, saldıran Seelie'lerden olabildiğince çabuk uzaklaşıyorlar.

İçimi bir rahatlama kaplıyor. Duygu dalgasıyla gözlerime hücum eden gözyaşlarımı geri kırıyorum. Hâlâ kaç insanımızın öldüğünü, adamlarımın iyi olup olmadığını bilmiyorum ama biz kazandık. Onları geri dönmeye zorladık. Seelie'ler şimdiden en yakın sürü köyünü geri almak için oraya akın ediyor.

Tam ayağa kalkmış, ilk habercilerle buluşmak için aşağıya inmek istiyordum ki, çok iyi tanıdığım bir ses, bir tür büyüyle güçlendirilmiş olarak manzarada yankılandı.

Orion sözlerini yansıttığı yerden, "Kötüler dediğin Murk kadar kurnaz olduğunu kanıtlıyorsun, evcil hayvanım," diyor. *Bana* hitap ettiğini bildiğim için sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. "Yenildiğimizi düşünerek kendini kandırma. Yakında seni yaratana sırtını döndüğün için pişman olacaksın ve seni yanına alanların da pişman olacağından şüpheleniyorum."

Bu tüyler ürpertici sözlerle birlikte sesi kesiliyor. Ne demek istediğini ya da bunun boş bir tehdit olup olmadığını bilmiyorum ama aniden kalbim yeniden güm güm atmaya başlıyor.

Astrid bana ulaşıyor ve dirseğimi kavıyor. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğiz," diyor kararlılıkla.

Bunu kastettiğine inanıyorum ama Orion'un geçmişte beni incitmek için hiçbir arkadaşımın ya da dostumun beni koruyamayacağı pek çok yol bulduğunu da biliyorum.

Ağustos

Araba Hearthshire kalesi ve çevresindeki köyün girişinden geçerken Madoc başını kaldırıp devasa ağaçlara bakıyor. "Demek bir zamanlar burası *senin* evindi, öyle mi?"

Fare şekil değiştirenin yumuşak ses tonundan etkilendiğini mi yoksa eğlendiğini mi anlayamıyorum. Ama eşimizi kurtarmanın eşiğinde onunla mücadele ettiğimden ve Talia'nın ihtiyacı olan fedakârlığı yapmasını neredeyse engellediğimden beri, kendimi ona şüpheyle yaklaştırmaya adanmışım.

Eğlenmiş olsa bile, ne olmuş yani? Son evi bir metro istasyonu olan biri için görkemli girişin ve ötesindeki açıklıktaki yemyeşil manzaranın biraz abartılı göründüğünü hayal edebiliyorum.

"Evet," diyorum. "O kadar uzun süre olmasa da. Bir kenar bölgeye sürülmeden önce Syllas'la birlikte birkaç on yıl boyunca buradaydık ve Hearthshire'ın bize geri verilmesinden sadece birkaç hafta sonra yeni bir baş lord olarak seçildi." Duraksıyorum. "Burada çok karmaşık bir tarih var."

Madoc kıkırdıyor ama en azından sesi alaycı değil. "Talia beni bu konuda biraz bilgilendirdi. Burayı bir avuç fareye teslim etmek garip değil mi?"

Buna cevap vermenin iyi bir yolu olup olmadığından emin değilim. Birkaç dakika kelimelerimle boğuştuğundan sonra şöyle diyorum: "Burayı *bir başkasının* devralması garip olurdu. Bölgeyi Syllas kurdu - ormanların büyümesini teşvik ettik, kaleyi inşa ettik... Ve sanırım

Yeni sakinlerin Murk olması özellikle garip. Demek istediğim, uzun zamandır aramızda yaşayan bir Murk yok gibi - en azından açıkça değil."

"Güzel." Madoc, en yakın evlerden birkaç adım ötede durduğunda arabanın iç gövdesine yaslanıyor ve derin bir nefes alıyor. Yüzünde beliren takdir ifadesi beni, takdirini dile getirmese de, bu ortama gerçekten hayran olduğuna ikna ediyor.

Söylediklerimden bağımsız olarak, çoğunlukla olduğu gibi bıraktıkları eski evlerden kayan Murk'lara ilk bakışım, içgüdüsel tepkimi bastırana kadar tüylerimi diken diken ediyor. Fare değiştiriciler Seelie'lerden çok da farklı görünmüyorlar, ancak Delta'nın kolonisinde tercih edilen tarz gibi görünen kat kat yıpranmış giysiler giiyorlar ve tipik bir fae özgüveninden ziyade sinsi, sinsi bir kaliteyle hareket ediyorlar. Ya da tipik *yaz* fae özgüveni demeliyim. Onlar da en az benim kadar fae olduklarına göre.

Bir grup köyün kenarında durup hiç konuşmadan beni inceliyor. Sonra Delta *kendinden* emin adımlarla kaleden dışarı çıkıyor. Arkasından birkaç adamı daha çıkıyor ve yanlarına yerleşiyor.

"Baş lordun kendisi gelemedi mi?" diyor bana kaşlarını kaldırarak.

Kıllarımı kıpırdatmamak için kendimi zor tutuyorum. "Şu anki savaşla biraz meşgul," diye belirtiyorum. Daha bir gün önce o savaşla çok meşguldüm, zayıflamış Murk kuvvetlerine saldırdım ve onları kaçmaya zorladım. Belimi çok hızlı bükersen, sert bir büyü darbesi aldığım tarafım hâlâ biraz sızlıyor ama buna değdi. Murk'un çaldığı etki alanlarından üçünü geri aldık. Savunma duvarımızı yeniden inşa etmek zorunda kaldık ve artık topraklarımızda bulunan tuz ve demiri etkisiz hale getirmek için saatler harcadık ama buna değdi.

Orion pes etme belirtisi göstermiyor. Delta'nın bu konuya girmemden hoşlanacağını sanmasam da burada olmamın bir nedeni de bu.

Sylas yerine benim gelmemden fazla rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Sanırım bir baş lordun... size ne diyorlar? Kadro mu? içinde büyük bir onur." Ses tonu hafifçe alaycı ama gülümsemesi rahatsız etmeyecek kadar sıcak. "Bizi kontrol etmeye mi geldin?"

"Evet," diyorum. "Eğer sorun yaşadığın bir şey ya da bulmak için yardıma ihtiyacın olan bir kaynak varsa ya da diğer Seelie'lerden herhangi biri sana zorluk çıkarırsa

Bu konuyla elimizden geldiğince hızlı bir şekilde ilgileneceğiz."

"Hmm." Arkasından şatoya bakıyor. "Odaları yeniden düzenlemeye başlamanız lordunuz için sorun olmaz, değil mi? Bu kale üzerindeki tüm haklarından feragat ettiğini varsayıyorum."

İçinde çok mutlu saatler geçirdiğim mutfağın parçalanacağı düşüncesi içimi kemiriyor ama bu hissi görmezden geliyorum. Hearth by-the-Heart ve sınır kalesi arasında, yeni evimde çok güzel *iki* mutfığım var.

Cömert bir jest olduğunu umduğum bir şekilde kolumu kaldırıyorum. "Bu alanın tamamı artık senin. Bununla ne yapacağınız size kalmış. Tabii ki komşularınızdan herhangi birini olumsuz etkilemediğiniz sürece."

"Elbette," diyor Delta kuru bir sesle. Bakışları Madoc'a kayıyor. "Sence bize tehdit olmamamız gerektiğini hatırlatmaktan vazgeçmeleri ne kadar sürer?"

Madoc'un ağzı bir gülümsemeyle seğiriyor. "Ben olsam en azından birkaç on yıl verirdim."

Omuz silkiyor. "Biraz baş belası olduk, bu yüzden onlara aynı şekilde tepki vermemizi umursamadıkları sürece, sanırım fark etmez." Bakışlarımla tekrar buluştuğunda gözlerinde bir muziplik parıltısı var.

Eğer beni kızdırmaya çalışıyorsa, işe yaramayacak. Bugünlerde ağabeylerim kadar kontrollü olmasam da öfkemi kontrol edebiliyorum. "Bu şekilde ifade ettiğim için özür dilerim," diyorum. "Eski alışkanlıkların ölmesi muhtemelen biraz zaman alacaktır. Ayrıca, beklentileri yanlış ifade edersem lordum benden pek memnun olmaz."

Delta güler. "Hiç şüphe yok ki yapmaz. de, sen biraz yardımcı olabilirsin. Sürünün alanın sınırları boyunca büyülü korumalar kurduğunu söyleyebilirim-uyarı sinyalleri, koğuşlar ve benzerleri. Büyülerin izleri kalmış ama üzerinde çalışabileceğim kadar değil. Ve bu kadar çok bitki yaşamıyla uğraşmaya alışık değilim. Belki ormanda bir gezintiye çıkabiliriz ve sen de bana bazı tipik teknikler konusunda tavsiyelerde bulunabilirsin." Tekrar Madoc'a bakıyor. "de büyüünü Sisler'e adapte etmek için epey zaman harcadın, değil mi? Senin de bazı faydalı görüşlerin olabilir."

Madoc, "Bunları sağlamak için elimden geleni yapacağım," diye yanıtlıyor.

Yola koyulduk, hâlâ sekiz Murk daha var. Delta'nın onların bizi takip etmesini isteyip istemediğinden emin değilim.

Ona da öğrettiğimiz her şeyi öğrenir ya da ne kadar tehditkar *olabileceğimize* dair endişeleri nedeniyle onları yanında bulundurursa.

Çalılıklar arasında sanki bir engelli parkurmuş gibi ilerliyor, kütüklerin üzerine atlıyor ve çalılıkların arasından benden daha çevik bir şekilde geçiyor. Keskin gözleri arazide geziniyor ve pek bir şey kaçırdığını sanmıyorum. Aylardır desteklenmeyen koruyucu büyülerin izlerini bile yakalaması beni etkiledi.

Birkaç dakika sonra, "İtiraf etmeliyim ki hoş bir sürpriz oldu," dedi. "Baş Lord Sylas'ın bize eşlik etmesi için gönderdiği muhafızlar, içlerinde barındırdıkları düşmanca düşünceleri kendilerine sakladılar. Düpedüz dostça davrandıklarını söyleyemem, ancak halkım zaman zaman oldukça... arsız olabilse de kimse birbirine girmedir." Bana öyle bir sırtıyor ki, bu eğilime sahip olanların sadece astları olmadığı anlaşılıyor.

Sylas bu iş için seçtiği paketçilere karşı çok katıydı ve onları öz disiplinlerinin yanı sıra açık fikirliliklerine göre dikkatle seçti. Yine de yargılamalar konusunda ne kadar endişeli olduğundan bahsetmemek daha iyi olur diye düşünüyorum.

Bunun yerine "Halklarımız arasında yeni bir dengeyi mümkün kılmak için çok çalışıyoruz," diyorum. "Herkesin kabul etmesi zaman alabilir ama bence iyi bir başlangıç yaptık."

Delta başını bana doğru eğdi. "Hala geri dönüp hepinizi uykunuzda öldürmeye kalkışmayacağımıza tam olarak ikna olmuş değilsiniz."

Bu yorumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor ama yine de bir anlığına dilimi tutamıyorum. "Seelie'nin çoğu zaman gerçek bir neden olmaksızın ne kadar çok Murk öldürdüğünü düşünürsek, denediğin için seni suçlayabileceğimden pek emin değilim. Zalimliğimizin tam boyutunu daha önce fark etmemiş olmam beni utandırıyor."

Delta'nın sözlerimden ne anladığını söylemek zor. Çalılımlarla ilerliyor ve şimdi Madoc'a dönüyor. "Ve sen de bu işin tam ortasındaydın. Orion'a inananların çoğunu dönüştürmeyi başardın mı?"

"Şimdiye kadar az sayıda" diyor Madoc. Dün daha fazlası sınırı geçti ve gece boyunca onları geçici konaklama yerlerine entegre ettiğini biliyorum. "Güçlerine gerçek bir darbe vurmaya yetecek kadar değil ama onları yontuyoruz."

Delta iç çekiyor. "Hepsini ölüme sürükleyecek ve bundan kendisinden ve sadist eğilimlerinden başka kim faydalanacak?"

Madoc yüzünü buruşturur. "Ne yazık ki ben de bu değerlendirmeye katılıyorum. Belki de kurt gibi hödüklerle iyi anlaşabilmemin nedeni, kendime ait pek çok pişmanlığımın olmasıdır." Bana alaycı bir bakış fırlatıyor.

Murk adamı aramıza ilk kez açıkça girdiğinden beri kendine güveni arttı. Onunla ilk tanıştığımında Celia'nın muhafızlarının etrafında oluşturduğu büyü hücrenin içinde savunmaya geçmiş bir şekilde çömelmiş olan adamla yanımda yürüyen adam arasında bağlantı kurmak zor. Ama sonra, aldığı karşılama da oldukça iyileşti.

Madoc'un etrafında ne kadar çok vakit geçirirsem, Talia'nın sevgisini nasıl kazandığını o kadar iyi anlıyorum. Geçmişteki ilişkilerine rağmen onda bir nezaket ve onurluluk var, bu nitelikleri hepimizden çok daha önce fark etti. Ama tabii ki fark ederdi, ruhunu bu kadar güçlü bir şekilde çağıran özellikler bunlarken.

Fare değiştiricinin dostlar topluluğumuzun bir parçası olması fikrine hâlâ alışmaya çalışıyorum ama onun varlığına içerlediğimi söyleyemem. Hatta bunu takdir ediyor bile olabilirim.

Delta asma yüklü bir ağacın yanında durur. "Burası hâlâ koğuşları hissedebildiğim tek nokta ama nasıl yapıldıklarını tam olarak anlayamıyorum. Normalde yarattıklarından daha güçlü hissediyorum, özellikle de sen gittikten sonra bu kadar uzun süre dayanmışlarsa."

Ah. Pratik büyücünün burada neden sorun yaşadığını hemen anladım. Yaklaşıyorum ve elimi ağacın gövdesine vuruyorum. "Bu bir bracewood, etrafında tipik begone sarmaşığı var. İkisinin özel bir ortak yaşamı var; asma, zararlıları ağaçtan uzaklaştıran bir aura yayıyor ve ağaç da yapraklarının güneşten aldığı besinin bir kısmını gölgelerdeki asmaya sunuyor. Yerli oldukları topraklarda, büyülerimizi yaratırken onların özünden faydalanmak bizim için tipik bir durumdur."

Delta ağacı inceliyor. "Peki bunu tam olarak nasıl yapıyor? Ondan fazla enerji alamıyorum."

"Bu etkiden gerçekten faydalanmak için asmanın gerçek adını öğrenmeniz gerekiyor," diyorum ve duraklıyorum. Ben de biliyorum. Sylas aramızdaki bitki uzmanı olsa da, savunmaya yönelik her şey benim de görev alanıma giriyor. Ama bu kadar özel bir şey, gerçek bir ismi aktarmak kadar kolay öğretilemez ve Delta bunu daha doğal bir şekilde öğrenmezse işe yaramayabilir.

Yine de bu gerçek ismi kazanma yolculuğumda edindiğim bir ipucunu önerebilirim. "Eğer bazı şeyleri dikkatlice sararsanız daha hızlı öğrenebilirsiniz."

sarmaşığı etrafınıza sarın ve onun içinde meditasyon yapın."

Murk büyücüsü kaşlarını kaldırıyor ama bu fikirle alay etmiyor. Düşünceli bir tavırla parmaklarını yapraklardan birinin üzerinde gezdiriyor. "Bunu bilmek faydalı. Teşekkür ederim."

Belki de şimdi ondan istemem gereken iyiliği dile getirmek için iyi bir zaman olabilir. Ama konuyu nasıl açacağımı bir türlü bulamıyorum. Whitt burada bunu yapıyor olmalıydı. Ama *ben* askeri liderim.

Ben kendi içimde bocalarken Delta kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Eğer aklında başka bir şey varsa, kurt, sadece tükürmelisin."

Evet, büyük bir sır olmasa bile ne hissettiğini nadiren ele veren Whitt'i kesinlikle göndermeliydiler. Nefesimi aceleyle veriyorum ve şaşkın bir hareket yapan Madoc'a bakıyorum. Ne sormam gerektiğini biliyor ama beni kurtarmayacak. Gerçekten de yapmamalı.

"Bunun bir emir değil, rica olduğunu ve cevabınızın burada hoş karşılanmanız üzerinde hiçbir etkisi olmadığını bilmelisiniz," diye başlıyorum, bu kısmı baştan söylemem gerektiğini düşünerek.

"Not edildi."

İlerlemeye devam etmekten başka bir yol göremiyorum. "Orion'un güçlerini geri püskürtme konusunda iyi bir ilerleme kaydettik, ancak onu tamamen yerinden etmek zor oldu. Farklı nedenlerle de olsa, onun bizim kadar hoşlanmadığınız açık. Eğer siz ya da koloniniz ona karşı çabalarımıza ister savaşarak ister sadece strateji ya da büyü önererek katkıda bulunmak isterseniz... Bu konuda ne kadar çok kişi birlikte çalışırsa, onu o kadar hızlı yenebiliriz."

"Ah." Delta'nın gözleri pek de umut verici görünmeyen bir şekilde kısılıyor. Ama sonra ekliyor: "Ben de bunu bekliyordum. Bu konuda öncülük etmediğin için sana puan vermeliyim."

Bu onun da aynı fikirde olduğu anlamına mı geliyor bilmiyorum. Çok yalvarır gibi görünmemeye çalışarak bekliyorum. Madoc sırtımdan kendini alıkoyuyormuş gibi bir izlenim veriyor.

"Bence," diye devam etti Murk kadın uzun bir aradan sonra, "Seelie'lere fazla bulaşmadan önce burada kendimizi toparlamak için biraz daha zaman ayırmalıyız. Bunu size ya da lordunuza bir hakaret olarak söylemiyorum. Ama önce halkımın güvenliğini sağlamak zorundayım. Eminim bunu anlayabilirsiniz."

Kalbim sıkışıyor ama başımı eğiyorum. "Elbette biliyorum. Şansımızı artıracak bir şey düşünürsen, sana yardımcı olacağımızı söyleyeceğim."

Bize haber vererseniz çok minnettar oluruz."

Delta gülümsüyor ve o anda başarısızlığım o kadar da büyük bir kayıp gibi gelmiyor. "Reddimi çok iyi karşıladığın için bunu yapacağıma güvenebilirsin," diyor. "Şimdi bu ormanda kafamı karıştıran başka bir noktaya bakalım, belki yol boyunca biraz ilham bulurum."

Talia

Sınır kalesinin yüksek bir penceresinden August ve Madoc'un arabasının döndüğünü görüyorum. Hearth-by-the-Heart'ın etrafındaki tarlalarda topallayarak, onlar indikten hemen sonra onlara ulaşıyorum. Sylas çoktan onlara katılmış, yüzünde niyetli bir ifade var.

"Büyücü kadın herhangi bir yardım sunmaya istekli miydi?" diye soruyor.

August'un ağzı garip bir açıyla eğiliyor. "Tam olarak değil. Şu anda adamlarını ateş hattına atmaya hazır değil. Ama bu fikre tamamen karşı görünmüyordu ve sanırım ona karşı alabileceğimiz taktikler üzerinde biraz düşüneceğini söylerken samimiydi."

"Öyleydi," diyor Madoc söze girmeden. "Murkları çoğunlukla yalancılıkla ilişkilendiriyor olabilirsiniz ama bir şeyi bu kadar açık söylediğimizde genellikle kastederiz. Senden bir şey koparmak için yalan söylemek isteseydi, karşılığında ne teklif edeceğini daha iyi gösterirdi."

Sylas'ın ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "İşte bu yüzden seni de yanımda gönderdiğime memnunum. Bu öğleden sonra diğer baş lordlarla bir araya geleceğiz. Delta'yı da masaya getirebileceğimizi umuyordum ama daha fazla zamana ihtiyacı varsa, ben-"

Tenimi kavrayan bronz bileziğin titremesiyle dikkatim onun sözlerinden bileğime çekiliyor. Pırıl pırıl parlayan bileziğe bakarken, titreme şiddetlenerek bir ürpertiye dönüşüyor. Isı zerrecikleri etime doğru ilerliyor.

Ağzım kurudu. "Bilekliğim," diye . "Jamie'ye bağlı - beni uyarması gerekiyordu - sanırım ona bir şeyler oluyor."

August ve Sylas bir anda yanıma geliyor. August büyülediği bileziğe dokunuyor ve duruşu geriliyor. "Kesinlikle yanlış bir şeyler var."

"Jamie mi?" diyor Madoc ve sonra yüz ifadesinde anlayış beliriyor. "Kardeşin. Hâlâ insanların dünyasında, değil mi?"

Başımı salladığımda gözleri fırtınaya dönüşüyor. Bir an için boğazımdaki daralmadan dolayı konuşamıyorum.

"Bu Orion," diyorum. "Öyle olmalı. Beni uyardı ve şimdi-"

"Bundan emin değiliz," diyor August hemen. "Ve büyü fiziksel olduğu kadar aşırı duygusal sıkıntıları da tespit etmek içindir. Mutlaka yaralanmış olması gerekmiyor. Sadece onu çok üzen bir şey olmuş olabilir."

Onun hatırlatmasının beni biraz rahatlatması üzücü. Belki de bilekliğin beni uyarmasının tek nedeni Jamie'nin kız arkadaşının ondan korkunç bir şekilde ayrılmış olması, teyzesi ve eniştesinin onu evden kovması ya da tüm derslerinden kaldığını öğrenmiş olmasıydı. Ama bunlardan herhangi biri onun Orion'un eline düşmesinden daha iyi olurdu.

Orion'un Jamie'nin varlığından haberdar olduğunu bile bilmiyordum ama olması şaşırtıcı değil. Halkı bebekliğimden beri beni izliyordu ve büyülerini bedenime yerleştirmişti. Madoc kralına kardeşimin hâlâ yaşadığını keşfettiğimi bile rapor etmiş olabilir.

Bakışlarına karşılık veriyorum ve Murk'un yüzünün buruştuğunu fark ediyorum. "Sen bana söyleyene kadar kardeşinin hayatta olduğunu bilmiyordum," diyor, sanki ne düşündüğümü tahmin edebiliyormuş gibi. "Orion'a insan dünyasındaki bir şeyle aniden ilgilenmeye başladığını, oraya seyahat ettiğini fark ettiğimde bildirdim ama seni takip etmedim ve ne bulduğunu bilmiyordum. Gerçi insan dünyasında başka casusları da vardır."

Ellerimi kenetleyerek kendimi toparlıyorum. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan şu anda Jamie'yi korumak. Ona ne kadar çabuk ulaşabiliriz? Bilezik aracılığıyla bağlantıyı kullanarak onu korumamızın bir yolu var mı?"

August başını sallar. "Bu mesafeden olmaz, ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yokken olmaz. Kasabasına giden geçit Murk'un işgal alanında değil, bu yüzden oraya gidebiliriz - en hızlı halimizle birkaç saat sürer, ama bu kaçınılmaz." Lorduna bakıyor.

Sylas kaşlarını çatıyor ama başını sallıyor. "Sen onu al. Whitt'in size katılmasını sağlayacağım. Murklarla savaş konusundaki tartışmalara devam etmek için kalmalıyım." O

yanığıma dokunuyor. "Özür dilerim, aşkım. Gelmemin önemli bir fark yaratmışınseydin, ne olursa olsun seninle olurum."

"Sorun değil," diyorum, ciddi bir şekilde. "Orion bir şey yaptıysa, onu nasıl yeneceğimizi bulmak Jamie'ye de yardımcı olacaktır."

"Ben de gideceğim," diyor Madoc. "Baş lordlar son zamanlarda söylediğim faydalı her şeyi zaten duydular. Orion'un adamları olanlara karıştıysa işaretleri yorumlamaya yardımcı olabilirim."

Corwin'in sesi kafamın içine giriyor, aciliyet dolu. *Sorun nedir, ruhum? Seni üzen ne?*

Hearthshire'dan yeni dönen arabaya atlarken *Jamie'ye bir şey oldu, diye* cevap veriyorum. *Ne olduğunu öğreneceğiz. Sylas diğer baş lordlarla toplantı için geride kalıyor, sen de kalmalısın. Orion ne yapmış olursa olsun, en önemli şey onu yenmek.*

Corwin'in ıstırapı aramızdaki bağa sirayet ediyor ama mantığıma karşı çıkamıyor. *Zelpha'yı göndereyim de dışarıda bir tehlikeyle karşılaşsan sana destek olsun. Bir dakika içinde seninle olabilir.*

Pekâlâ, diyorum ve derimden bir ürperti sızıyor. Jamie için o kadar endişeliydim ki, geçidin diğer tarafında *başına* neler gelebileceğini düşünmedim bile.

Bu, kardeşim aracılığıyla bana zarar verme girişiminden daha fazlası mı? Orion bir tuzak mı kuruyor? Jamie'nin durumu hakkında bu kadar çabuk uyarılacağımı bilip bilmediğinden emin değilim ama bu her zaman mümkün. Acele etmeliyiz ama dikkatli de gitmeliyiz. Midem kendi içinde dönüyor.

Whitt, Sylas'ın çağrısıyla aceleyle kaleden çıkarken, gözleri endişeyle irileşmiş olan Zelpha kuzgun suretinde gökyüzünden düşer. August arabayı harekete geçirecek kelimeyi söyler. Bir anda, tarlalar boyunca ve orman yolundan saçaklara doğru hızla ilerliyor.

Rüzgârın uğultusu yolculuğumuzun hızıyla birlikte artarken, August beni vagonun tabanının en alt kısmına doğru çekiyor. Whitt dümeni devralıyor ve bana endişeli bakışlar fırlatıyor. Zelpha kış tarafa tünüyor, oradan gözcülük yapıyor ve Madoc karşıma çıkıyor, kaldırdığı dizleri benimkilere yaslanacak kadar yakın.

Bileziğimden yayılan hisler kayboluyor. Bileğimde serin ve hareketsiz duruyor. Sertçe yutkunarak ona dokunuyorum. "Artık hiçbir şey hissedemiyorum. Bu şu anlama mı geliyor-?"

"August beni temin ediyor: "Sıkıntısının en kötüsü geçmiş ve onu tamamen iyi durumda bırakmış olabilir. "Ya da bayılmış olabilir."

Madoc rahatlatıcı bir eliyle baldırımı okşuyor. "Hâlâ hayatta olacak. Orion hakkında bu kadarını biliyorum - eğer işin içindeyse, onu hemen yok ederek faydalı bir pazarlık kozunu ziyan etmez." Yüzünü buruşturuyor. "İfade tarzımı bağışlayın. Sadece o böyle görürdü."

"Biliyorum." Gökyüzünün maviliğine bakıyorum ve endişelerimin beni boğmasına izin vermemeye çalışıyorum. Evine varana kadar küçük kardeşime ne olduğunu öğrenmenin hiçbir yolu yok... O zaman bile, belli olmayabilir. Bileklik aktive olduğunda nerede olduğunu bile bilmiyorum. Tek bildiğim, ailesinin son dakikada bir seyahate çıktığı. Dünyanın öbür ucunda olabilir, ne kadar ihtimal dışı olsa da.

Kafam açık ve odaklanmış olursam ona daha iyi yardım edebilirim. Panik yapmak sadece sorunu anlamayı ve onunla başa çıkmayı zorlaştıracaktır.

Yavaş ve dengeli nefesler alıyorum, keşfedebileceğimiz her şeye karşı kendimi olabildiğince hazırlıyorum. August omuzlarımı ovuyor ve Madoc elini bacağımın üzerinde bırakıyor, dokunuşu güven veriyor.

Yalnız değilim. Adamlarım ve Zelpha da Jamie'yi korumak için ellerinden geleni yapacaklar.

Sadece ona ulaşmalıyız.

Havadaki nemin izleri yeterince hızlı kalınlaşmıyor. Gökyüzü artık tanıdık gelen sisle puslanırken kalbim daha hızlı çarpıyor. Whitt arabayı sağ kapiya doğru son kısa mesafeye yönlendirirken arabanın zemininde oturmaya devam etmek için yapabileceğim tek şey bu. Yavaşlayan hızı kaslarımın huzursuzluktan kaşınmasına neden oluyor.

Whitt nihayet arabayı durdurduğunda, dışarı fırlıyoruz ve Madoc'la birlikte hepimizin üzerine gizleme büyülerini yapmalarına yetecek kadar duruyoruz. Artık sadece insan dünyasının sıradan vatandaşlarının değil, Orion'un etrafta pusuya yatmış olabilecek uşaklarının da görüş alanından çıkıyoruz. Sonra Zelpha portalın etrafında hızlı bir gezintiye çıkarken August ve Whitt Murk varlığına dair herhangi bir işaret olup olmadığına dair aceleyle büyüleri bir araştırma yapıyor.

Zelpha kaşlarını çatmış bir halde bize dönüyor. "Şu anda Murk'un burada olduğuna dair bir kanıt göremiyorum ama yakınlardaki ağaçlarda bir fare kokusu aldığımı sandım. Birileri yakın zamanda bu bölgeden geçmiş olabilir."

Bunun kardeşimle bir ilgisi olup olmadığını ya da sadece devam eden savaş çabalarının bir parçası olup olmadığını bilemeyiz. Dudağımı ısırarak geçitteki fae'lere katılıyorum. August elimi tuttu ve beni de kendisiyle birlikte içeri çekti.

Diğer taraftaki parkta, doğruca Jamie'nin evine koşmak için bacaklarım ağrıyor. Adamlarım bu tarafta da Murk olup olmadığını kontrol edebilmeleri için birkaç dakika beklememiz konusunda ısrar ediyorlar. Bekleyen bir pusuya dair herhangi bir işaret bulamadıklarında, şafağın ilk ışıklarının altında sokaklarda aceleyle ilerliyoruz. Burada günün her vakti, terk ettiğim fae diyarından farklıdır.

Teyzem ve eniştemin yaşadığı mahalle bu saatte o kadar sakin ki tedirginliğime rağmen sınırlarım yatışmaya başlıyor. Burada o kadar kötü bir şey olabileceğine inanmak zor. Bileziğim o ilk uyarı sinyalinde beri bir daha kıpırdamadı.

Belki de gerçekten Jamie'nin atlattığı kötü bir duygusal dönemdi. Belki de alarm yanlış çalıştı ve hiçbir sorun yoktu.

Sonra köşeyi dönüp evlerinin olduğu bloğa geldik ve bacaklarım durdu.

Teyzem ve amcamın evinin önünde iki polis arabası park etmiş. Birkaç polis memuru arabalarına yürüyor, içlerinden biri başını sallıyor, yüzünde kasvetli bir ifade var. Kalbim küt küt atıyor.

Bildiğim bir sonraki şey, topallayarak koştüğüm. Fae yoldaşlarım peşimden koşuyor ama beni geri çekmeye çalışmıyorlar. Bizi açığa çıkaracak bir şey yapmayacağıma güveniyorlar.

Tek düşünebildiğim ne olduğunu bulmak. Nefes nefese verandanın önünde durdum. Teyzem kapıda duraklamış bir polis memuruyla konuşuyor. "Ne olmuş olabileceğini ya da bunun ne anlama gelebileceğini bilmiyorum," diyor titrek bir sesle. "Hiç mantıklı gelmiyor. Yaralandığına dair herhangi bir işaret görmediniz mi?"

Memur, "Odada bir boğuşma olduğuna ya da yaralandığına dair bir belirti yok," diyor. "Bu onun da içinde olduğu garip bir şaka olabilir mi?"

"O hiçbir zaman bir şey yapacak bir tip olmadı."

Memur omuz silkiyor. "Gençler. Ne yapacakları belli olmaz. Bilirim, benim de iki var. Her ipucunu takip edeceğimizden emin olabilirsiniz, ancak gün bitmeden ortaya çıkma ihtimalinin yüksek olduğunu unutmayın."

Odada, dedi. Jamie'nin yatak odası mı? Evin yan tarafına, kardeşimin evdeki tek özel alanına bakan pencereye doğru koşuyorum.

Önünde tökezleyerek duruyorum ve pencere çerçevesine tutunarak içeri bakmak için dönüyorum. Gözlerim içerideki manzarayı yakaladığında, başım o kadar hızlı ileri atılıyor ki burnum cama çarpıyor.

Şimdi teyzemin "bunun ne anlama gelebileceği" konusunda ne dediğini anlıyorum. Jamie'nin odasının duvarında, yatağının üzerinde, Murklardan birinin jilet gibi keskin pençeleriyle oyduğunu hayal edebildiğim ince ama derin oyuk izleriyle yazılmış bir mesaj var.

Sen bana döndüğünde o da dönecek, diye yırtık pırtık harfler.

Tabii ki teyzem bunun neden bahsettiğini bilemez. Mesaj onun için değil. Benim içindi.

Fae yoldaşlarım etrafımda toplandı. August bir hırıltı çıkarıyor ve Madoc boğazından gergin bir ses çıkarıyor.

Whitt dişlerini sıkarak sert bir nefes alır. İlk konuşan o olur. "Seni kabul etmiyor."

"Jamie onda," diyorum belli belirsiz. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ve August ile Zelpha dirseklerimi iki yanımdan tutarak beni sabitliyorlar.

"Ona gitsen bile Orion onu geri getirmez," diyor Madoc, nazikçe ama kararlı bir şekilde. "Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmek zorunda olmadığını sana göstermekten zevk alır. Bu, en başta ondan kaçtığın için sana verdiği bir ceza olurdu."

"Jamie'nin bununla hiçbir ilgisi yok." Bir hıçkırık boğazımı tıkıyor. "Bu savaşa hiç sürüklenmemeliydi." Fae'ler yüzünü çoktan kesmiş, vücudunda kim bilir kaç yara daha bırakmış, ailesini benden çaldıkları gibi ondan da çalmışlardı. Ve hayatını yeniden inşa etmek için yaptığı tüm çalışmalardan sonra, onu tekrar paramparça ettiler.

İçimde vahşi bir duygu alevleniyor. O anda her şeyi yerle bir etmek istiyorum - Murk kolonilerinin ve Sisler'in her santimini, benim ve kardeşim gibi insanlara eziyet edebilecek kimse kalmayana kadar.

Sadece bir anlığına, sonra eskisinden daha da çaresiz hissederek kendime geliyorum. Aslında tüm Fae'lerin ölmesini istemiyorum. Sadece hayatımdaki dehşetin geride kalmasını istiyorum, her fırsatta çoğalmasını değil.

Madoc'a bakıyorum. "Jamie'yi nereye getirdiğini söylemenin bir yolu var mı?"

Murk adamı başını sallar. "Birden fazla portaldan geçmiş olacaklar. Bu bizim izlerimizi bulandırmak için kullandığımız standart taktik. Bizden en az birkaç saat önce yola çıkmışlardır. Şimdiye kadar her yerde olabilirler."

"Sığınak...?"

Terreddüt ediyor. "Hiç sanmıyorum. Orion artık seninle olduğumu biliyor ve oraya girmek için gerekli tüm hileleri biliyorum."

Whitt kolunu omuzlarıma doladı. "Sisler'e geri dönelim. Orada bulunabilecek her türlü izi koklamaları için gönderebileceğimiz gözcülerimiz var. Burada savunmasızsın; iş o noktaya gelirse seni koruyacak pek bir gücümüz yok."

Kardeşıme nasıl yardım edeceğimi bilmeden gitmek istemiyorum ama henüz cevapları alamayacağımı görebiliyorum. Bir sisin içinde ilerliyormuşum gibi hissederek onlarla birlikte geçide doğru yürüyorum.

Yolun yarısında August beni çok sevdiği gibi kollarına alıyor ve göğsüne yaslıyor. Yüzümü omzuna bastırıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. Sunduğu rahatlığı içime çekmek istiyorum ama aynı zamanda bunu hak ettiğime inanmak da zor.

Bunu küçük kardeşimin başına ben getirdim, tıpkı dokuz yıl önce Aerik ve ekibinin ailemi parçaladığı o gece yaptığım gibi.

Umutsuzluk bulutu üzerime öyle bir çöküyor ki, geçide ulaştığımızı zar zor fark ediyorum. August beni içeri taşıdı. Arabaya kadar olan kısa mesafeyi yürürken etrafımdaki tüm fae'ler ciddi bir sessizlik içinde kalıyorlar.

Saçaklı toprakların nemini ve sisini geride bırakmamızın üzerinden çok geçmeden Whitt arabayı beklenmedik bir şekilde durduruyor. Başka, daha küçük bir araç, dümende tek bir Seelie kadınıyla bize doğru geliyor.

"Sizi yakaladığıma sevindim," diyor aceleyle yanımızda dönerken. "Baş Lord Sylas bu yoldan geçeceğinizi söyledi. Murk'lar yeni bir saldırı başlattı ve giderek güçleniyorlar. Cepheye gelebilecek herkese ihtiyacımız var, hemen."

Talia

Sylas'ın hiçbir savaşçıyı muhafız olarak benimle birlikte kalması için görevlendirmemesinden durumun ne kadar kötü olduğunu anlıyorum. Tüm yoldaşlarım, hatta Madoc bile, savaş alanına ulaşır ulaşmaz arabadan atlıyor ve orada gözden uzak durmam için aceleyle talimatlar veriyor. Baş tarafa yakın bir yere çömelip, aracın yanından ve ön tarafa yeni bir savaşçı dalgası getiren diğer arabaların tepelerinden yukarı bakıyorum.

Bizi yakalayan habercinin bildirdiğine göre, dün kurtardığımız alanları kaybetmişiz. Murk'lar önceki kazanımlarının ötesine geçtiler bile. Bu sefer Seelie'yi nasıl alt etmeyi başardıklarından emin değilim - kadın savaşa katılmak için geri dönmeden önce açıklama yapmadı - ama kullandıkları taktikler her neyse, bunlar açıkça etkiliydi.

Homurtular, çınlamalar ve çığlıklar sadece yüz metre ötede birbirleriyle mücadele eden fae'lerin olduğu yerden çınıyor. Büyü gökyüzünde şimşek gibi çakıyor. Savaşçılar arasında ileri geri daha fazla cızırtı. Yer titriyor. Tek seçebildiğim, bir o yana bir bu yana savrulan ve bükülen bir yığın beden; bazıları insan, bazıları kurt.

Seelie ordusu, en azından Murk'un daha fazla ilerlemesini engellemek için yeni bir bariyer oluşturmaya çalışıyor olmalı. Savaş alanının üzerinde havada bir parıltı yakalıyorum ama birkaç saniye sonra büyümlü bir enerji patlamasıyla paramparça oluyor. Düşmanca büyümlü birkaç parçası etrafımda yere düşüyor.

Kayan yıldız parçaları. Bir tanesi pruvadan tıslayarak geçiyor ve ardında yanık bir iz bırakıyor.

Savaşla arama biraz daha mesafe koyarak kış tarafa doğru ilerliyorum. Adamlarımın arabanın içine koruyucu büyüler yaptığını düşünüyorum ama bunların ne kadar iyi tuttuğundan emin değilim. Murk Seelie kuvvetlerini tamamen dağıtırsa beni koruyacak kimse kalmayacağı için onları acele ettikleri için suçlayamam.

Corwin'le aramdaki bağda da benzer bir aciliyet hissi parlıyor. Daha önce olduğu gibi Murkların sınırın her iki tarafında da yeni saldırılarını başlattıklarını tahmin ediyorum. Neler olduğunu sormak için Unseelie dostuma ulaşmaya korkuyorum. Muhtemelen kendisinin ve halkının hayatta kalmasını sağlamak için tüm konsantrasyonuna ihtiyacı vardır.

Suçluluk duygusu içimi sarıyor ve sıkıyor. Onlardan herhangi birini korumak için ne yapabilirim? Lanetlerini tedavi edebileceğim için bir kurtarıcı gibi gösterildim ama artık savaş açık çatışmaya dönüştüğüne göre ben bir yükümlüyüm, savunulması gereken zayıf bir halkayım.

Hayır, bu tam olarak doğru değil. Diğer insanları da işin içine katarak bir süreliğine Murk'un durumunu tersine çevirecek bir strateji önermelerini sağladım. Yine de yeterli olmadığı açık. Ve hiçbir insan yardım etmek için bu mücadeleye giremez. Birkaç saniye içinde yok ediliz.

Uzaktan yapabileceğim bir şey var mı? Zihnimi zorluyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Elimde biraz olsa bile, iki taraf bu kadar yakın savaştayken etrafa tuz ya da demir saçmak hiçbir işe yaramaz. Orion'unkilerden çok kendi halkıma zarar vermiş olurum.

Adamlarımı ya da diğer Fae'leri kurtaramıyorum, kardeşimi de kurtaramıyorum. Kollarımı kendime doluyorum ama içimde büyüyen umutsuzluğa sarılamıyorum.

Ne yaparsam yapayım, Orion her zaman bana ve değer verdiğim insanlara eziyet etmenin yeni bir yolunu buluyor. Belki de bazı açılardan Aerik haklıydı. Murk kralıyla olan bağlantım beni diğer herkes için bir tehdit haline getiriyor. Mevsimlerin fae'leriyle birlikte olduğum sürece, sadece fiziksel ve büyüsel zayıflığım değil, baş lordlarından ikisinin ve diğerlerinin beni ne kadar önemseydiği yüzünden de bir sorumluyum. Orion'un benim aracılığımla onlara ne kadar iyi zarar verebileceğinden dolayı.

Dudaklarımı dişlerimle sıkarken, tepemdeki bulutların ince sisinde bir görüntü titreşiyor. İlk başta kafamı kaldırıp bakmadım bile.

Saldırı için daha fazla büyü. Ama sonra göz ucuyla şekilleri görüyorum ve bakışlarım yukarı doğru kayıyor.

Ben Jamie. Murk'lar bulutların üzerine büyülü bir projeksiyon yapmışlar - sadece buraya değil, cephe boyunca başka aralıklarla da. Onu göreceğimi umuyor olmalılar ama tam olarak nerede olduğumdan emin değilim.

Görüntünün ne kadar gerçek olduğunu bilmiyorum. Jamie'yi bir köşede çömelmiş, dizlerini göğsüne çekmiş, ön kolunda kızgın bir çizik ve alnında bir morluk, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş bir şekilde gösteriyor. Bileklerinde herhangi bir bilezik göremiyorum. Elim hala hareketsiz olan kendi elime gidiyor.

Bunun nedeni yarattıkları bu resmin gerçek olmaması mı, yoksa bu resmi ondan alarak bağlantıyı koparmış olmaları mı?

Belki de bunun onu gerçekte olduğu gibi gösterip göstermemesi önemli değildir. Murk'un onu aldığını biliyorum. Ona iyi davranmayacaklarını biliyorum. Bu şekilde toplanmamışsa bile benzer bir pozisyonda, benzer duygular yaşıyor.

Dehşetin midemi sıkıştırmasını izlerken, projeksiyonun kenarında gölgeli bir figür hareket ediyor. Jamie'nin yan tarafına tekme atıyor ve o da irkilerek yere düşüyor. Duruşum daha da dikleşiyor, sanki ona yaptıklarını durdurmak için gökyüzüne sıçrayabilmişim gibi.

Ama yapamam. Gerçekte orada değil. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Zihnimde korkunç bir anlayış belirliyor. Orion'un yanlış bir söz vermiş olacağının doğru olduğunu biliyorum. Zorlanmadığı sürece Jamie'yi serbest bırakması mümkün değil. Ama bu kendimi ona teslim etmemin anlamsız olacağı anlamına gelmiyor. Taleplerini kabul edersem Jamie'ye işkence etmek için bir sebebi kalmayacak.

Elbette kendimi Murk Kralı'nın kontrolüne bırakamam. O sadece arkadaşlarımı ve halklarını üzme için bana işkence ederdi. Ama Orion beni daha fazla kullanmasın diye hayatıma son vermeyi düşündüğüm zamanlar oldu. Eğer halkının görebileceği kadar yaklaşırsam ve bunu yaparsam... Artık benim aracılığımla başka kimseye zarar veremezdi. Jamie'yi elinde tutmak için bir sebebi olmazdı.

Birkaç dakika boyunca bu fikirle boğuştum. Büyünün çarpışması havaya giderek daha keskin bir koku yayıyor. Dökülen kandan geldiğini bildiğim etli, metalik bir kokuyla karışıyor.

Sunabileceğim en iyi şeyin bu olduğuna karar verseydim nasıl teslim olabilirdim ki? Savaş alanının manzarasını tekrar seyretmek için dizlerimin üzerinde doğruluyorum, gerekirse eğilmek için vücudum geriliyor.

Savaş devam ediyor. Sanırım Seelie'ler, sahneyi en son çektiğimde olduklarından biraz daha geriye, arabalara doğru itildiler. Çatışma o kadar kaotik ki, onların güçlerinin nerede bittiğini ve Murk'ların nerede başladığını söyleyemiyorum.

Orion'un kendisi buraya yakın bir yerde mi, yoksa hücumu cephe boyunca başka bir noktadan mı denetliyor?

Çatışmalarda aradan sıvılabileceğim boşluklar yok. Bakışlarım savaşçıların üzerinde kayarken, umutsuzluğumun içinden daha güçlü bir duygu yükseliyor.

Önümdeki fae'ler sahip oldukları her şeyle kendilerini savaşa atıyorlar. Yaralardan akan kanı ve büyüğü ateşten kararmış etleri görüyorum, evet. Yoldaşlarının arasına düşmüş, gevşek ve parçalanmış bedenler görüyorum. Ama aynı zamanda hala hayatta olanların yüzlerine de bakıyorum, yüz ifadeleri kararlılık ve meydan okumayla gergin, dişleri geri çekilmeyi reddederken hırıltılarla geri çekilmiş.

Evlerini ellerinde tutmak ve ailelerini korumak için güçlerinin sınırlarına kadar savaşıyorlar. İçinde belli bir çaresizlik var, ama şiddetli ve amansız. Murk onları tamamen ezmedikçe pes etmeyecekler ve sahip oldukları her enerji parçacığını bunun gerçekleşmemesini sağlamak için harcıyorlar.

Kendimi teslim etmekten başka verebileceğim, yapabileceğim daha fazla şey olmalı. Henüz bitmedi, değil mi? Bu hayatta sahip olmak istediğim daha çok şey var.

Ve vazgeçmek Jamie'yi daha fazla işkenceden kurtarmak anlamına gelebilir... ama bu ondan da vazgeçmek anlamına gelebilir. Kendimi feda etmeden, ki bu onu da feda etmek anlamına gelebilir, onu kurtarmayı başarmamızın imkansız olduğuna gerçekten inanıyor muyum?

Kendi ailemi korumak zorundayım. Tüm Sisler'e yönelik en acil tehdidi bertaraf edebildiğimiz anda, baş lordların Jamie'yi kurtarmak için yardım etmeleri konusunda ısrar etmeliyim. Keşke şu anda yapabileceğim ve kardeşimin daha fazla acı çekmesini engelleyecek bir şey olsaydı ama *yok*. Hayatımı kaybetmek bile bu sonucu garanti edemez.

Hatta Orion, kaderime karar veremediği için duyduğu hayal kırıklığıyla Jamie'ye daha fazla eziyet edebilir.

Ama belki şu anda bile evimiz için savaşan tüm Fae'ler için yapabileceğim küçük bir şey vardır. Ön tarafa gelip

Onları daha önce cesaretlendirdim. Şimdi buradayım. Hiçbirinin, birkaç dakika önce beni neredeyse dibe çeken umutsuzluğa kapılmadığından emin olmam gerekiyor.

Sinirlerimin titremesine aldırmadan, vagonun üzerinden baş tarafa doğru ilerliyorum. Orada kendimi, ayaklarımı sabitleyebileceğim kadar geniş olan gövdenin kenarına çekiyorum. Şimdilik çömelmiş vaziyette ellerimi göğsümün önünde birleştirip gözlerimi kapatıyorum.

Neşe. Bulabildiğim tüm neşeyi toplamalı ve oraya göndermek için kendime ait bir imge yaratmalıyım.

Aklım geçen gün Madoc'la bodrum katındaki salonda yaptığımız görüşmeye gidiyor. Birlikte planımızı yaparken Whitt'in hevesi. Corwin'in sonsuz sevgi vaatlerine. Arkadaşlarımın bana gösterdiği tüm sevgiye, verdiğimiz tüm sözlere. Jamie'yi kız arkadaşıyla ve yeni ailesiyle mutlu görmeye.

Bir zaman gelecek, sahip olduğumuz tek şey bu olacak, en kötü sıkıntılarımız sevinçlerimizden çok daha küçük olacak. Buna inanmaya devam etmeliyim.

Işığın gerçek adı bir enerji patlamasıyla dudaklarımdan dökülüyor. "*Sole-un-straw!*"

Kendimi dik konuma getirdiğimde, ellerimden altın bir parıltı yayılıyor. Onları gökyüzüne kaldırıyorum ve sonra her iki yanıma doğru uzatarak ışığı etrafıma yayıyorum. Sislerin Kalbi'nden bu kadar uzakta bile, onun gücü benimle. Ve ben de onun için savaşan fae'lerle birlikteyim.

"Bunu yapabiliriz!" Sesimi duyurmak için bağıryorum. "Onları geri püskürtebiliriz. Bizim olanı koruyabiliriz. Bu dünya Kalp'e ait ve Kalp benim ve hepinizin üzerinde parlıyor. Şimdi onu içinizde hissedin. Bırakın bizi kırmak isteyenleri savuştursun."

Ne kadar mantıklı konuştuğumdan bile emin değilim, kelimeler fazla düşünmeden ağızımdan dökülüyor. Ama tüm bu savaş boyunca, fae'ler bana doğru bakıyor ve yenilenmiş gibi görünen bir enerjiyle kendilerini savaşa geri atıyorlar. Bizim tarafımızdan daha fazla büyü havada şarkı söylüyor. Daha fazla ses bağıryor ve homurdanıyor. Etrafımdaki havada ve ordumuzda bir güç dalgası mırıldanıyor ve o anda Murk'un bocalamaya başladığını görüyorum.

"Kalp için!" diye bir ses yükseliyor ve August'un savaşın ortasında yumruğunu kaldırdığını görüyorum.

"Kalp için!" sloganı yükseliyor. "Kalp İçin!" Her yinelemede daha fazla ses katılıyor.

Seelie'lerden daha fazlası seslenerek birlikte büyü yapar ve bir rüzgâr patlaması Murk ordusunun çoğunu geriye savurur. Onlar ,

Toprak daha fazlasını devirmek için kabarıyor. Kendi büyülerini tükürüyorlar ama Seelie'ler ilk, daha az odaklanmış saldırıları savuşturan yeni bir duvarı aceleyle inşa etmek için yeterince zaman kazanmayı başardılar. Murk'lar büyülerinin tüm gücünü tekrar üzerimize savurduğunda, bariyer sağlam duracak kadar kalın.

Arabanın tabanına geri çöküyorum, nefesim daralıyor ve içimden geçirmeyi başardığım büyü miktarı yüzünden başım biraz zonkluyor. Bu bir zafer değil, ama tamamen kaybetmeyi önledik ve bu benim için şimdilik yeterli.

Umarım Jamie için de aynısını yapabilirim.

Madoc

Seelie lordu, kalesinin toplantı salonunun bir ucunda durduğu yerde ellerini birbirine doluyor. Sanırım şikayetinin hem bir baş lord hem de şikayet ettiği türden bir fae tarafından cevaplanmasını beklemiyordu.

Sylas kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Sesi eşit, ama içindeki sıkıntıyı yumuşatma zahmetine girmiyor. "Eğer seni doğru anladıysam, Murk kolonisinin sürünü ya da bölgeni bozmak için yaptığı özel bir şey olduğunu söyleyemezsin."

Lord yüzünü buruşturur. "Hayır, *henüz* değil. Ama varlıklarında bir enerji var - bana göre şüpheli niyetleri var."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Bizi savaşın ortasında, 'enerji' izlenimleriniz dışında hiçbir şey göstermeden buraya çağırdığınızı düşünürsek, niyetinizin çok daha şüpheli olduğunu söyleyebilirim. Nöbetçilerinizi koloninin yakınına götüren sizdiniz, değil mi? Murk sakinleri sizin bölgenize yaklaşmadı mı?"

Lord'un gözlerinde bir şey parlıyor. Bir sıçan tarafından bu şekilde konuşulmaktan kesinlikle hoşlanmıyor. Sanki ben konuşmamışım gibi Sylas'a dönüyor. "Geçmiş göz önüne aldığında önlem almam gerektiğini anlıyorsunuz..."

Sylas şüpheli bir ses çıkardı. "Seelie ve Murk arasındaki tarih göz önüne alındığında, Delta'nın kolonisinin pek de dostane bir izlenim bırakmamasının anlaşılabilir olduğunu düşünüyorum. Aralarında sayıca çok üstünler.

ve onlar da tehlikeli bir zeminde olduklarının farkındalar. Gerçek bir suç işlemedikleri sürece onları rahat bırakmanızı rica ediyorum."

"Ve eğer suç icat etmeye başlarsanız, gerçek suçlunun kim olduğunu inansanız iyi olur," diye ekliyorum.

Lord'un bakışları tekrar bana kaydı. "Bu bir tehdit mi?"

Ona ince bir gülümseme sunuyorum. "Hayır, bu sadece bir gerçeğin ifadesi. Senin gibi insanların benim gibi insanlara karşı beslediği düşmanlıkları herkesten daha iyi biliyorum ve hepimizin iyiliği için bu barışa elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

Sylas, "Ve umarım önyargılarınızın ötesine geçerek tüm baş lordlarınızın arzuladığı gelecekteki barış için çalışabilirsiniz," diye ekliyor.

Lord biraz duraksıyor ama başka bir şikâyetle bulunmuyor. Sylas'a bir şey söylemeden önce bizi arabamıza kadar uğurlamasını ve sesimizi duymamasını bekliyorum.

"Koloni için sorun yaratacağını düşünüyor musunuz?"

Seelie baş lordu iç çekiyor. Lordla konuşurken gereksiz ziyaretten duyduğu hayal kırıklığını anlayabiliyordum ama bunun sadece göstermelik olmadığını görmek içimi rahatlatmıştı. Gerçekten de o hıyarın vaktimizi boşa harcadığını düşünüyor.

"Yakın takibe devam edeceğiz," diyor. "Bazı sürülerin yeni Murk komşularını taciz edebileceğini tahmin ediyorduk. Sanırım cephede bu kadar çok savaşçısı varken fazla bir saldırı yapacak kadar insan gücüne sahip olmadığı için şükredebiliriz."

"Küçük nimetler," diye mırıldandım.

Sylas başını bana doğru eğdi. "Sana karşı olan tutumuna rağmen iyi konuştun. Murk'un hem sert hem de makul olabileceğini gördükçe, sizin bizden bir şekilde daha az olduğunuz fikrini haklı çıkarmak onlar için daha zor olacak. Bu noktaya gelmek zaman alacak."

Övgüsü beni daha fazla ısıtıyor. Başımı salladım. "Biliyorum. Oraya hiç varmamaya hazırdım, yani bir şey iyi gidiyor. Şimdi keşke Orion böyle bir tehdit olmaya devam etmeseydi..."

Sylas, "Dünkü çatışmadan bu yana ordusundan Murk mülteci akını daha oldu," diye belirtiyor. "Uyum sağlamalarına yardımcı olurken, belki de onlardan bir sonraki planları veya Talia'nın kardeşinin durumu ya da bilmek isteyeceğimiz diğer faktörler hakkında yararlı bir şeyler öğrenebilirsiniz."

Orion'un Talia'nın mutluluğuna yaptığı son saldırıyı düşündükçe kalbim sızlıyor. Dün cepheden döner dönmez, baş lordlardan kardeşini kurtarmak için harekete geçmelerini istedi - en azından

Onu aramak ve uygulanabilir bir plan belirlemek için birkaç sürü üyesinin ayrılması. Diğerlerinden çok homurdanma vardı ve bunun hemen gerçekleşmeyeceğini bildiğini söyleyebilirim. Orion bize aynı anda endişelenecek çok fazla şey veriyor.

"Onlardan ne öğrenebileceğime bakacağım," diyorum. "Orion'dan gelen Murk'lar özellikle temkinli ve beni bile potansiyel bir düşman olarak görüyorlar çünkü geri kalanınızın yanında yer aldım. Çoğu büyük bir barış hayaliyle değil, kaybeden tarafta olabilecekleri fikrini edindikleri için geliyorlar. İşler Orion'un lehine dönerse geri dönmeyecekleri konusunda onlara güvenemeyeceğimizi açıkça itiraf ediyorum."

"Bunu duyduğuma şaşırmadım ama açık sözlülüğünüzü takdir ediyorum."

Dürüstçe daha iyimser bir şeyler söyleyebilseydim muhtemelen bunu daha çok takdir ederdi, ancak düşüncelerimde bile adam hakkında çok hırçın olamam. Teklifimizi kabul edecek kadar çok sayıda Murk ile işbirliği yapma konusunda kararlı ve bunu elinden geldiğince yerine getiriyor.

Kalp'e geri dönüş kısa bir yolculuk, şüphesiz baş lord her an meslektaşlarıyla bir sonraki adımlarımızı tartışacaktır. Corwin varışımızı beklemek için sınır kalesinin yazlık tarafına gelmiş. Sylas'tan bana bakıyor ve sorusunu ikimize *de* yöneltiyor; az öncesine kadar takdir edeceğimi bilmediğim bir tanıma.

"Yeni bir felaketle karşı karşıya , değil mi?" diyor.

Sylas'ın ağzı çarpık bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Şimdiye kadar mutlak bir felaket yaşanmadı. Seelie lordlarından biri, birkaç etki alanında bir Murk kolonisi olmasından rahatsız oluyor ve onlar hakkında şüpheler uyandırmaya çalışıyor. İkimiz ona yeterince sağlam bir şekilde haddini bildirmeyi başardık, en azından savaş devam ederken herhangi bir eylemde bulunacağını sanmıyorum."

"Sanırım bu biraz rahatlatıcı," diye mırıldandı Corwin ve elini mavi-siyah buklelerinin arasından geçirdi. Duraklıyor ve tekrar bana odaklanıyor. "Umarım sana karşı çok saygısızca davranmamıştır."

Omuz silkiyorum, Unseelie baş lordunun sorma zahmetine girmesinden bile ürktüm, belki de ürkmemeliydim. "Daha kötü muamele gördüm. Çoğunlukla beni görmezden gelmeye çalıştı. Bunu onun için zorlaştırdım."

Corwin'in dudaklarına bir gülümseme dokunuyor. Sylas'la göz göze geliyor ve aralarında konuşulmamış bir iletişimin geçtiğini hissediyorum, belki de daha önce konuştukları bir şey.

Sylas boğazını temizliyor. "İnsanlarımız bu kadar zor durumdayken burada büyük değişiklikler yapmak için ideal bir zaman olmadığı açık, ancak çok geçmeden meslektaşlarımızla konuşmamız gereken bir konu var: Murk'un burada Kalp tarafından temsilcilere ihtiyacı olacak. Onlara ister baş lord demeye karar verin, ister seçtiğiniz başka bir unvan."

"Kral değil," diye homurdanıyorum ve Corwin'in ağzı tekrar seğiriyor.

"Bu Murk'a bağlı," diyor. "Ama en azından üç liderin iyi bir başlangıç olacağını düşündük. Üç kişiyle her zaman bir eşitlik bozucu olur. Ve bu yeterli olabilir - üç Seelie baş lordu biz beş kuzguna karşı kendi başlarının çaresine baktılar."

"Bu mantıklı," diye kabul ediyorum. "Mülteciler arasında olası adayları izlememi istersen, bunu aklımda tutarım ama hiçbirinin henüz bu göreve uygun olduğunu sanmıyorum. Bu erken aşamada Seelie ile bir arada yaşamaya ancak hazırlar. Tabii ki Delta var, eğer isterse."

İki baş lord birbirlerine bir kez daha bakıyor, bu bakış ensemın karıncalanmasına neden oluyor. Ama sonra Sylas, bir parça eğlenceyi gizleyemeyen hafif bir tonda şöyle diyor: "Evet, Delta sorulacak en bariz kişi olurdu. Ama biz önce *seni* düşünüyorduk."

Oh. Oh. Gözlerimi kırptıştırıyorum, öncekinden çok daha derin ve utanç verici bir şekilde irkiliyorum. Sözlerimi toparlamam birkaç dakikamı alıyor. "Kendimi bir tür kukla gibi göstermeyi gerçekten düşünmemiştim-"

Corwin yumuşak bir sesle, "Siz sadece bir lider sayılmazsınız," diyor. "Sizi müttefik olarak kabul etmemizden önce bile halklarımız arasındaki uçurumu kapatma çabalarını koordine etmede etkili oldunuz. Halkınız üzerinde yeterince nüfuzunuz var, öyle ki birçoğu Orion yerine size güvenmeyi tercih ediyor. Zamanı geldiğinde atanması daha mantıklı olacak kimse yok."

İçime dolan kaotik duygu karmaşasıyla ne yapacağımı bilemiyorum. Bu öneriden daha çok etkilendiğimi mi yoksa rahatsız mı olduğumu bile söyleyemiyorum.

Ben mi, tüm Murk türünün hükümdarı? İki meslektaşım ile bile, bu biraz zor gibi görünüyor. Ve sürekli olarak mevsimlerin fae liderleriyle uğraşmak anlamına gelir.

Ama zaten şu anda bunu yapıyorum, değil mi? Talia'ya bu tekliften bahsedersem ne diyeceğini biliyorum. Beni bir baş lord olarak istemelerinin çok doğal olduğunu -ya da her neyse- ve bu görevi yapabileceğimden emin olduğunu söylerdi. Sarsılmaz inancıyla sevgili eşim.

Onu düşünmek şüphelerimi ortadan kaldırmıyor, ancak "Olayları bu şekilde gördüğünü bilmekten memnunum ve henüz bu konuda herhangi bir karar vermem gerekmediği için daha da memnunum" diyecek kadar beni sabıtlıyor.

Sylas kıkırdıyor. "Halklarımız arasındaki ilişkiler daha fazla önce bundan bahsetmenin iyi olacağını düşündük." Bakışları sınırın sisleri arasından Seelie Tabyası'nın altın işlemeli duvarlarının ötesindeki bir noktaya kayıyor. "Belki de Kalp'in diğer tarafında, en yüksek Murk liderlerinin kendilerine ait diyebilecekleri başka bir sınır kalesi inşa edebiliriz. Belirli bir mevsime ya da diğerine ait olmadığımıza göre."

Birdenbire onu görebiliyorum; Murk tarzında inşa edilmiş, birçok malzemenin tuhaf ama işlevsel bir şekilde bir araya getirildiği yüksek bir yapı. Sisler'deki tüm fare değiştiricilerin başları derde girdiğinde gelip başvurabileceklerini bilecekleri bir yer - oradan hükmeden Murk'un Seelie ve Unseelie meslektaşları kadar otoriteye sahip olduğunu bilecekleri bir yer.

Evet, bu mucizevi bir şey olurdu.

"Önce bu savaşı kazanalım," diyorum. "Sonra meslektaşlarınızla yeni kaleler ve Murk baş lordları hakkında pazarlık yaparak eğlenebiliriz."

Corwin bana alaycı bir gülümseme veriyor. Aynı anda nöbetçilerden biri kurt kılığına girerek yanıma geliyor.

"Küçük bir Murk grubu daha geldi," diyor adam gibi doğrulduğunda. "Geçici yerleşime kadar onlara eşlik edildi. Madoc'u soruyorlar; konuşmak ya da geri kalanımıza yaklaşmak bile istemiyorlar."

Murk dostumu böyle hissettiği için suçlamayacağım. "Hemen oraya gidiyorum." Baş lordlara garip bir veda ederek başımı eğiyorum ve yerleşime doğru yola çıkıyorum.

Ancak ilk ormanlık alanın sığınağına girdikten sonra sıçan formuna bürünüyorum ve o yol boyunca ilerliyorum. Diğer fae'lerin arasında ne kadar sıçana benzediğimi açıkça gösterme konusunda hala kendimi pek rahat hissetmiyorum. Sanırım bu eninde sonunda üstesinden gelmem gereken bir şey... ama o noktaya ulaşmak için daha çok zaman var.

Geçici koloninin boyutu son birkaç günde iki katına çıktı ve bu yeni gelenler onu daha da genişletecek. Derme çatma köyün kenarında tekrar yer değiştiriyorum, burada daha yerleşik birkaç Murk yeni konutlar yapıyor. Yeni gelenlerin yerleşmesine yardımcı olmak için inisiyatif aldıklarını görmek güzel.

Yeni gelen beş kişiyi kolayca seçebiliyorum. Alanın ortasında birbirlerine yakın duruyorlar, duruşları savunmaya yönelik ve bakışları etrafı gözetleyen birkaç Seelie muhafızının arasında seğiriyor. Teorik olarak, kurtlar çoğunlukla yerinden edilmiş Murk'un ihtiyacı olursa yardım etmek için buradalar ama eminim ki fare dostlarımla çoğu onların varlığını bu şekilde algılamıyor. Onlara, Murk onları gerçekten çağırmadığı sürece görev yerlerini biraz daha uzakta, gözden uzak tutmalarını söylemek için zihinsel bir not alıyorum.

Aramızda bir Seelie daha var. Talia'nın arkadaşı, bana en özenli elbiselerini yaptığını söylediği kişi, yerleşimin bir kenarında belirsiz bir şekilde duruyor. Aralarında kendi iyiliği için biraz fazla ukala olan Flynn adındaki gencin de bulunduğu daha yerleşik birkaç fae ile konuşuyor.

Kıza sırtışından ve söylediği bir sözün yanı sıra eliyle gösteriş yapmasından, kıcıyla flört ettiğinden şüpheleniyorum. Kurt kızın ona geri vermediğinden emin olsa iyi olur. Bir dövüşçü gibi görünmeyebilir ama hepsinin dişleri ve pençeleri var.

Doğruca beni görünce hafifçe gevşeyen yeni gelenlerin olduğu kümeye yöneliyorum. Birkaçını sığınağın müdavimleri olarak tanıyorum.

"Bize katılmanıza sevindim," diyorum ve diğer Murkların inşa etmekte olduğu evleri işaret ediyorum. "Yeni evlerinize yardım etmek ister misiniz?"

Hepsi de kararsız görünüyor. "Bunların bizim için olduğunu bilmiyorduk," diye itiraf ediyor bir kadın. "Seelie sadece... istediğiniz zaman daha fazla ev inşa etmenize izin mi veriyor?"

Etrafımızdaki alanı görmek için el hareketimi genişletiyorum. "Tüm bu işbirlikçi varoluş olayının nasıl işleyeceğini hala çözmeye çalışırken bize kamp kurmamız için bolca yer verdiler. Burada daha uzun süredir bulunan diğerlerine sorabilirsin, kurtlarla hiç sorun yaşamadık. Sadece Orion'dan ayrılıp bizi aramakla bile çok şey kanıtladığının farkındalar."

"*Seni* aramak için," diye açıklıyor tanıdığım adamlardan biri, omuzlarımı dikleştirdiğim delici bir bakışla. "İşler... Orion'da işler oldukça sıkıntılı bir hal aldı, geri kalanların çoğu bunu kabul etmek istemese bile."

"Herkes için hatalı olduğunu kabul etmek zordur, kendine bile," diyorum. "Ben de o yollardan geçtim."

Bu söz onları daha da rahatlatmışa benziyor. Yapımı devam eden evlere doğru sürükleniyoruz ve yeni gelenlerden birkaçı, iş başındaki Murk'ün hoş geldiniz selamıyla karşılanarak döküm işine katılıyor. Onlara gülümsüyorum ve daha sonra teşekkür etmenin bir yolunu bulmak için aklıma bir not daha alıyorum.

Yine de şu anda aklımın önünde başka endişeler var. Orion'la ilgili zorluklardan bahseden adama bakıyorum. "Orion devrilirse çok daha fazla insanımızı daha çabuk getirebiliriz. Bu savaşla bize iyilik yapmadığını açıkça biliyorsunuz."

İkinci adam sert bir sesle konuşuyor. "Diğer Fae'ler üzerindeki baskıyı sürdürüyor. Belki de bizi bu şekilde kabul etmezlerdi, eğer artık bir hevesle hepimizi kesip biçemeyeceklerini görmeselerdi."

"Kızgın olmak ve intikam almak için iyi nedenlerimiz vardı," diye ekliyor birinci adam.

"Elbette bunu ben de istemiştim," diyorum. Burada dikkatli bir çizgide yürümem gerekecek. "Ama artık eylemlerimizin haklı olduğunu gördüler. Ve bu savaş uzadıkça, daha fazla insanımız hayatını kaybediyor. Sizden konuşmaktan rahatsız olduğunuz hiçbir şeyi açıklamamanızı istemem, ancak bizi ihtiyacımız olan barışa daha çabuk ulaştırabilecek ayrıntılar bulduysanız, bilginin uygun bir özenle ele alındığından emin olurum."

Seelie'nin bununla kudurmasına izin vermeyeceğim, anlatmaya çalışıyorum. Diğer Murk'lar pek ikna olmuş görünmüyor.

"Orion'da sizin kadar yüksekte değildik, bir mil kadar bile değil," diyor birinci adam, çekinerek.

"Aklına bir şey gelirse," diyorum, her ne kadar çözüm için sabırsızlansam da ilk konuşmada fazla zorlamamanın daha iyi olacağını bilerek. "Orion'un planları için o kadar da önemli olmayan bir konuda bile, kaçırdığı insan çocuğu nereye sakladığı gibi. Her iki durumda da buraya yerleşebilirsin, biz de-"

İkinci adamın homurtusu sözümü kesti. "O çocuğu geri almak yok."

Omurgam sertleşiyor ama tepkimi belli etmemeye çalışıyorum. "Neden böyle bir şey söyledin?"

Ağzını açıyor ve sonra arkadaşlarına bir bakış atarak tekrar kapatıyor. Yine de bu kadar güven kazanmak için yeterince puan kazanmış olmalıyım, çünkü ilk adam ellerini çaresiz bir hareketle açıyor.

"Onu eski bir demir madeninde bir çukura kapatmış diye duyduk. Etrafta tonlarca cevher var. Orion'un adamlarının oraya girmesi yeterince zor.

-"Sislerin Kalbi'yle bağlantılı hiç kimse o yerin yarım mil yakınına yaklaşamaz."

Moralim ama bunu da belli etmiyorum. "Sanırım bunu görecekiz. Bu madenin tam olarak nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

Talia

"Bir demir madeni," diye tekrarlıyor Celia. Bir dirseğini sınır kalesinin toplantı odasındaki masaya dayıyor ve Madoc'un raporu başını ağrıtmış gibi burnunun kenarını sıkıyor.

"Neden olmasın?" Laoni masanın diğer ucunda oturduğu yerden mırıldanıyor. Sanki bu durumu olabildiğince zorlaştırmak için kasıtlı olarak komplo kurmuşuz gibi başını sallıyor.

Terisse kaşlarını çatıyor. "Bu özel demir madeninin nerede olduğu hakkında bir fikrimiz var mı? nedir?"

Madoc yavaşça nefes verir. "Birazını bile sürüklemek yeterince zordu Murk'e yeni gelenlerin bilgileri. Hala burada sizlerin arasına nasıl uyum sağlayacaklarını anlamaya çalışıyorlar. Ve gerçekte daha ne kadar ayrıntı bildiklerinden emin değilim. Hiçbir fikirleri olmadığı konusunda doğruyu söylüyor olmaları oldukça muhtemel."

"İnsan dünyasında çok fazla demir madeni var mı?" Donovan soruyor. "Bunu ne kadar kolay daraltabiliriz?"

Whitt, Sylas'ın koltuğunun hemen arkasında durduğu yerden, "Ne yazık ki bu samanlıkta iğne aramak gibi bir şey olur," diye ekliyor. "Ama eğer kullanabileceğimiz başka yöntemler bulabilirsek-"

"Bunu tartışmamalıyız bile!" Uziah homurdanıyor. "Her iki diyarımız da tehdit altındayken nasıl *tek* bir insan çocuğa odaklanabiliriz?"

Sinirlerim tepeme çıkıyor. Bu toplantı başladığından beri ilk kez öne doğru eğildim ve içimde çalkalanan duyguların bir kısmını dışarı çıkardım. "Bu 'sadece' değil

Bir insan çocuğu. O benim kardeşim ve sen tedavini alabilesin diye bir kez neredeyse ölüyordu. Eğer onu Murk'tan uzaklaştırabilirsek, Orion'un son planını mahvetmiş olacağız. Onun altını ne kadar çok oyarsak, takipçilerinin ona olan inancı o kadar azalır ve biz de daha fazlasını kazanırız."

"Talia iyi bir noktaya değindi," diyor Corwin, bağlantımız aracılığıyla uzattığı bir güven teliyle. "Murk'la kafa kafaya mücadelede nispeten az ilerleme kaydettik ve elde ettiğimiz tek büyük zaferin Talia'nın ilhamına dayandığını ve ancak onun ve diğer birçok insanın sıkı çalışmasıyla mümkün olduğunu belirtmek isterim. İş hileye geldiğinde fare değıştiriciler bizi yeniyor, bu yüzden onların hilelerinin altını oyabilirsek, ana avantajlarını ellerinden almış oluruz."

Teşekkür ederim, diyorum ona sessizce ve o da bana hızlı bir gülümseme fırlatıyor.

Celia sandalyesinde kıpırdanıyor. "Orion'un Murk birliğinden çok daha fazla etkilenirken çocuğa nasıl ulaşabileceğimizi anlamıyorum. Bir insan filousunu tek başına farelerle yüzleşmek üzere bu madene gönderemeyiz."

Bunu zaten düşünmüştüm ve bu bilgi mideme ağır bir şekilde oturuyor. "Yapamayız," diye kabul ediyorum. "Ama olasılıkları tartışmak için biraz zaman ayırabilirsek... Orion bizi birden fazla kez alt etmeyi başardı. Hepimiz aklımızı bir araya getirirsek ona bu seviyede meydan okuyabiliriz, değil mi?"

Sylas, "İlk endişemiz tabii ki doğru madeni bulmak," diyor. "Tam olarak nerede olduğunu bilmezsek çocuk için hiçbir şey yapamayız."

Donovan canlanır. "Talia'nın kanını kullanmadan önce Murk'ün izini bulmayı başardık. Kardeşiyle fiziksel bağları fare değıştirenlerden daha güçlü olmalı, değil mi? Benzer bir strateji kullanabilir miyiz?"

Takip büyüsunü tasarlayan Whitt işaret parmağını dudaklarına götürür. "Ne yazık ki bu büyü yerel düzeyde işe yarıyor. Onun varlığını tespit etme umudumuz olması için yaklaşık olarak doğru civarda olmamız gerekir. Daha fazla daraltmadan, bu çok zor bir görev olurdu."

"Hâlâ insan dünyasında Murk'u izlemeye çalışan nöbetçilerimiz var," diyor Terisse masanın etrafına bakarak. "İçlerinden herhangi biri bizi doğru yöne yönlendirebilecek yakın tarihli bir faaliyet bildirdi mi?"

Laoni'nin ağzı gerilir. "Benimkilerden biri hiç geri dönmedi. Sanırım Murk tarafından yakalandı ve öldürüldü. Diğer de yarın rapor verecek."

Uzziah isteksizce, "Bizimkilerden işe yarar şey duymadım," diyor.

Önümüzdeki birkaç gün içinde rapor gönderecek olan nöbetçilerin de bir şey bulacağının garantisi yok ve her geçen saat Orion'un Jamie'yi hayatta tutmasına gerek olmadığına karar verme ihtimali artıyor.

Hayal kırıklığı içinde sertçe nefes veriyorum ve parmaklarımı bronz bileziğimin üzerinde gezdiriyorum. "Jamie'nin bileziğini ondan almaları çok kötü oldu. Aradaki mesafeye rağmen onunla bu şekilde bir bağlantım vardı. Belki bizi ona götürebilirdi."

Whitt'in kaşları kalkıyor. "August'un büyüünde kullandığı özel büyülu yaklaşım hakkında düşünmemiştim. Kardeşini fiziksel dünyada benzer yöntemlerle bulmanın ne kadar kolay olacağından emin değilim ama onunla güçlü kan bağların var. Sanırım August'un bileziği çalıştırdığı gibi senin üzerinden de büyü yaparsak, onun olduğu yere bir büyü gönderebiliriz. Bu çok rahat bir süreç olmayabilir..."

Moralim çoktan düzeldi. "Umurumda değil. Eğer bu ona ulaşmanın bir yoluysa, buna katlanabilirim. Ama... eğer büyü bize onun nerede olduğunu söylemiyorsa, ona yardım edebilecek başka hangi büyüyü yapabiliriz?"

"Kızın bundan daha çok işe yarayacak şeyleri var," diyor yumuşak, gıcırtılı bir ses. Bunun Neve olduğunu anlamam bir saniyemi alıyor, bu toplantıların çoğuna pek dikkat etmeden sürüklenip giden yaşlı Unseelie baş lordu. Bakışları biraz düzeldi ve bana sabitlendi. "Biz metal işleyebiliriz, o da demirle başa çıkabilir."

Whitt ellerini birbirine vurur. "Evet. Haklısın, bu işe yarayabilir."

Celia birinden diğerine bakıyor, yüz ifadesi benim hissettiğim kadar şaşkın. "Ne demek istiyorsun?"

Whitt, "Talia'nın demire karşı herhangi bir isteksizliği yok," diyor. "Eğer onun *aracılığıyla* metal işleme büyüü yaparsak, kardeşinin etrafındaki cevheri manipüle edebiliriz. Yeterli çaba ve uzmanlıkla, kardeşinin etrafında, biz ona ulaşana kadar Murk'u dışarıda tutacak bir tür koruyucu kabuk veya benzeri bir şey yaratmanın mümkün olduğunu görebiliyorum - onlar yenilgiye uğrayana ve artık korunmayana kadar."

Kalbim yerinden fırladı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Başını sallıyor. "Ama elimizdeki en güçlü metal işçilerine ihtiyacımız olacak. Çantamızda Sorling var; bronz ve bakırda çok ustadır. Metal

Ama bu daha çok Unseelie'nin ilgi alanına giriyor, değil mi? Siz kuşlar ve parlak nesnelere karşı olan gözleriniz." Kendi gözleri mizahla parıldıyor.

Laoni tereddüt ediyor ve sonra itiraf ediyor: "Ailemde metallere ilgili bir yetenek var. Ben de katkıda bulunabilirim."

Teklif ettiği için irkilerek gözlerini kırıştırıyorum ama belki de teklif etmezse meslektaşlarının onu işaret edeceğini fark etmiştir. Bakışlarımı eşit bir şekilde karşılıyor. "Yine de bunun diğer çabalarımızdan çok fazla odaklanmamızı engellemesini istemiyorum," diye ekliyor.

"Tabii ki hayır," diye mırıldandım.

"Eminim birkaç tane daha bulabiliriz," diyor Terisse. "Tekniği ne kadar çabuk çözersiniz?"

Sylas stratejistine bir bakış atar.

Whitt odada volta atmaya başladı. "Birkaç saat içinde hazır olabilirim. Belki de Corwin'in sarayında toplanmalıyız, çünkü bu daha kış büyü. Adamlarınızı toplayın, girişimi yönetmeye hazır olduğumda haber göndereceğim. Kitaplarıma bakmam gerek." Başka bir şey söylemeden salondan çıktı.

Uzziah ayağa kalkarken ofluyor ama durum hakkında tartışmıyor. Sylas ve diğer Seelie'leri yazlık diyara kadar takip ediyorum, Whitt'in kitaplarını gözden geçirmesine yardımcı olabileceğimi ya da en azından tekniklerini denemek için beni orada bulundurmasının onun için faydalı olabileceğini düşünüyorum. Jamie için bu kadar erken bir zamanda bir şeyler yapma ihtimali nabzımı çok hızlı attırıyor.

Celia hepimizden önde, kendi alanına doğru ilerliyor - ve uzakta, Tabya'ya yakın ormanın yanında bir figür beliriyor. Karahindiba sarısı saçlarına vuran güneş ışığını görünce ayaklarım sarsılarak durdu.

Bu Aerik. Celia ile konuşmak için bekliyor gibi görünüyor. Şimdi ne istiyor?

Diğer adamlar bakışlarımı takip ediyor. Sylas dizginlenmiş bir hırıltı çıkarıyor.

Celia ona ulaştığında Aerik ne söylerse söylesin, uzun süre dinlemiş gibi görünmüyor. Aldırmaz bir hareket yapıyor ve Aerik tekrar konuşmaya başladığında ellerini kalçalarına koyuyor. Sonunda ağaçların arasında gözden kayboluyor.

Sylas ilerliyor ve ben de onun peşinden olabildiğince hızlı koşuyorum, Madoc da yanımda bana ayak uyduruyor. Celia geldiğimizi görüyor ve ona ulaşmamızı bekliyor.

"Bu da neydi şimdi?" Sylas soruyor.

Celia'nın bakışları alışılmadık bir sempati ile bana yöneliyor. "Kardeşinin durumuyla ilgilendiğimize dair söylentiler dolaşıyor. Eski esiriniz, kendi deyimiyle 'küçük meselelerle' dikkatimi dağıtmamam için beni teşvik ediyordu. Endişelenmenize gerek yok. Ona aynı şekilde düşünmediğimi söyledim." İç çekiyor. "O adamın gücü altında zaman geçirmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Seelie'nin olması gerektiği gibi biri değil."

Sözleri geçmişşi değiştiremez, ama içindeki duygu içime yerleşmiş olan eski acıyı biraz olsun gevşetiyor. "Çoğu kişinin onun kadar kötü olmamasına seviniyorum," diyorum sessizce.

Beni başından savdı. "Arkadaşlarıyla git ve bu planla ilgilen. Ne kadar çabuk biterse hepimiz için o kadar iyi olur."

Sadece birkaç saat sonra kendimi Heart's Cadence sarayının büyük elmas odalarından birinde yerde bağdaş kurmuş otururken buluyorum ve etrafı birkaç fae hazır bekliyor. Whitt araştırmasında kendini aşmış, kitaptan kitaba uçuyor ve eline geçen her kağıda öfkeli notlar karalıyordu.

Hâlâ Hearth-by-the-Heart'ta çalışan paketçimizi, içimden akacak olan büyüye açılmama yardımcı olması beklenen birkaç farklı bitkiyi toplaması için ormana gönderdi. Yapraklı gövdeler şimdi omuzlarıma dökülüyor ve kucağında birikiyor. Burnumu kaşındıran keskin bir bitki kokusu yayıyorlar.

"Yani hiçbir şey *yapmama* gerek yok mu?" Etrafımda dönüp son bir kontrol yaparken ona soruyorum.

Whitt, "Sadece kıpırdamadan oturun ve duygularınızı olabildiğince sakın, zihninizi de olabildiğince açık tutun," diyor. "Rahatlamanıza yardımcı için yanınızda kalacağım, çünkü gereken gerçek büyülü yetenekler benim ana repertuarımda değil." Laoni de dahil olmak üzere çoğu Unseelie olan toplanmış fae'lere göz gezdiriyor. Keskin bakışları baş lordun üzerinde biraz daha uzun süre kalabilir. "Hepinizin sizden ne beklendiği konusunda tamamen açık olduğunuza ya da değilseniz şimdi konuşacağınıza inanıyorum?"

Kimse sorun çıkarmayınca, tam karşımda duran Corwin'e dönüyor. "Sürece rehberlik etmeye hazır mısınız?"

Corwin başını eğiyor ve bana aynı anda hem sevgi hem de umut aşıyor. "Kesinlikle. Bu işi başaracağız."

Whitt arkamda yere uzanıyor ve kollarını belime doluyor. "Bana yaslan ve yavaşça derin nefes al," diye mırıldanıyor kulağımın dibinde. "Ben senin yanındayım. Büyü çalışması kafa karıştırıcı ve hatta acı verici gelebilir ama hiçbir şeyin seni gerçekten incitmesine izin vermeyeceğim. Bana güveniyor musun?"

"Elbette," diyorum otomatik olarak. Bu doğru. Ağırılığımı Whitt'in sağlam gövdesine bıraktığımda, endişemin en kötüsü azalıyor. O tanıdığım en zeki insan. İşe yarama şansının yüksek olduğundan emin olmasaydı ve korkunç bir şekilde yanlış gitme şansı olmasaydı bu girişimde bulunmazdı.

Jamie'yi koruyabilirsek, her şeye değer.

Gözlerimi kapatıyorum, farkındalığımın altımdaki serin zemine, arkamdan gelen Whitt'in kucaklamasının sıcaklığına ve etrafımdaki fae'lerin havaya yayılmaya başlayan yumuşak mırıltılı seslerine daralmasına izin veriyorum. Gerçek isimler ve diğer sihirli kelimelerle konuşuyorlar, bu yüzden onları zaten anlayamıyorum, ama cildimin üzerinde bir enerji titremesi var.

Birkaç saniye sonra titreme daha da derinleşiyor ve göğüs kemiğimden bağırsaklarıma doğru yayılan bir sarsıntıya dönüşüyor. Nefesimi tutmak zorunda kaldım. Whitt kaslarımın gerildiğini fark ediyor ve yatıştırıcı bir hareketle parmaklarını kollarımın üzerinde gezdiriyor. İçimden geçen büyü akışı artmaya devam ederken beni bir tür huzura kavuşturmasına izin veriyorum.

Birkaç dakika içinde, sanki göğsümü soğuk bir selle döven bir şelalenin altında yatıyormuşum gibi hissediyorum - sanki bu sel derimin ve etimin içinden geçip diğer tarafımdan çıkacakmış gibi. Nefeslerimi sabit tutmak için yoğun bir irade gerekiyor. Sinirlerim tufanla uyum içinde şarkı söylüyor, hem heyecan verici hem de sinir bozucu.

Enerji akışıyla birlikte zihnimde görüntüler belirmeye başlıyor ve bana odaklanacak başka bir şey veriyor. Kardeşimi, duvarları toprak ve ahşap direklerle dolu karanlık bir odada çömelmiş görüyorum. Etrafımdaki toprakla örülmüş metalin tadını alıyorum. Parçacıkları topraktan kurtuluyor, her harekette sinirlerim seğiriyor ve onun etrafında akan bir akıma dönüşüyor.

Aynı anda, daha soğuk bir büyü dalgası içimden ona doğru akıyor. Jamie'nin gözleri doluyor ve vücudu sarkıyor. Nabzım tekliyor ama yavaş bir nefes daha alıyorum.

Bunu önceden konuşmuştuk. Kardeşimin Orion'un kötülüğünden uzakta açlıktan ya da susuzluktan ölmemesi için Fae'ler onu bir tür büyüdü durağanlığa sokuyorlar. O olmayacak

Her şeyin farkındadır ve vücudu günlerce beslenmeden ayakta kalabilir.

Şansımız varsa, onu tekrar uyandırmamız *çok* uzun sürmez.

Jamie yere yığıldığında, metal çoktan altındaki zeminde dalgalanmaya başlamıştır. Toprağı kalın bir tabakayla kaplıyor ve sonra her yanından yükseliyor.

Diğer izlenimler şu anda enerji selinin içinden süzülüyor. Bu çalışma yeteneklerini birleştiren tüm fae'leri zorluyor. Dökümlerinin diğer ucundaki demirin hissi onları kemiriyor ve yavaş yavaş daha derinden ısıyor. Acının sancıları içimde yankılanıyor.

Zihnimi bu huzursuz hislerden uzaklaştırıp Whitt'in nefeslerinin sırtıma vuran ritmine ve güneşin ısıttığı kum gibi tanıdık kokusuna yönlendiriyorum. O an canımın acıması önemli değil. Jamie'yi çok daha fazla acıdan kurtarıyorum. Etrafımdaki fae'ler gibi ben de gerektiği kadar dayanabilirim.

Zihnimin gözünde, kardeşimin etrafındaki demir kalkanın onun üzerinde kıvrıldığını ve kusursuz bir yapıya dönüştüğünü görüyorum. Sonra fae'ler duvarları kalınlaştırmak için topraktan daha fazla cevher çıkarıyor. Onlara öyle sağlam ve güçlü ihtiyacımız var ki Orion bile onları kıracak kadar büyü yapamasın. Denemesine değmeyeceğinden emin olmalıyız.

Etrafımdaki fae'lerden daha fazla rahatsızlık yayılıyor: sıkılmış çeneler, yumruklanmış eller, kesik kesik nefesler. Bu dalgayı atlatmak için elimden geleni yapıyorum ama konsantrasyonum dağılmaya başlıyor. Jamie'nin kalkanının etrafındaki demirden bir katman daha yerine oturuyor ve sonra her şey yok oluyor.

Kardeşimin görüntüleri, acı ve enerji seli bir anda silinip gidiyor.

Gözlerim birden açıldı. Daha dik oturuyorum, fae'lere bakıyorum, bakışlarım Corwin'e geliyor. "Sence bu yeterli mi? O iyi olacak mı?"

Ruh ikizim bana geçici bir gülümseme sunuyor. Kahverengi teni çaba sarf etmekten grileşmiş ama yüzüne sağlıklı bir kızarıklık sızmaya başlamış bile. "Orion'un artık kardeşine zarar vermeyi imkânsız bulacağına inanıyorum."

Muhafızlar Jamie'yi kontrol ettiklerinde ve onu bu şekilde kapalı bulduklarında Murk kralının durumu nasıl yorumlayacağını hayal bile edemiyorum. Düşünüyorum da

Orion'un hayal kırıklığına uğraması beni biraz tatmin etmeli, ama bunun yerine sadece mideme bir ürperti gönderiyor.

Corwin hepimizi kalmaya ve kendimizi yenilemek için sarayında akşam yemeğı yemeye davet ettiğinde korku hissi beni terk etmiyor. Yemekler her zamanki gibi lezzetli ama birkaç ısırdktan sonra midem çalkalanmaya başlıyor. Sandalye ayaklarının yere sürtünmesiyle irkiliyorum.

Bitti, kendime söyledim. *Bitti*. Ve Verik odaya daldığında kendimi buna inanmaya neredeyse ikna etmiştim.

"Lordum," der, "leydim, laneti iyileştirmek için size ihtiyaç var. O bir çocuk."

Talia

Akşam çöküp gökyüzü karardıkça daha da keskinleşen Kalbin ışıltısında bir araya toplanmış küçük Unseelie grubuna ulaştığımda, gerekli gözyaşlarını toplamak için herhangi bir çaba gerekmeyeceğini söyleyebilirim. Kadının kollarında kıvrılmış küçük çocuğu görmek bile gözlerimin arkasını yakmaya yetiyor.

İki ya da üç yaşından büyük gibi görünmüyor, bu da fae terimleriyle kaç yaşına tekabül ediyorsa artık. Vücudu şimdiden tepeden tırnağa neredeyse maviye bürünmüş, saçları buz tutmuş, parmakları sert şekillerde kıvrılmış. Hayatta olduğuna inanmak bile zor.

Kelimeler dehşet içinde ağızımdan dökülüyor. "Onu getirmek için neden bu kadar bekledin?" Lanetin bu kadar ilerlediğini gördüğüm tek fae, bu noktaya gelmeden önce en az birkaç gün acı çekmişti.

"Biz yapmadık," diyor kadın, sesi belli belirsiz bir törpüden öteye geçmiyor. "Bir saatten kısa bir süre önce başladı. Fark eder etmez yola çıktık, çok hızlı gelişti." Göğsünde bir hıçkırığı bastırmış gibi bir kasılma var.

Dehşetim beni buz gibi parmaklarıyla daha sıkı kavırıyor. Lanet bir saat içinde ilk belirtilerinden neredeyse ölümcül hale mi geldi? Daha önce hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Yine de bunu çok fazla merak edecek kadar geniş bir bant genişliğim yok. Çocuğun yardımına ihtiyacı var. Arkamı dönüyorum, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına izin veriyorum ve ellerimle yüzümü gizliyorum.

Zavallı ebeveynler. Bir çocuğu kaybetme konusunda sadece belli belirsiz bir deneyimim var - daha fazla bağlanmak için hiç görmediğim ya da kucağıma alamadığım bir çocuğu - ve bu kaybın bile ne kadar acı verici olduğunu biliyorum. Ve sınırlı doğurganlıklarıyla Fae'ler için her çocuk çok daha değerlidir.

Gözlerimden ihtiyacım olandan daha fazla yaş süzölüyor. Çifte ve onlarla birlikte gelen birkaç sürüye dönmeden önce birkaç kez gözyaşlarımı siliyorum. Nemli parmaklarımı küçük çocuğun ürkütücü derecede soğuk yanağında gezdiriyorum, kötü haberlere hazırlıklı oluyorum.

Birkaç dakika sürer. İlk başta kıpırdamıyor. Sonra tenindeki mavi solmaya başlıyor ve saçlarındaki kırağı eriyor. Seğirip yüzünü annesinin göğsüne bastırıp inlerken içimden rahat bir nefes geliyor.

Onu zamanında iyileştirdim. Çok yakındı ama artık güvende.

Corwin arkamdan geliyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. Benzer bir duygu karmaşası onun da içinde dönüyor; neredeyse kaybolan bu çocuğu ve olan çocuğumuzu düşünüyor. Başını çifte doğru eğiyor. "Kalbin ışığında uzun yaşasın."

Çift kekeleyerek teşekkür ediyor, kadın gözleri dolu dolu elimi kısa bir süre sıkıyor ve sonra arabalarına geri dönüyorlar. Corwin'in elini tutup sarayına doğru geri dönüyorum.

Verik daha uzakta bekliyordu. Grileşen zümre üyesi bizi takip etmek için dönüyor ve platonun kenarına doğru bakarak olduğu yerde duruyor. "Başka bir araba geliyor."

Bacaklarım durdu. Aracın yaklaşmasını izlerken Corwin yanımda kalıyor, ön camına ilıstirilmiş fener küresinin ışığı hızla yaklaştıkça daha da büyüyor. Karnımda hastalıklı bir his kıvrılıyor.

Bu bir tesadüf olmalı. Fae'ler savaş başladığından beri sık sık gelip gidiyorlar. Araba muhtemelen yana doğru sallanacak ve platonun dibindeki kampa inecek...

Ama öyle olmadı. Serin akşam esintisi saçlarımı yalarken, yeni araba Kalp'in yanında durduğumuz yere doğru yanaşiyor. Fae'lerin yan tarafa tırmanışını görünce kalbim daha da sıkışıyor.

Bu Fina, lanetten birden fazla kez iyileştirdiğim hamile kadın, ama artık hamile değil. Karnındaki şişkinlik küçülmüş ve kollarına sarılmış küçük bir kundak var.

O ve arkadaşı aceleyle bize doğru geliyorlar, o kadar telaşlılar ki zaten burada olduğumuzu fark etmiyorlar bile. Fina o kadar kötü titriyor ki

kelimeleri çıkarmak için.

Arkadaşı kolunu onun omuzlarında sıkı sıkı tutuyor. Onun sesi de titreyerek çıkıyor. "Lütfen. Bilmiyorum- Çok çabuk oldu. O çok soğuk."

O anda, Unseelie tedavisinin rol yapmasından, işe yaraması için kırılganlığımı göstermek istememe hareketlerini yapmak zorunda olduğum gerçeğinden nefret ediyorum. Fae kadının göğsüne yaslanmış bebeğin üzerine gözyaşı dökmek istiyorum, battaniyeyi açtıklarında minik yüzü buz gibi oluyor. Ama gözyaşlarım tekrar dolduğunda arkamı dönmem, onlara taşmaları için bir an vermem, dikkatimi bebeğe verip parmaklarımı yanağının kıvrımlarında gezdirmeden önce onlardan kurtulmak istercesine elimle yoklamam gerekiyor.

Buz gibi görüldüğü kadar buz gibi de *hissediyor*. Bir ürpertiye dizginlemek zorundayım. Küçücük bedeninde bir yaşam kaldığını hayal etmek zor.

"Buraya varmadan hemen öncesine kadar hâlâ nefes aldığını hissedebiliyorduk," diye geveliyor baba, sanki olası trajediden bahsedebilirmiş gibi. "Arabayı gidebildiği kadar hızlı ittik."

Sonra bebeğin dudakları ayrılır. İnce bir feryat, lanetin soğuğu onu serbest bıraktığında derinleşen alacakaranlığı deliyor. Fina nefesini tutuyor ve kızına daha da sıkı sarılıyor. "Teşekkür ederim," diyor bana. "Sana ve Kalbe teşekkür ederim."

Tedavinin işe yaradığını görmekten duyduğum rahatlama, içimde yoğunlaşan korkuyu yok etmiyor. Corwin'e bakıyorum, düşündüklerimi onların önünde yüksek sesle söylemek istemiyorum.

Bu onun lanetinden kalmış olamaz. O da bu hastalığa yakalanabilirdi. Ve bunun başka bir çocukla neredeyse aynı zamanda olması...

Aynı ıstırap Corwin'in sessiz sözlerinde de kendini gösteriyor. *Bence burada, Kalp'in yanında biraz daha kalmalıyız. Sadece emin olmak için.*

Düşüncelerimin oradan gittiği yönü sevmiyorum ama söylemek zorundayım. *Şu anda diyarda kaç tane Unseelie çocuğu olduğunu biliyor musunuz? Hangi bölgeler?*

Aklıma gelen birkaçını biliyorum ve diğerlerini de kayıtlarımıza hızlı bir bakışla belirleyebilirim. Ancak -eğer bu korkunç bir tesadüften fazlasıysa-etkilenen diğer herkes çoktan buraya doğru yola çıkmış olacaktır. Diğerlerini kaçırmadan hiçbirine gidemeyiz.

O haklı. Ama Fina ve eşinin arabalarına doğru sürüklenişini izlerken, bekleyip bu gecenin ne kadar korkunç bir hal alacağını öğrenmekten başka bir şey yapamayacağım gerçeği beni kahrediyor.

Göğsümde küçük bir umut ışığı henüz yanmıştı ki, uzakta başka bir gezici ışığın görüntüsü onu tekrar söndürdü. Corwin'in elini tutuyorum, nabzım daha sert atıyor.

Diğer Unseelie'ler Kalbin etrafında gevşek bir halka şeklinde toplanmaya başlıyor, bize geniş bir alan bırakırken neler olup bittiğini görmek için yanımıza geliyorlar. İlk iki arabayı ve şimdi de bu yeni arabayı fark etmiş olmalılar. Belki de iki lanetli çocuğa şahit olan diğer baş lordların bölgelerinden gelen nöbetçiler haber vermişlerdir. Onlara ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Bu araba platoya doğru o kadar hızlı ilerliyor ki, sırtın üzerinden geçerken gövdesi inliyor. Kürenin ışıltısında, dış duvarlarda sürücünün acelesiyle düşmüş gibi görünen parçaların bulunduğu benekli bölümleri seçebiliyorum.

Dört fae dışarı fırlıyor, ortadaki adam kollarında sekiz yaşlarında görünen bir kızı taşıyor. Uzuvarları sert açılarla katlanmış. Gözleri yarı açık, görebildiğim buz tutmuş. Saçları buzdan bembeyaz olmuş.

Boğazım . O öldü. Bunu şimdiden görebiliyorum.

Ama belki Fina'nın bebeği de öyleydi, sadece tedavimin işe yaramayacağı kadar ileri gitmemişti. Belki bu kızı da iyileştirebilirim.

Adam çaresiz bir ifadeyle sendeleyerek bana doğru geliyor. "Lütfen," diyor hırıltılı bir sesle.

Denemek zorundayım.

Gözyaşlarımı saklama performansımı sergilerken etrafımızdaki kalabalığın arttığının belli belirsiz farkındayım. Keder ve derinleşen çaresizlik duygusuyla artık özgürce fişkiriyorlar. Kıza dönmenin güvenli olduğunu düşündüğüm anda dönüp yanağına uzanıyorum.

Parmaklarımdaki nem sertleşerek yanağında taze buz izlerine dönüşüyor. Babası başını bedeninin üzerine eğmiş, nefesinin altında dualar mırıldanıyor.

Hareket etmiyor. Hayata geri dönmüyor. Saniyeler işkence gibi geçip giderken orada öylece duruyoruz ve kız kaskatı donmuş halde kalıyor. Babası boğuk bir iniltiyle onu daha sıkı kavıyor.

Kullanamadığım gözyaşlarım çeneme doğru süzülüyor. Onları kolumla siliyorum, boğazımdan kopmak isteyen çılgılığı bastırmaya çalışıyorum. Bu adil değil. Bu *doğru* değil.

Ama Orion'un zihninde bu muhtemelen mükemmel bir adalet türü. Kurban etmek istediği bir çocuğu ondan çaldım, o da lanetini

kim bilir kaç kişiııı daha mağdur edecek.

Kardeşimi koruduğum için bunun benim cezam olduğunu söylemek için duvara kazınmış bir mesaja ihtiyaım yok. *Benim cezam...* Unseelie benden çok daha fazlasına katlanmak zorunda.

Arabalar gelmeye devam ediyor. Bir diğeri ve bir diğeri, daha uzak bölgelerden gelenler platoya yaklaştııa birbirlerine daha da yaklaşıyorlar. İçlerinden birkaçının Corwin'e vermeyi başardığı boğuk açıklamalara bakılırsa, lanet tüm çocukları aynı anda vurmuş gibi görünüyor. Durumun aciliyetini fark edip bir saat içinde buraya gelebilecek kadar Kalp'e yakın olan iki aile şanslıydı. Diğerleri...

O lmcl soğuktaki bedenlerin her birini iyileştirmeye çalışıyorum. İlk canlandırmayı başaramadığımdan beri ağlamayı tamamen bırakmadım, bu yüzden hiç çaba harcamıyorum. En azından o kısmı. Hareketsiz ve kaskatı duran her çocukla, en umutsuz kederle buruşan her ebeveyn yüzüyle, hala göğsümü tırmalayan çığlığı bastırmak daha da zorlaşıyor.

Dokuzuncu çocuktan sonra aile arabalarına dönüyor ve annenin ağlamasını bastırmaya çalıştığını duyabiliyorum. Bir sızı vücudumun büyük bir bölümüne yayılmış durumda, öyle ki beni bütünüyle yutabileceğini düşünüyorum. şu anda gecenin tam ortasında Kalp'in etrafında duran ve bu uzun trajediye ciddi bir şekilde tanıklık eden birkaç yüz fae olmalı.

Corwin sırtımı ovuyor. Hem benim için hem de halkı için duyduğu ıstırap, onun içsel durumuna dair tüm izlenimlerimi de etkiliyor. Kollarını bana sarmak ve kuağımda rahatlamak için ne kadar can attığını hissedebiliyorum ama diğer fae'lerin önünde herhangi bir zayıflık göstermek istemiyor.

Daha fazla fener ışığı için ufku izliyoruz. Bir dakika geçiyor ve bir dakika daha. Giysilerimdeki ısıtıcı tılsımlara rağmen parmak ularım uyuşmaya başlıyor. Bekliyoruz, bekliyoruz... ve başka kimse gelmiyor.

Dokuz ocuk vuruldu. Yedisi başaramadı. Yedi çok, çok fazla.

Kalabalıktan biri konuşuyor. "Bunu Murk yaptı, değil mi?

Bunu onlara detmeliyiz!"

Toplanan fae'ler arasında huzursuz bir mırıldanma yayılıyor. "Evet," diyor başka biri. "Neden onlarla herhangi bir şekilde barış yapmaya çalışıyoruz? Onlar canavar - hepsi katledilmeli."

Bir figür kalabalığın n tarafına doğru yaklaşıyor ve kederden sersemlemiş bir halde onun Kara olduğunu fark ediyorum. Kalın kapuşonlu bir pelerin giyiyor, bu da onu gölgeliyor.

ama bakışları beni delip geçiyor gibi.

"Duyduğuma göre fareler kendi çocuklarını ordularıyla birlikte bize karşı göndermişler," diyor gecenin içinde çınlayan bir sesle. "O çocukları *kurtarmak* için geri çekildik. Ve şimdi aynı şefkati bize asla göstermeyeceklerini daha açık bir şekilde ifade edemediler. Bu insan bize onlarla dost olmamız gerektiğini söylemeye çalışırken!" Elini bana doğru uzatıyor.

Corwin'in duruşu zaten olduğundan daha da dikleşiyor. "Kara," diyor, sesi sert ama kararlı. "Durumu tam olarak bilmiyorsun. Murkların hepsi bu taktiklere katılmıyor, Unseelie'nin hepsinin aynı görüşleri paylaşması gibi."

Eleştiriler karşısında biraz küçülüyor ama kalabalık onun sözleriyle çoktan galeyana gelmiş durumda. "Onlara nezaket gösteremeyiz."

"Hak ettikleri gibi hepsini parçalayın."

"Bir insan Fae'lerin gerçekte nasıl oldukları, her zaman nasıl oldukları hakkında ne bilir?"

"Farelerin çok fazla şey yapmasına izin verdik!"

Fae topluluğu diğer iki baş lordun gelişiyse sessizliğe gömülür. Laoni ve Terisse Corwin'e başlarıyla selam verirler, Laoni'nin yüz ifadesi bitkin, Terisse'ninki ise mutsuzdur.

Laoni kalabalığa bakarak, "Aramızda konuşmamız gereken daha çok şey var," diyor. "Murk'un işlediği bu suç yanına kâr kalmayacak, bundan emin olabilirsiniz. Şimdilik lütfen evlerinize ya da kamplarınıza dönün ve birbirinize göz kulak olun."

Diğer fae'ler uzaklaşmaya başlıyor, birkaçı bana kesinlikle düşmanca hissettiren bakışlar fırlatıyor. Topluluklarının en değerli üyelerini kurtarmayı başaramadığım için, sanırım beni pek de kurtarıcı olarak görmüyorlar. Bunun için onları suçlayabileceğimden emin değilim.

Madoc ve Delta gibi insanların sırf Murk oldukları için ölmeyi hak ettiklerine inanamıyorum. Ama... ya Kara biraz haklıysa? Ya çok yumuşak davrandıysam ve başka türlü bu savaşı çoktan bitirebilirdik?

Kardeşimi korumamış olsaydım, Orion bunu yine de sırf Unseelie'ye elinden geldiğince zarar vermek için yapar mıydı? Yoksa hepsi benim suçum mu?

Whitt

August'u sınır kalesinin mutfağında yalnız bulunca biraz şaşıyorum. Odayı daha iyi görebilmek için kafamı kapı aralığından içeri uzatıyorum ama Talia'dan eser yok, her ne kadar havadaki ağız sulandırıcı kokulardan bu geç kahvaltının neredeyse bitmek üzere olduğunu anlayabilsem de. Burada olduğumuz sabahlar nadiren dostumuz yanında yardımcısı olmadan oluyor.

"Talia aşağı gelmedi mi?" Girişimde bulundum.

August başını sallıyor, ağzı buruşuyor. "Hâlâ yatakta. Dün gece uyuması uzun sürdü, bu yüzden kalktığımda onu rahatsız etmemeye dikkat ettim. Dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşündüm."

Öyle olduğunu tahmin ediyorum ve sadece fiziksel olarak değil. Dün gece kış diyarında yaşananların onun üzerindeki duygusal etkisini ancak tahmin edebilirim. Corwin'in kendisi de hiç görmediğim kadar duygulanmıştı, bize olanları anlatırken sanki sevgisinin gücüyle Talia'yı bu trajediden koruyabilecekmiş gibi ona sarılmıştı. Başka seçeneği olsaydı onun yanından ayrılacağından şüpheliyim ama Unseelie baş lordlarının şu anda yapacakları çok iş var.

Eşimizin gözleri ağlamaktan kızarmıştı ve August ve Corwin'le birlikte yatak odasına giderken neredeyse hiçbir şey söylemedi. Acaba şu anda hâlâ uyuyor mu yoksa önündeki günle ve getirebileceği tüm yeni dehşetlerle yüzleşmekte zorlanıyor mu?

"Onu kontrol edeceğim," diyorum. "O da biraz yemek yemeli."

August'u tabakları yemek odasına taşıması için bırakıp üst kata çıkıyorum ve yolda Syllas'ın yanından geçiyorum. Onaylamak için başını bana doğru eğiyor ve niyetimi açıkça anlıyor. "Elinden gelenin en iyisini yaptığını hepimizin bildiğinden emin ol," diyor.

Dudaklarım acı tatlı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Deneyeceğim." Benim güçlü akarım pek çok konuda inatçı olabiliyor ama bunların hepsi onun yararına değil. Kendisine ait olması gerekenden daha fazla sorumluluk almaktan kaçınmakta genellikle zorlanır.

Koridorda Talia'nın yatak odasının kapısının önünde duruyorum ve kulaklarımı dikiyorum. nefes ritmi bana uyanık olduğunu ve yine ağladığını söylüyor. Uyku için fazla hızlı bir tempo, kendini kontrol altına almak için mücadele ederken orada burada yumuşak bir aksama var.

Bir sızı göğsümü sıkıştırıyor. Kapıyı iterek açıyorum ve yatağa doğru .

Talia hâlâ yorganın altında. Yanındaki geniş yatağa tırmandığımda başını kaldırmıyor, ama onu kendime , bana sokulmak için pozisyonunu hafifçe ayarlıyor.

"Dışarıda bana ihtiyaç var mı?" diye soruyor, kararlı olmaktan başka bir şey yapmamaya çalışan bir ses tonuyla. "Giyinip aşağı gelebilirim."

"Şu anda senden başka kimsenin neye ihtiyacı olduğu beni ilgilendirmiyor," diyorum ensesine sokulup mis gibi kokusunu içime çekerken. "August şaheser kahvaltılarında birini hazırladı. Eğer kendi iyiliğin için bu kadar hevesli olamıyorsan, senin tadını çıkardığını görünce ne kadar mutlu *olacağını* düşün."

Talia karşılık olarak homurdanıyor ama taktığım işe yarıyor. Kollarımdan kıvrılarak kurtuluyor ve yataktan kayıyor. Gardıroba doğru topallayarak ilerlerken odadaki hareketlerini takip ediyorum ve sanki havadan ziyade çamuru itiyormuş gibi uzuvlarında oluşan gerginliğe dikkat ediyorum. Uzun süredir yatakta olmasına rağmen yüzü hala yorgunluktan yıpranmış görünüyor. Corwin'in ona verdiği Unseelie tarzı elbiselerden birini giydikten sonra bana döndüğünde, yüzündeki gülümseme memnun olmaktan çok acı çekmiş gibi görünüyor.

İçimdeki acı daha da derinleşiyor ama bunu daha iyi hale getirmek için ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Belki de yapabileceğim en iyi şey, korkunç şeylere hiç odaklanmamak ve tamamen farklı bir şeyle dikkatini dağıtmak.

Ona doğru sinsice yaklaşıyorum ve onu yerden kaldırıp kollarıma alıyorum, öyle ki bir şaşkınlık çığlığı atıyor. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

bana kötü kötü bakarak talep ediyor.

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Auggie seni hep gezdiriyor. Neden ben de yapmayayım?"

Hafif bir kıkırdama çıkarıyor ama içine biraz da mizah karışmış. "Ben de onun bunu yapmasından hoşlanmıyorum."

"Hmm. O zaman tekniğini geliştirmem gerekecek."

"Bu-" Yumuşak bir oflamayla sözünü kesiyor ve onu merdivenlerden aşağı taşıırken başını omzuma yaslamasına izin veriyor. Madoc için hazırladığımız odaya doğru bakıyorum ama içeriden sadece sessizlik yayılıyor. Geçici Murk yerleşimini kontrol etmek için sabahları sık sık ayrılıyor. Dün gece Unseelie'ye karşı yapılan saldırıdan sonra onların güvenliği konusunda özel endişeleri olduğunu tahmin ediyorum.

Orion'un halkına karşı nefret uyandırma konusunda kesinlikle bir yeteneği var. Yemek odasına vardığımızda Syllas ve August çoktan oradaydı.

August, Talia'nın her zamanki yerine bir tabağa sunulan lezzetlerin her birinden küçük bir porsiyon koyma cüretini gösterdi. "İstediğin her şeyden daha fazla alabilirsin elbette," diyor onu oraya oturturken hızlıca.

Talia yemeğe sanki yutması istenen bir bowling topuymuş gibi bakarak, "Eminim bu kadarı yeterli olacaktır," diyor. Çatalını eline aldı ama sonra sadece havada tuttu, bakışları masanın etrafında yerlerini alan üçümüz arasında gidip geldi. "Kış diyarından duymuş olmalısın

- "Başka çocuk olmadı, değil mi?" Kendini hazırlarken çenesi gerilir.

Neyse ki Syllas başını sallayabiliyor. Lordum ve kardeşimin sadece bu kadına sunduklarını duyduğum nazik ses tonuyla, "Bu lanetle ilgili başka bir vaka rapor edilmedi," diyor. "Görünüşe göre Orion sadece bu dokuz kurbanda laneti güçlendirebilmiş."

"Bunu başarmak bile onu çok yormuş olmalı," diyorum. "Şimdiye kadar etkilerini yavaş yavaş artırdı, kurbanlar arasındaki süreyi ve hastalanma hızlarını küçük artışlarla azalttı. Bir seferde günlerden bir saate ya da daha azına inmek, hem de bir değil birkaç fae'de... Muhtemelen kendini sınırlarına kadar zorladı. İçinden çektiği enerjiyi geri kazanana kadar bir hafta ya da daha uzun bir süre lanetlerinin hafiflediğini bile görebiliriz."

Talia bu öneri karşısında umduğum kadar rahatlamış görünmüyor. "Yine de ölmesi gerekenden yedi çocuk daha fazla," diyor belli belirsiz, tabağına bakarak.

"Bu çizgiyi aşanlar sadece Murk'lar değil," diyor Sylas. "Murk çocuklarını katleden fae'lerden bize kendin bahsettin. Sanırım bunu adil bir dönüş olarak görürler."

"Bu durumu daha iyi yapmaz."

"Hayır. Ama bu, bu tür şeylerin sizin hiçbir etkiniz olmadan gerçekleştiği anlamına geliyor."

August araya giriyor. "Lanete bu kadar çabuk bu kadar çok büyü katabildiğine göre, muhtemelen sen kardeşine ulaşmadan önce de bu stratejiyi kullanmayı planlıyordu. Belki zaman çizelgesini biraz hızlandırdı ama bu sadece uygun bir bahaneydi. Bunu ona sen *yaptırmadın*."

"Biliyorum," diyor Talia ama sesi pek de ikna olmuşa benzemiyor. Sosisli böreği saplıyor ve bir ısırık alıyor. Çiğnemesi bile halsiz görünüyor, sanki olması gerekenden daha fazla çaba harcıyor.

Geri kalanımız da yemeye başlıyor ama hepimiz kendi yemeğimizden çok eşimizin yemeğini nasıl yediğine dikkat ediyoruz. Tekrar durup bize bakmadan önce tabağının yarısını bitirmiş oluyor.

"Dün gece Unseelie'ler -gelip neler olduğunu görenler- herkesi iyileştiremediğim için mutlu olmadılar. Ya da Murk adına konuştuğumu. Sence... Beni daha önce kabul etmiş gibi görünüyorlardı ama şimdi onları hayal kırıklığına uğrattım, ya-"

"Onları hayal kırıklığına uğratmadın," diye araya giriyorum, Unseelie'ye karşı bir öfke patlamasıyla. Bu duyguyu bastırıyorum. "Az önce korkunç bir şeye tanık oldular ve akılları başlarında değildi. Tepkilerinin seninle de çok az ilgisi var."

"Ama belki de en başta bana bu kadar güvenmemeleri gerekirdi," diyor Talia. "Ben bir kurtarıcı değilim -sadece Orion beni size karşı kullanmak istediği için birilerini iyileştirebildim- benimle ya da fikirlerimle ilgili o kadar da özel bir şey yok."

August bir inkâr hırıltısı çıkarıyor ve kalbime daha keskin bir sızı saplanıyor. Ama aynı anda kafamda bir ilham kıvılcımı yanıyor. Sandalyemi geriye itiyorum. "Benimle gel."

Talia irkilerek bana göz kırpmıyor. "Ne? Nereye?"

"Göreceksiniz." Kardeşlerime bize katılmalarını işaret ediyorum. "Bence bu kahvaltıdan daha önemli. Her ne kadar mutfakta gösterdiğin çabayı takdir etsek de August, onlara daha sonra dönebiliriz."

August itiraz etmiyor, her şeyden çok umutlu görünüyor. Sylas da ayağa kalkıyor, ne yaptığımı bildiğine güveniyor. Eminim onlar da

Talia'nın kendinden şüphelenmesi konusunda gibi acı çekiyor.

Elimi Talia'ninkine doluyorum ve onun düzensiz yürüyüşüne ayak uydurarak koridordan yazlık girişe ve sabahın hoş gün ışığına doğru ilerliyorum. Sınır boyunca uzanan bölge şu an için sessiz, yakınlarda işleriyle ilgilenen başka Seelie yok. Eşime ve kardeşlerime açık düzlükte önderlik ediyorum, Tabya'nın girişlerinden birine adım atmak için Kalp'in ışıltısından uzaklaşıyorum.

Etrafıma bakıyorum, hafızamdan doğru yolu bulmaya çalışıyorum ve belirli bir merdivene yöneliyorum. Merdiven, binanın yan kulelerinden birinin sahanlığına kadar uzanıyor ve burada küçük kemerli bir pencere Hearth-by-the-Heart'ın manzarasını sunuyor.

Talia pencereye doğru adım atıyor, manzarayı seyrediyor ve sonra dönüp tekrar bana bakıyor. Yüzüne daha önce olmayan yumuşak bir ışık gelmişti ve buranın önemini anladığını biliyorum.

"Burada ne olduğunu hatırlıyorsun," diyorum.

"Buraya Sylas'ın taç giyme töreni sırasında geldim," diyor sessizce. "Artık eskisinden çok daha fazla prestije sahip olduğunuz için hepinizin diğer fae'lerden eş alacağından endişeleniyordum."

Elimi saçlarının üzerinde gezdiriyorum. "Ve seni burada bulduk ve her birimiz daha fazla istediğimiz başka kimse olmadığına dair sana yemin ettik. Seni mümkün olan her şekilde, alenen ve resmen eşimiz yapacağımıza ilk kez burada karar verdik. Bu noktaya gelmek tahmin ettiğimizden daha uzun sürdü ama sonunda başardık."

Dudağını ısıırıyor. "Ama neden..."

Kolumu tamamen ona dolayarak onu göğsüme yaslıyorum. "Sana her zaman ne kadar *güvendiğimizi* ve hala *güvendiğimizi* hatırlatmak istedim. Tüm fae dünyasında bizim gözümüzde senden daha özel biri yok. Ve sen de bizim kararlarımıza güveniyorsun, değil mi?"

Gözleri hâlâ hüznü baksa da ağzında bir gülümseme belirliyor. "*Biraz önyargılı olabilirsin.*"

Sylas kıkırdıyor ve elini onun omzuna koyuyor. "Ne kadar güçlü ve anlayışlı olduğunu tekrar tekrar kanıtladın. Bize rehberlik ettin ve pek çok açıdan gözlerimizi açtın. Belki Murk'la olan çatışmaya yaklaşımın tamamen mükemmel değil ama eminim hiçbirimizin de mükemmel fikirleri yoktur. Bu onların değerli olmadığı anlamına gelmez. *Siz değerlisiniz* ve size katkıda bulunmamanız gerektiğini söylemeye çalışan herhangi bir fae sadece aptal olduğunu kanıtlamış olur."

"Ama çocuklar söz konusu olduğunda..."

"Onları başka kimse de kurtaramazdı," diyor August. "Başka türlü başaramayacak olan iki kişiyi kurtardınız. Başka kim bu kadarını yapabiliirdi? Başka kim denedi ki? Senin hakkında bildiğim bir şey varsa, o da geri adım atmayacağındır. Her şeyini vermeye ve hak etsek de etmesek de geri kalanımıza yardım etmek için elinden geleni yapmaya devam edeceksin."

Talia titrek bir nefes verir. "Eminim üçünüz de bunu hak ediyorsunuzdur." "Ve sen de sana sunabileceğimiz her şeyi hak ediyorsun, kudretli olan," diyorum ve

Çenesini yukarı çek ki ağzını yakalayabileyim.

Bunun sadece şefkatli, güven verici bir öpücük olmasını istiyorum, ama beni daha sıkı kucaklamak için kollarımda döndüğünde, içimde daha derin bir sıcaklık kıpırdanıyor. Onu daha da yakınıma çekiyorum, göğsünden gelen istekli sesin, tüm vücudundan akan yumuşaklığın ve gücün karışımının tadını çıkarıyorum.

O bizim eşimiz ve belki de şu anda her şeyden daha çok ihtiyacı olan şey, ona ne kadar değer verdiğimizi tam olarak göstermektir.

Talia kollarımın arasında eridiğinde, ağzımı çenesine ve boynunun kenarına götürmeden önce öpücüğü biraz daha uzatıyorum. Sonra başımı kaldırıp kardeşlerime bakıyorum. "Belki de burada işimiz bitene kadar kimsenin bizi rahatsız etmek için bu tarafa gelmediğinden emin olmalıyız."

Sylas'ın gözlerinde sinsî bir parıltı belirdi. O ve August, gezginleri bu merdivenden çıkmaktan caydırmak için birkaç kelime mırıldanıyor ve Talia'yı kollarımda çeviriyorum, böylece kendi başıma sunabileceğimden daha fazla şefkat alabiliyor.

Saçlarını yana doğru kaydırıp omzunun kıvrımını ısırdığımda, August dudaklarını yakalamak için yaklaşıyor. Talia bir eliyle gömleğimin kıvrımını kavırıyor ve diğer parmaklarıyla August'un saçlarını okşuyor. Sylas çemberimizi tamamlamak için içeri giriyor ve parmaklarını Talia'nın karnından elbisesinin yakasına, oradan da göğüslerinin kabarıklığının hemen üzerine doğru ilerletiyor.

Bir zamanlar kardeşlerimin Talia'ya bu şekilde dokunduğunu gördüğümde kıskançlık hissedirdim. Bir zamanlar ona sahip olamayacağımı düşünürdüm çünkü bu onu bu şekilde paylaşmak zorunda kalacağım anlamına gelirdi. Şimdi bu duygulardan daha uzak olamazdım. Sylas'ın nasıl eğildiğini görmek, August öpüşmelerini derinleştirirken ondan kaçan iniltiyi duymak bana sevinçten başka bir şey hissettirmiyor. Vücudu benimkine karşı sıcaktan oluşuyor, sertleşen aletime bir marka gibi bastırıyor ve onu bu kadar tatmin etmekten başka bir şekilde istemezdim.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum kulağının dibinde ve kulak memesini ısııyorum. "Seni her zaman yanımda isteyeceğim, aklına gelen her fikri paylaşmanı isteyeceğim. Sensiz olmayı hayal bile edemiyorum."

Talia'nın gömleğini kavrayışı sıkılaşıyor. Beni tekrar öpmek için ağzını August'tan çekti. Daha sonra, sesi sadece uyarılmışlıktan değil, düzensiz çıkıyor. "Ben sadece herhangi bir fae'nin olabileceği kadar iyi bir eş olmak istiyorum."

August sert bir ses çıkarır. "Sen bu ve daha fazlasısın." Parmaklarını kızın korsajının üzerinden aşağı kaydırıyor ve başparmağı kızın göğsünün tepesinde gezinirken bir soluk almasına neden oluyor.

"Daha iyi bir eş isteyemezdik," diye onaylıyor Sylas. "Ben de baş lord olarak hüküm sürerken daha iyi bir eş isteyemezdim. Halkımızın bana sunduğu tüm hürmete layıksın." Onun omzunu öpüyor ve dizlerinin üzerine çökmeye başlıyor. "Ama onlar burada olmadığına göre, elimden gelen tüm tapınmayı sunacağım ve bundan mutluluk duyacağım."

Elbisesinin eteğini hafifçe yukarı kaldırdığında Talia'nın göz kapakları titriyor. Sylas'ın ağzı külotunun üzerinden seksini sıyrırken, kekeleyerek aldığı bir nefesle başını omzuma yaslıyor. Bu deneyimin nasıl bir zevk olduğunu biliyorum

-Ve şu anda onun en güçlü lezzetinin tadını çıkaran ben olmasam bile, bu anı onun için daha da iyi hale getirebilirim.

Zevkten vücudu daha da gevşerken bana daha fazla ağırlık vermesine izin veriyorum. Sylas külotunu indirip dilini tenine değdirirken ağzından bir inilti dökülüyor. August dudaklarından çıkan sesi içmek için eğiliyor ve ben de parmaklarımı elbisesinin yakasının altına daldırıyorum.

Meme uçları kumaşın altında çoktan sertleşmişti. Parmak uçlarımı önce birinin, sonra diğerinin üzerinde önce yavaş, sonra daha hızlı gezdiriyorum, ta ki Talia bana karşı titreyene, kalçaları Sylas'ın ağzıyla buluşmak için sallanana, nefesi kesik kesik gelene kadar. Aceleci bir hareketle elbisesini gevşetiyorum ve kumaşı göğsünü ortaya çıkaracak şekilde aşağı çekip aynı anda avuçluyorum.

Onun için konumlandığımda, August teklifimi tereddüt etmeden kabul ediyor. Tepe noktasını ağzına almak için başını eğiyor. Talia'nın göz kapakları kapanıyor, artık yüzüne mutluluktan başka bir renk gelmiyor.

Onu bu yüksekliklere üçümüz birlikte çıkarıyoruz. Bu bir mucizeden başka bir şey değil.

Aletim pantolonuma karşı zorlanıyor, ama Talia yoklayıp bana ulaşana kadar taleplerini ayarlamak için elimden geleni yapıyorum. Onun ince

Parmaklarım sertleşmiş şaftımın etrafını sarıyor, kasıklarımın bir zevk dalgası yükseliyor. Bir iniltiyi tutamıyorum.

Elini üzerimde aşağı yukarı gezdiriyor, vücudunu saran istekli titremelerle eli titriyor. Sonra o kadar sert sıkıyor ki neredeyse boşalacaktım. Sylas'ın onu getirdiği orgazmın gücüyle titreyip sarsılırken dudaklarından bir çığlık dökülüyor.

Talia'nın kendini toparlaması bir an alıyor. Sonra önümde eğiliyor, omzunun üzerinden bir bakışla eteğini daha da yukarı kaldırıyor.

Davetini reddedemem. Pantolonumu çekip açıyorum ve sikimin başını onun kaygan açıklığının üzerinde gezdiriyorum, hareketin verdiği mutluluktan, ağzından çıkan istekli nefesten zevk alıyorum. Sylas onu bir öpücükle yakalıyor ve August onun yanında diz çökerek elleriyle göğsünü okşuyor.

Ona olan açlığım beni kavırıyor ve daha fazla kendimi tutamıyorum. İçine dalıyorum, kanalının etrafındaki sıcaklığı ve titremesi beni en baş döndürücü zevklerle dolduruyor.

Talia miyavlamaya benzer bir ses çıkarıyor. Sonra kardeşlerimin pantolonunu kurcalıyor, Sylas'ı ağzına alıyor, August'u eliyle tutuyor, ikisi de inlerken aralarında geçiş yapıyor.

İçimde alev alev yanan salıverilme ihtiyacına rağmen, ikinci zirvesini ilkinden daha da iyi yapmak istiyorum. Kalçalarının etrafına uzanıyorum ve itişlerimle aynı anda klitorisine masaj yapıyorum. Talia bana karşı sarsılıyor, seksi şaftımın etrafında kenetleniyor. Boşalmaya başladığı anda, boğuk bir hırıltıyla onu takip ediyorum.

Kardeşlerimi ihmal etmiyor, orgazmının artçı şokunu atlatırken bile elleri ve ağzıyla onların tadını çıkarıyor. Onları birbiri ardına doyuma ulaştırırken dengesini korumasına yardımcı olmak için onu kendime doğru destekliyorum.

Sonra hepimiz taş zemine çöküyoruz. Talia'dan küçük bir kahkaha dökülüyor, bu sabah duyduğum ilk neşeli ses.

Başımı onunkine yaklaştırıp şakağına bir öpücük konduruyorum, kalbim hâlâ küt küt atıyor. İhtiyacı olduğunda yapamayacağım bir şey, gitmeyeceğim bir yol düşünemiyorum. Umarım hiçbir arkadaşından şüphe duymaz. Ve eğer bana , burada bizimle olduğu sürece diyarlardaki diğer tüm fae'lerin tam sadakatine sahip olacak

Orion'un planladığından çok daha uzun sürebilir.

Talia

Kalp'in etrafındaki tepenin dibinde yer alan Seelie kampı, kış tarafındaki eşdeğerinden çok daha gelişigüzel bir görünüme sahiptir. Düzenli sıralar yerine, çeşitli malzemelerden yapılmış binalar düzensiz kümeler halinde duruyor. Fae'ler erzak ve yiyecek dağıtımının yapıldığı çeşitli faaliyet merkezlerine gidip geliyorlar. Bir yönden tava şakırtıları, diğer yönden ise meyveleri kesen bir bıçağın tıslaması duyuluyor.

Harper tipik geniş gözlü ifadesiyle etrafına bakıyor. "Pek çok sürüden pek çok Fae burada bir arada. Ve sanırım ön tarafta da bir o kadar çok var."

Sürümüzden başka bir muhafızla birlikte bu ziyaret için bize katılan Astrid başını sallıyor. "Savaş büyük bir girişimdir. Hayatınız boyunca bir daha görmek zorunda ummalısınız."

Ona bakıyorum. "Hiç bu kadar büyük bir şey görmedin, değil mi?"

"Neyse ki hayır, keşke bunu da kaçırıyaydım."

Bana alaycı bir gülümseme fırlatıyor. "Yine de en azından kuzgunlar bize iki tarafta da uğraşmamız gereken bir düşman vermek yerine bizimle birlikte çalışmayı başardılar."

Elliot'un koyunlarından taze sıkılmış peynir ve August'un pişirdiği ekmeklerle dolu kocaman bir sepet getirdik. Bunları yemek yeme alanlarından birinde teslim ettikten sonra, kampta biraz rastgele dolaşmaya başladım, başka ne yapabileceğimden tam olarak emin değilim ama etrafımdaki fae'lerin herhangi bir fikri varsa bunu sunmak için burada olmak istiyorum.

Bu savaşta en çok risk alan onlar. Kendimi Murk ordusuna bir kez ve sadece kısa bir süreliğine yaklaştırdım. İlk saldırıdan beri cephedeki yoldaşlarıyla dönüşümlü olarak savaşıyorlar.

Dışarıda birbirleriyle konuşan ya da yemek yiyen birçok Fae beni fark ediyor ve başlarını eğerek onaylıyor. Bazıları bana ismimle sesleniyor. "Leydi Talia, Kalp sizinle birlikte bizim de üzerimizde parlasın."

"İyi olduğunuzu görmek güzel, Leydi Talia."

"Yakında o piçleri yeneceğiz, Leydi Talia. Buna güvenebilirsiniz."

Dün gece Unseelie'den hissettiğim alaycılığın hiçbirisi yok. Yaz Fae'lerinden kaçının yakın zamanda orada neler olduğunu bildiğinden bile emin değilim. Ve *onları* hiçbir şekilde hayal kırıklığına uğratmadığım sürece, belki de onlar için fark etmezdi. Ama sadece birkaç saat önce Seelie dostlarımın ellerinde tapındıktan sonra bile, tüm o ölümlerin düşüncesi midemde bir kaya gibi benimle birlikte seyahat ediyor.

Durup selam veren ya da herhangi bir yorumda bulunan her fae ile moralimi yüksek tuttuğumu göstermek için dudaklarıma bir gülümseme yerleştiriyorum ve onlara "Kullanabileceğiniz bir şey var mı?" ya da "Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacınız var mı?" diye soruyorum.

Çoğu benden herhangi bir talepte bulunmak istemiyor gibi görünüyor, ancak iyi besleniyor . Birkaçı August'un daha fazla duskapple böreği göndermesinin çok hoşlarına bahsetti. Bir tanesi, kampta kolay yemek için yetiştirmek istediği belirli bir bitkinin gerçek adını bilen birini bulup bulamayacağımı soruyor. Unutmadığımdan emin olmak için hepsini Whitt'in ofisinden aldığım bir parşömen şeridine yazıyorum.

Kampın uzak ucunda duruyoruz, böylece çarpık ayağımı dinlendirebiliyorum. Güneş üzerimize vuruyor, ılık ama bunaltıcı derecede sıcak değil. Kalp'in yakınlarında hava her zaman mükemmeldir. Çimlerin üzerine oturup leylak kokulu havayı ciğerlerime çekiyorum ve belki yapılması gereken başka bir şey fark ederim diye bu noktadan kampı inceliyorum.

"Rutinlerine alışmaları ve ortaya çıkan sorunları çözmeleri için birkaç günleri oldu," diyor Astrid, ayakta durarak. "Bundan sonra her şey küçük meseleler olacak."

"En azından ufak tefek konularda hâlâ yardımcı olabilirim." Burada işimiz biter bitmez mutfağa dönüp August'la birlikte hamur işlerini daha hızlı hazırlamaya çalışacağım.

Harper yanımdaki çimlerin üzerine çöküyor ve solgun yüzünü güneşe doğru çeviriyor. Keten rengi saçları saf doğal ışıkla parılıyor. "Savaşta kimsenin süslü elbiselere ihtiyacı olmaması çok kötü. Savaş için bir koleksiyon hazırlıyorum.

zaferimizi kutlayabileceğimiz zaman." Duraklıyor. "Kendimizi aşmayalım. Bunu bir şans tılsımı gibi düşünüyorum, zaferimizin gerçekleşmesini teşvik ediyor."

"Bana uyar," diyorum.

Tanıdık bir figür daha kampa doğru yürümeden önce kısa bir süreliğine gözden kaybolur. Donovan da halkını kontrol için kalesinden inmiş. Ateşli saçlarının binaların arasında kayboluşunu izliyorum ve tereddütle Harper'a dönüyorum. O da aynı yöne bakıyor ama Donovan'ın varlığından etkilendiğine dair bir işaret göremiyorum.

"Gidip onunla biraz sohbet edebiliriz," diye önerdim. Birkaç hafta önce ben özellikle hastayken Harper baş lorda aşık olduğunu itiraf etmişti.

Yüzünün kızarmasını bekliyorum ama onun yerine hafif bir kahkaha atıyor. "Hayır, sorun değil. Aslında senle bu konuyu konuştuğumuzdan beri birkaç kez onunla konuşmaya çalıştım. Çünkü söylediğin şeyi düşünüyordum. Ama... fark ettim ki beni gerçekten *görmüyor* gibi. Ne söylediğim ya da nasıl giyindiğim önemli değil, onun için Syllas'ın sürüsünün sıradan bir üyesiyim. Seni sen olduğun için fark eden birinin yanında olmak daha iyi... daha iyi."

Ses tonundaki bir şey kaşlarımı kaldırmama neden oldu. "Sanki tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz."

Bu yorum beklediğim kızarmayı sağladı. Harper utangaç bir şekilde başını eğdi. "Aslında olan bir şey yok. Ama... Artık Baş Lord Donovan'ı düşünmüyorum, yani konuda endişelenmene gerek yok."

Merak uyandırıcı. Astrid ve diğer muhafız yakınlarda durmasaydı biraz daha kurcalayabilirdim. Harper mahremiyeti hak ediyor. Ve eğer şu anda ilgisini çeken kişi hakkında bana bile bir şey söylemeye hazır değilse, bu onun da hakkı.

Birkaç dakika daha ellerimin üzerinde dinlendikten sonra kendimi ayağa kaldırıyorum. "Hearth-by-the-Heart'a dönmeden önce bir tur daha atalım. Herhangi bir şey olup olmadığını öğrenmek istiyorum-"

Sözlerim boğazımda düğümleniyor ve bakışlarım kampın ilerisindeki iki binanın arasından süzülen bir şekle takılıyor. Bu bir kurt, fae boyutlarında ve buz mavisi bir parlaklığa sahip kalın beyaz kürkle kaplı. Aerik'in kafesinde bana eziyet etmekten en çok zevk alan adamın saçlarıyla aynı renkte bir kürk.

Aerik'in kadro tarafından seçilmiş Cole'unu gördüğümde tanırım, şekil değiştirmiş halde bile. Nabzım tekliyor ve içgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum. Hepsi bu kadar.

tepki verirdim ama aynı anda Cole'un kurt kafası bana doğru döndü. Dudakları sessiz bir hırıltıyla dişlerinden geri çekiliyor.

Başka bir uyarı olmadan bana saldırdı.

Bu onu daha önce Aerik'le görmekten çok daha kötü. Panik, geçmişte hiç olmadığı kadar yüksek sesle zihnimde çınlıyor. O anda, etrafımdaki güneşli yaz günü, akşam karanlığında gölgeli bir ormana dönüşüyor ve üç vahşi canavar çalılarının arasından bana ve kardeşime doğru fırlıyor. Omzumdaki yara izlerinde eski acının hayaleti parlıyor. Tenim soğuyor ve boğazımdan bir çığlık kopuyor.

Sırtımda bir el ve zihnimin tam olarak işlemediği kelimeleri söyleyen sert bir ses hissiyle kendime geliyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum, etrafımdaki dünya tekrar odaklanmaya başlıyor. Kalbim hâlâ kaçak bir trenden daha hızlı atıyor. Çömelmişim, bacaklarım altımda titriyor, ağırlığımı tam olarak taşıyamayacak kadar sarsılıyorum.

Harper sırtıma dokunuyor, kürek kemiğimi aşağı yukarı ovuyor, sesi alçak ama telaşlı. "yok, Talia. Her şey yolunda. Sana zarar vermeyecek."

Astrid'in sesi üzerimde durduğu yerden geliyor, elleri kalçalarında, biri kısa kılıcı kabzasından tutuyor. "*Ondan uzak durmanı* söyledim."

Cole ondan birkaç adım ötede durmaktadır, şimdi bir adam şeklindedir ve güneş ışığı buz gibi saçlarında parıldamaktadır. Öfkeli bir kahkaha attı. "Tek yaptığım yanından geçmektir. İşimi böldü."

Bunun doğru olmadığını biliyorum. Kesik dişlerinin ve bana doğru nasıl saldırdığının görüntüsü aklımdan geçiyor ve vücudumu bir ürperti daha sarıyor.

Beni bilerek kışkırttı. Ama neden? Düşüncelerim herhangi bir açıklamayı bir araya getiremeyecek kadar dağınık.

Sonra Cole bunu kendi başına teklif ediyor. Astrid ve benden uzaklaşıyor ve burada neler olduğunu görmek için durmuş olan diğer Seelie'leri fark ediyorum. Çılgınlığım çok dikkat çekmiş olmalı. Boğazım hâlâ acıyor.

"Bu, o kadar yükselttiğimiz insan," diye alay ediyor Cole. "*Hiçbirimize* güvenmiyor. Kurtlarımızdan çok korkuyor, bizim canavar olduğumuzu düşünüyor."

Hayır. Beni dūřman olarak gōstermeye çalışıyor - muhtemelen Aerik'in beni Murk'a atma kampanyasının bir parçası olarak. Daralmış ciğerlerime bir nefes çekiyorum, duygularımı kontrol altına almak için savaşıyorum.

O bir canavar. Ve evet, ondan korkuyorum. Ama gerek yok. Onu ve lordunu daha önce yenmiştim. Bunu tekrar yapabilirim.

"Bugünlerde katlandığımız şey bu mu?" Cole alay ederek devam ediyor. "Baş efendilerimizin kurtları görünce çığlık atacak eşler edinmesine izin vermek mi?"

Nabzım yine hıçkırıyor ama kendimi dik tutabilmek için bacaklarımı gererek dik durmaya çalışıyorum. Kelimeleri boğazımdan zorla çıkarmak bir saniyemi alıyor, ama çıkardığımda sesleri duyulacak kadar yüksek çıkıyor.

"Kurtlardan korkmuyorum," diyorum, gözümü Cole'a dikerek. "Senden korkuyorum, bana yaptıklarından dolayı. Kurtların sırtına bindim ve yastık niyetine bir kurtla uyuyakaldım. Seelie'lerle bir sorunum yok. Sadece *seninle* bir sorunum var."

Cole sarsıldı. İfadesindeki sertleşmeye bakılırsa, karşılık vermemi beklemiyordu, kesinlikle bu kadar tutarlı bir şekilde değil. Beni çaresiz bırakacak kadar şiddetli bir paniğe sürüklemeyi planlarken, beni kötü göstermek için bilerek çıtayı yükseltti. Daha nce Aerik'e karşı koymayı başardığımda, etrafımda arkadaşlarım vardı ve onların taciz anılarımı açıkça tetikleyecek hiçbir şey olmamıştı. Beni daha fazla zorlarsa, benden daha iyi olabileceğini düşündü.

Ama beni yine hafife aldı. Umarım son kez olur.

Dudaklarını azıcık geri çekiyor, tekrar çıkmasına izin verdiği dişlerinin parıltısını gösterecek kadar. Beni tekrar sarmala sokmaya alışıyor.

Bu manzara karşısında tüylerim diken diken oluyor ama onları görmezden gelip uzaklaşmak yerine ona doğru ilerlemeyi başarıyorum. Düşündüğünden daha glym. En önemli konularda *ondan* daha glym.

İzleyicilerin beni de onun gibi görebileceği bir yerde durmak için kendimi öne doğru itiyorum. Hiçbiri Tabya'daki lordlar toplantısında değildi. Aerik'in bana davranışıyla ilgili fısıltıları duymuş olabilirler ama bununla gerçekten yüzleşmek zorunda kalmadılar.

Belki de içinde yaşadığım Fae'lere elimden gelen her şeyi göstermemin zamanı gelmiştir. Yıkıldığımı gördüler ama tam sebebini görmediler. Eski yaralarımı örtmeye, topallığımı eşitlemeye çalıştım ama yara izlerim benim bir parçam. Buraya nasıl geldiğimi ve yol boyunca neler çektiğimi anlatıyorlar.

Sonuçlarını düşünmeme izin vermeden elbisemin yakasını yana doğru salladım.

"Ben daha çocukken efendisi bana bunu yaptı," diyorum ve omzumdaki kızgın kırmızı çıkıntıları ortaya çıkaracak kadar çekiyorum. Şimdiye kadar dostlarım dışında kimse onları gerçekten görmemişti ama onları saklamakla hata ettim. Seelie'lerin kötü olamayacağını, onların her birini desteklediğimi iddia etmekle hata ettim.

Destekli botumu tekmeliyorum ve şekilsiz ayağımı uzatıyorum. Bu hareketim üzerine Astrid beni belimden tutup kaldırıyor, böylece uzaktakiler Cole'un yıllar önce kırdığı biçimsiz kemik parçasını görebiliyorlar. "Ben zaten bir kafese hapsedilmişken bu adam bana bunu yaptı. Eğer içinizden biri bedenimi parçalayacak olursa, o zaman ben de sizden korkarım. Umarım bunun için beni suçlamazsınız."

Birkaç düşmanca bakış şimdi Cole'a yöneliyor. Seçilmiş kadronun kendine güveni azalıyor. Bana sinsi bir bakış fırlatıyor ve tek kelime etmeden uzaklaşıyor.

Keşke onun gidişinden dolayı kendimi muzaffer hissedebilseydim, ama bir anda tükendim.

Astrid beni çimenlerin üzerine bıraktığında, etrafı izleyen fae'lerden birkaçı aceleyle yanıma geliyor. "İyi misiniz Leydi Talia?" diye soruyor biri endişeli bir sesle.

Bir diğeri, "Bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim - sizi bu şekilde incitmekten nasıl kurtulabilirler?" diyor.

Bu iki soruya da nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Botumu geri çekiyorum, kelimelerimle boğuşuyorum. "Yaptıkları şey teknik olarak bir suç değildi. Çünkü ben insanım. Bu yüzden burada, Fae dünyasındaki diğer insanlar için konuştum. Ama şimdi iyiyim. Beni saçma sapan şeylerle suçlamasına izin vermeyeceğim."

Anlaşmanın mırıltısı beni rahatlatıyor. Kimse onun korkunç iddialarına inanmadı.

Astrid omzumu sıktı. "Belki de seni hemen eve götürmeliyiz." Sonra gözlerinde muzip bir parıltıyla kurt formuna doğru eğildi. Sırtına tırmanabilmem için çömeliyor.

Sanırım sadece bazı kurtlarla sorun yaşadığımı kanıtlamanın daha iyi bir yolu yok. Bacağımı sırtına doğru sallıyorum ve parmaklarımı kalın kürkünün içine sokuyorum. Diğer muhafız ve Harper iki yanımızda yer değiştiriyor.

Kampın dört bir yanından gelen sessiz mırıltılar ve iyi dilek sesleri arasında yola çıktı.

Astrid'e bu şekilde binmek gerçekten bir deneme değil. Geçtiğimiz aylarda genel olarak kurtlara karşı duyduğum korkularla o kadar çok yüzleştim ki, panik atağımı tetikleyebilecek tek şey üzerime atlayan o canavarı görmek oldu. Belki Cole'un stratejisi geri teper ve Seelie'nin geri kalanı yardım etme çabalarımı daha da takdir eder.

Hayatımdaki iyi şeylerin çoğu korktuğum şeylerden kaçmak yerine onlarla yüzleşmekle ortaya çıktı, değil mi? Astrid'in kurt gibi koşuşunun ritmiyle zihnimin arkasından itilmiş gibi anılar yükseliyor.

Madoc'a karşı çıktığım ve sonrasında bana nasıl davranacağından emin olmasam bile fikrimi söylediğim tüm zamanlar. Corwin'in kim olduğu hakkında pek bir şey bilmeden önce kış diyarına giden sınırı geçmek. Aerik ve adamları bana doğru yaklaşırken bir kafesin içinde çömelmek ve gizli büyümle onları ters köşeye yatırmak. Seelie aşıklarım vahşi lanetlerinin pençesindeyken ağızlarına kan bulaşmış bir bez parçası atmak.

Bu son iki olay üzerinde duruyorum, düşüncelerimin arasında bir şeyler kıpırdanıyor. Ben her zaman hafife alındım. *Bu* gerçek benim en büyük zaferlerimden bazılarına da yol açtı. Ve içimde ne kadar cesaret olduğunu biliyorum. Bir keresinde Syllas'ın kurdu beni parçalamaya hazır bir lanetle öfkelenirken onun önünde durmuştum.

Sınır kalesine vardığımızda, korkudan çok heyecan uyandıran bambaşka bir nedenden ötürü titriyorum. Heyecanım beni kaleye kadar kovalıyor ve orada tüm adamlarımı oturma odasında hararetli bir sohbetin içinde buluyorum. Girişimi görünce dönüyorlar ama selamlaşmak için bile olsa bu duyuruyu erteleyecek gücü kendimde bulamıyorum.

Kapı aralığında duruyorum, kalbim kararlılıkla çarpıyor. "Orion'u nasıl durduracağımı biliyorum."

Corwin

Talia'nın gözleri öylesine vahşi ve meydan okurcasına bakıyor ki, bende de aynı duyguyu uyandırıyor. Aramızdaki bağ sayesinde onu etkileyen fikrin detaylarını anlayamıyorum ama kararlılığı bir şenlik ateşi kadar güçlü bir şekilde içime yayılıyor.

"Bir şey mi oldu?" August her zamanki koruyucu enerjisiyle otomatik olarak kabarak soruyor. Talia'nın ani öfkesine bir şeyin yol açmış olması gerektiğini anlamak zor değil.

"Evet, fark etmez. Mesele bu değil." Çarpık ayaklarının izin verdiği ölçüde hızlı adımlarla bize doğru yürüyor. "Önemli olan tek şey, savaşı sona erdirmenin bir yolunu neden olması."

Sylas en yakın koltuğu işaret ediyor. "Neden oturup bize her şeyi anlatmıyorsun?"

Talia biraz isteksiz görünüyor ama Madoc'un gösterdiği sandalyeye oturuyor ve geri kalanımız da onun etrafına oturuyoruz. Madoc'un duruşu gergin, belki de Murk'a karşı yapılacak herhangi bir saldırı onun için hepimizden daha kişisel olacağı için. Yine de o bizim kadar sessiz kalıyor ve Talia'nın sözlerini toparlamasını bekliyor.

"Hatırlıyor musun," diyor bakışlarını Seelie adamlarının üzerine dikerek, "Aerik ve ekibini nasıl kandırdığımızı ve onları teslim olmaya zorlayabileceğin bir konuma getirdiğimizi?"

"Elbette," diyor Whitt hepsi için, hem kuru hem de temkinli bir tonda. "İlk parlak beyin fırtınalarından biri."

Talia bana ve Madoc'a dönüyor. Hikâyenin özünü daha önce anılarından öğrenmişim ama ikimizin de yararına olacak şekilde açıklıyor. "Teknik olarak ben Aerik'in 'malıydım' ve Sylas beni çalmıştı. Aerik'in adamları bunu öğrendiklerinde Sylas'tan beni geri vermesini istediler yoksa hırsızlığı baş lordlara açıklayacaklardı."

Madoc yüzünü buruşturur. "Bu pisliklerden nefret etmek için daha da fazla neden."

"Onlarla benim bir kafeste, Sylas ve diğerlerinin de ilk saldırıyı yapmamaya yemin ederek buluşmamızı ayarladık," diye devam ediyor Talia. "Ama Aerik gerçek isimleri öğrendiğimi bilmiyordu. Kafesin tabanına bağlı, çimenlerin gizlenmiş bronz zincirlerimiz vardı ve o ve adamları yaklaştığında, onları zapt etmek için zincirleri göndermesi için bronzu çağırdım. Etkisi uzun sürmedi ama ilk saldırı olarak sayılması için yeterliydi, böylece Sylas, Whitt ve August yeminlerini bozmadan atlayabildiler ve anlık karışıklık onlara üstünlük sağladı. Aerik ve adamlarını alt ettiler ve benim üzerimdeki tüm hak iddialarından vazgeçeceklerine dair bir söz vererek onları teslim olmaya zorladılar."

O adamlarla karşılaştığında ne kadar korkmuş olabileceğini ve onları yenmek için bunun üstesinden nasıl geldiğini düşününce içimde taze bir gurur dalgası dolaşüyor. "Çok zekice bir hareketti," diyorum ve ona sevgiyle gülümsüyorum. Ama mutlu hislerimin altında, içimde bir burkulma hissi oluşuyor. Bunun beni nereye götürebileceğine dair hislerimden emin değilim. "Bunun Orion'la ne ilgisi var? Murk'lar Kalp'e bağlı olmadıkları için verim yoluyla kontrol edilemezler - en azından o ve takipçileri edemezler."

"Biliyorum. Benim düşündüğüm verim kısmı değil." Talia tekrar Madoc'a bakar. "Orion diğer büyümlü güçlerimin farkında olduğuna dair hiçbir işaret göstermedi, değil mi? Gerçek isimleri kullanabildiğimden hiç bahsetmedin ve diğer Murk'lerin hiçbiri bunu anlamadı mı? Bana kaçmak için kullandığım anahtar nasıl bulduğumu sorduğunda kesinlikle bu faktörün farkında değildi."

Madoc başını eğiyor. "Geçen günkü savaş sırasında ışık saçtın, değil mi? Gerçi gerçek ismi söylediğini duymadım ve içinden parlayan Kalp'ten bahsettin, bu yüzden bu gösteriyi fark eden herhangi bir Murk muhtemelen bunun bir Seelie numarası olduğunu düşündü. Bildiğim kadarıyla Orion'un senin gerçek isimlerle çalışabildiğinden haberi yok. Seni kendi yarattığı, yani 'evcil hayvanı' olarak görüyor ve ona bu kadar yakından bağlıyken Sislerin Kalbi'nin sana gerçek bir güç verdiğini düşünmenin onun için zor olacağını tahmin ediyorum."

Duraklıyor ve devam etmeden önce yüzünde bir gölge belirliyor. "*Benim için bu kadar önemli olabileceğine bile inanmadı. Lanetini iyileştirmeye çalışmamı bekliyordu ve bunun işe yarayabileceğinin aklına geldiğini hiç sanmıyorum.*"

Talia, aramızdaki bağda titreşen bir anıyla, sadece benim fark ettiğim bir irilmeyi dizginliyor: August ve Astrid, Madoc'un kana bulanmış yatağından kaldırdıkları gevşek bedeninin görüntüsü. "Pekâlâ," dedi. "O zaman Orion'a karşı da Aerik'e karşı sahip olduğumuz avantaja sahibiz - yapabileceğim her şeyi bilmiyor. Bunu ona karşı kullanabilirim."

"Nasıl?" Sylas soruyor - şüpheci değil, sadece onu cesaretlendiriyor.

Nefesini içine çekiyor. "Tam detayları üzerinde çalışmamız gerekecek. Ama Orion belli ki beni tekrar ele geçirmek istiyor - çünkü ona karşı geldiğim için kızgın, çünkü onun malı olduğumu düşünüyor, her neyse. Peki ya beni ona verirsek ve ben de onu şaşırtmak için bir şans yakalarsam ve sonra da toparlanamadan onu öldürürsem?"

Talia'nın Murk kralına öldürücü bir darbe indirecek kadar , kendini onun pençesine bırakması ve onun yerine herhangi birimizin olması gereken korkunç bir görevi üstlenmesi düşüncesi içindeki her şeyi geri çekiyor. O bir katil değil. Bu fıkirden duyduğu huzursuzluk yüzüne vuruyor.

Ama endişeleri kararlılığını azaltmıyor. Bunu sürdürmeye kararlı ve nasıl hissederse hissetsin elinden gelenin en iyisini yapacağını biliyorum.

Etrafındaki adamlar da benzer şekilde rahatsız görünüyorlar. "Bir fae'yi öldürmek için çok şey gerekir," diyor August. "Sadece kısa bir şansın olur ve eğer bir şeyler ters giderse..."

Talia onun bakışlarıyla buluşuyor. "Sürümüzün sahip olduğu en iyi savaşçı sensin. Bana hızlı bir saldırıyı hedeflemenin en etkili yolunu öğretebilirsin. Ve daha önce gördüğümüz gibi, Fae olan herkese karşı başka bir avantajım daha var. Demir bir silah kullanabilirim. Eğer onu demir bir kılıçla doğru yerinden bıçaklayabilirsem, bu işimi görür, değil mi?"

Ayrıntıları duymak içimi daha da burkuyor. Tepkimi elimden geldiğince bastırıyorum ve pratik konulara odaklanmaya çalışıyorum. "Kalbine ya da belki boğazının yeterince derinine saplamak iş görür ama böyle bir silahı nereden bulacaksın? İnsanlar genellikle saf demirden bıçak ya da hançer yapmazlar. Hiçbirimiz demir üzerinde büyü yaparak senin için bir tane yaratamayız. Seni korumak için kullandığımız stratejinin bile

detaylara bu kadar dikkat edilmesi gereken bir proje için kardeş çalışacaktır."

Whitt kaşlarını çatarak, "Ve bunu yapabilseydi bile, ona yeterince yaklaşp dikkatini dağıtarak bunu gerçekleştirebileceğini varsayıyor," diyor.

Talia omuz silkiyor ama bu rahat hareketin içindeki gerginliği görebiliyorum. "İlk kısım yeterince kolay. Burada onlardan ne istersek yardım edecek insanlarımız var. Tünellerle ilgili stratejimize hazırlanırken metal işi yapan birkaç kişiyle konuştum. Bıçağı onlar yapabilir ve sonra belki bize katılan ama henüz gerçek Kalp'le yeniden bağlantı kurmamış olan Murk onu daha keskin hale getirmek için biraz büyü kullanabilir ya da en azından Orion'un üzerimde olduğunu fark etmemesi için onu gizleyebilir."

Madoc'un yüz ifadesinden, bu genel plandan onun da benden daha fazla hoşlandığını sanmıyorum. Talia'yı kurtarmak için canını vermedi çünkü onu birkaç hafta sonra doğrudan kralının pençelerine göndermek istiyordu. Ama başını sallıyor. "Bence muhtemelen ikisini de yapabilirler. Eğer onları katkıda bulunmaya ikna edebilirsem. Ne için olduğu konusunda onlara yalan söylemeyeceğim ve birçoğunun Orion hakkında hâlâ çelişkili duyguları var."

"Onların daha fazla yardımına ihtiyacımız olabilir," diyor Talia, ağzı dalgın bir açıyla eğilerek. "Ya da belki Delta'nın takipçilerinden bazılarının. En zor kısım muhtemelen Orion'un benimle ilgilenmeleri için uşaklarını göndermesi yerine onunla yüz yüze gelebilmemi sağlamak olacak... Belki de zaten bana eşlik ediliyorsa ya da ek bir dikkat dağıtıcı sağarlarsa... Açıkçası bu kısmı hâlâ çözmemiz gerekiyor."

"Peki onunla yüz yüze geldiğinizde kullanmayı hayal ettiğiniz dikkat dağıtıcı şey nedir?" Sylas soruyor.

Dudaklarının bir köşesi gülümseme imasıyla yukarı doğru kıvrılıyor. "Işığı kullanabileceğimi düşündüm. Uygun görünüyor. Güçlü bir ışık patlaması, tam gözlerinin içine."

Bir anda gözümde canlandırabiliyorum: Talia Orion'un önünde duruyor, ellerinden ışık fişkırıyor. Ama aynı zamanda Orion'un ona doğru atıldığını ve herhangi bir darbe indirmeden onu yere serdiğini de çok kolay hayal edebiliyorum. Şu anda midem çalkalanıyor.

"Başka yollar da olmalı," diyorum ses tonumu eşit tutmak için mücadele ederek. "Hepimizden önce kendini tehlikeye atmak zorunda değilsin. Bu *bizim* savaşımız."

Talia bana bakıyor, yeşil gözleri o kadar ciddi ki kalbim neredeyse duracak. "Hayır, bu senin olduğu kadar benim de savaşım. Orion tüm hayatım boyunca beni kullandı. Ailemi yok etti, beni köle olarak bıraktı, bana işkence etti ve

neredeyse beni öldürüyordu. Sahip olmamız gereken çocuğu bizden çaldı. Belki bunların hiçbirisi onun Fae'lere yaptıkları kadar büyük değil ama bu benim tüm hayatım. Onu geri almak istiyorum."

Bununla nasıl tartışacağımı bilmiyorum. Belki de buna .

Whitt, "Onları çoğunlukla oyaladık," diyor. "Bu kadar riskli bir plan için acele etmeye gerek yok."

Talia'nın bakışları ona kayar. "Gerçekten daha az riskli kesin bir hamle bulabileceğimizi düşünüyor musun? Orion cepheden yüzlerce mil ötede çocukları öldürebilirken onları gerçekten uzak tutmuş sayılmayız. Ne kadar uzağa gideceği ya da ne kadar yakında gideceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Ne kadar uzun süre bırakırsak, Fae'lere daha fazla zarar vermesi, Jamie'ye ulaşmanın bir yolunu bulması ya da kim bilir başka neler yapması daha olası. Daha fazla insan acı çekmeden bu işi olabildiğince çabuk bitirmeliyiz."

Diğer adamlar yavaşça başlarını eğerek kabul ediyorlar. Kafamın içinde çınlayan protestoyu tam olarak bırakamıyorum. "Biz senin arkadaşlarınız," diyorum. "Seni savunan biz olmalıyız." İçimde ön tarafa kadar uçup Orion'a saldırmak, Talia denemeden önce onu öldürmek için elimden geleni yapmak için umutsuz bir dürtü yükseliyor, şansım ne kadar az olursa olsun.

Belki Syllas içimdeki bu dürtüyü okuyabilir. Talia ölürken beni Murk'un Sığınağı'na doğru koşarken yakalayan oydu. Boğazını temizliyor ve ayağa kalkıyor. "Talia'nın arkadaşları olarak, yeteneklerimizi en iyi nasıl kullanabileceğimizi belirlemek için bu konuyu bir süre kendi aramızda tartışmamız gerektiğini düşünüyorum." Elini Talia'nın saçlarının üzerinde gezdirir. "Neden Astrid'i bulup metal işleme becerisi olan insanları getirmesini söylemiyorsun?"

Talia odadan çıkana kadar dilimi tutmayı başarıyorum. Sonra aramızdaki bağa karşı elimden geldiğince sağlam bir duvar örerek tükürüyorum: "Bunu yapacak mısınız? Sence bu canavarla tek başına mücadele etmesine izin mi vermeliyiz?"

Madoc'un ağzı gerilir. "Onunla daha önce de tek başına yüzleşti. Bundan hoşlanmıyorum ama bence haklı, planı işe yarayabilir. En büyük zayıflığı kibri. Her şeyi kontrol altında tuttuğunu, kimsenin onu alt edemeyeceğini sanıyor; herkesten çok onun."

"Ama bunu *yapmak zorunda değil*." Ellerim, dizginlemeye çalıştığım tüm hayal kırıklığı ve umutsuzlukla yanlarımda kenetleniyor. Ruh ikizim olan eşimin benim adıma halkımı kurtarma yükünü üstlenmesine nasıl izin verebilirim?

Onu o şeytana tekrar kaptırma ihtimaliyle nasıl yüzleşebilirim?

August sanki benzer bir huzursuz enerjiyi dışarı atmak istermiş gibi odada volta atmaya başladı. Yine de konuşmuyor.

Sylas kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Buna mecbur olmamalı, hayır. Bu konuda bizden herhangi bir argüman alamayacaksınız. Ama zorunda *değil*. Onu duydunuz, bunu *istiyor*. Onu korumak için pek çok kez uğraştım ama sonunda o kendi aklını biliyor. Ona olan sevgimin bir kafese dönüşmesine izin vermeyeceğime dair uzun zaman önce kendi kendime yemin ettim."

Bu durum karşısında irkildim. Ben daha fazla tartışmadan Whitt konuşuyor. "Aerik ve adamlarını alt ettiğinde orada değildin. Muhteşemdi. Ona şans verirse, hoşumuza gitse de gitmese de bu işin üstesinden gelebileceğinden hiç şüphem yok. Kendini buna adanmış durumda. Bu da demek oluyor ki bizim işimiz riskleri nasıl azaltacağımızı bulmak ve onu elimizden gelen her şekilde başarıya hazırlamak."

August duruyor, nefes nefese kalıyor. Bekliyorum, yarı yarıya benden yana olmasını bekliyorum ama başını sallıyor. "O uyuz haşereyi onun için öldürmekten daha çok istediğim bir şey yok. Ama sınırlarımın nerede olduğunu biliyorum, o da öyle. Onun gücüne güvenmeliyiz. Hepimiz. Ona bu kadarını borçluyuz." Gözlerime bakıyor, gözlerinin ardında aynı ıstırap dans ediyor - ama üstesinden gelmeyi başardığı ıstırap.

Ellerime bakıyorum. Çenem geriliyor. Bağırarak, öfkelenmek ve odayı dağıtmak istiyorum ama yapmayacağım çünkü bu Talia'ya da yardımcı olmayacak.

Talia'ya güveniyorum. Onu çok seviyorum. Sorun da bu olabilir. Sadece Orion'un ellerinde nasıl bir kaderle karşılaşabileceğinden korkmuyorum... aynı zamanda başarılı olursa bağımızın nasıl bir kaderle karşılaşabileceğinden de korkuyorum.

Orion'un ilişkimize karışmasının derinliğini fark ettiğimizde, ne olursa olsun onun olacağıma dair ona yemin ettim. Bu hâlâ geçerli. Ama aramızdaki ruh derinliğindeki bağ dağılırsa hiçbir şeyin değişmeyeceğini düşünecek kadar kandırılmış değilim. Eğer ruhum bir başkası için feryat ederse.

Eğer Talia en kötü korkularıyla yüzleşmek istiyorsa, benim de yüzleşmem gerekmez mi? *Kendimi* karmaşık bir gelecek ihtimalinden korumak için onu geride tutamam.

İçimi çekiyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. Kızgınlık göğsümde sert bir yumruya dönüşüyor, ama onunla birlikte kendi kararlılığımın kıvılcımını da çağırmayı başarıyorum.

Eğer bunu yapacaksa, Whitt'in dediği gibi hepimizin onun arkasında olmasına ihtiyacı var. *Bana* ihtiyacı var.

"Pekâlâ," diyorum. "Orion'u öldürmek için olması gereken yere onu nasıl götüreceğiz?"

Birkaç saat sonra, yavaş yavaş bir araya getirdiğimiz planlar hakkında ekibime danışmak için alanımı Heart's Cadence sarayına geçtiğimde, gökyüzü akşamla birlikte kararıyor. Gökyüzünü bir çürük gibi lekeleyen mor tonlar tedirgin ruh halime uyuyor.

Ön kapıda personelinden biri tarafından karşılandım. "Lordum," diyor, "Hazeleven'dan Kara sizi ziyarete geldi. Ona döneceğinizden emin olmadığımı söyledim ama kalmakta ısrar etti... Kendisi ön salonda."

İçimde daha keskin bir endişe dolaşıyor. Ama bu genç kadına konuşma fırsatı vermeden onu bir kenara atamam. Aklım Talia'yla olan ilişkimdeydi ama Kara'nın hissedebildiği ama tam olarak deneyimleyemediği ruh bağının telafisi yoktu.

İlk görüşmemizden bu yana onunla durumu gerçekten tartışmadım. Savaştan dolayı zamanım olmadı. Ama belki de etrafımızdaki kargaşaya rağmen ona bundan daha fazlasını borçluyum. Ve hiçbir şeyin beni zaten sahip olduğum eşimden ayıramayacağını anlaması gerekiyor. Talia hakkındaki farkındalığım, Kara'nın kızgınlığının küçük düşmanlıklara yol açtığına dair ipuçları yakaladım bile.

Onu salonun ocağının yanındaki bir sandalyede otururken buluyorum. İçeri girdiğimde ayağa kalkıyor, hoş gülümsemesi acı ve umudun acı tatlı bir karışımı. Keşke ikinci kısım için daha fazlasını sunabilseydim.

"İyi akşamlar," diyorum. "Özür dilerim, sizinle daha önce ilgilenmek için inisiyatif almalıydım." Duraksıyorum, kelimelerimle boğuşuyorum. "İlettiğim mesajlardan, içinde bulunduğunuz çıkmaza henüz bir çözüm bulamadığımı zaten biliyorsunuz."

Kara göz kırpmıyor. "Çözüm mü? Kısmi bağın ortadan kalkmasını mı kastediyorsun? İstedğim bu değil." Bana doğru bir adım atıyor ve ben kıpırdamadan durunca orada duruyor.

"Kaynağı ne olursa olsun, halihazırda kurduğum ruh bağını koparmaya çalışmak gibi bir niyetim olmadığını açıkça belirttiğime inanıyorum," diyorum nazikçe ama kararlı bir şekilde.

Ellerine bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Evet, bu açıktı. Düşündüğüm için geldim... İlişkiyi kesmek şart değil, mi? Birçok lord birden fazla eş alır. Ve eğer biz

Birlikte daha fazla zaman geçirdiklerinde, belki de olması gereken gerçek bağ her iki tarafta da ortaya çıkacaktır."

Bu öneri Kara'nın önceki yaklaşımına kıyasla Talia'yı daha çok kabul ediyor ama bedenimin her zerresi buna direniyor. Başka bir kadının dikkatimi bölmesini *istemiyorum* ve karşımdaki kadına karşı sempati dışında hiçbir şey hissetmiyorum. Belki Kalp orijinal bağını daha sıkı bir şekilde empoze etmeye karar verirse bu değişebilir, ancak şu anda kendi kalbimin olduğu yerden konuşmak zorundayım.

"Dikkatimi tek bir eşe odaklamayı tercih ettiğimi fark ettim," diyorum. Kara başını yana eğiyor. "Dört tane daha var, değil mi?"

"Evet, ama..." Eşimin deneyimleri ve duyguları hakkında edindiğim izlenimleri ve başka bir eş olasılığı bana ilk sunulduğundan beri daha da sağlamlaşan kesinliği aktarmak için doğru kelimeleri el yordamıyla arıyorum.

"Talia hayatına birden fazla eş almak istemedi," diyorum sonunda. "Bu tesadüfen oldu ve bir dereceye kadar bu fikre direndi." Aramızdaki bağ ilk kez kendini gösterdiğinde bana katılma fikrine pek de sıcak bakmadığını hatırlamak benim için çok kolay. "Kalbi o kadar büyük ve cömert ki, koşullar bizi bir araya getirdiğinde kendini hepimize bağlı buldu. Korkarım benim şefkat kapasitem biraz daha düşük. Ve dürüst olmak gerekirse sizi hiç tanımiyorum. Zaten var olan duygular yüzünden ilişkinin peşinden gitmek yerine, kendimi ilişkiyi denemeye zorlamış olurum."

"Ama biz-"

Umuda bir saniye bile daha fazla tutunmaması için, onun iyiliği için elimi kaldırıp sözünü kesiyorum. "Biliyorsun, aramızda olabilecek bağ hiç hissedemiyorum. Bu doğru olmaya devam ettiği sürece, varlığımda kalmanın, oluşmayacak bir bağ aramanın ve beni bağlı *olduğum* eşimle izlemenin, farklı bir yola girmenden çok daha eziyetli olacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Sürdürmek istediğin her türlü çabayı destekleyeceğim, daha mutlu bir geleceğe ulaşmana yardımcı olacak her türlü katkıda bulunacağım."

Kara'nın ağzı gergin bir açıyla eğiliyor. "Anlamıyorsun," diyor. "Hazeleven ıssız bir bölge, eğer bir bağım yoksa bir eşe sunacak hiçbir şeyim yok. Şu anda bir evim bile yok."

"Evini geri alacağız," diye onu temin ediyorum. "Ve bir eş bulmak için sıklığa ya da prestije ihtiyacın olmamalı. Sen kendini sun."

Kaşı seğiriyor. "Bunu söylemek senin için kolay," diye mırıldanıyor ve sonra kendini sallıyor. "Ben sadece- eğer bir şansımız varsa-"

Daha ileri gitmeden onu tekrar durduruyorum. "Üzgünüm ama şu anki hislerime göre böyle bir şansın yok. Durumunuzu iyileştirmek ve hak ettiğiniz mutluluğa kavuşmanıza yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım ama bu benim yanımda olmayacak. Ayrıca eşimle endişelerini daha fazla dile getirmemeni rica ediyorum. Bu mesele seninle benim aramda ve kontrolümüz dışındaki güçler olanı değiştirmedikçe, bu mesele çözülmüştür."

Kara uzun bir süre bana baktı. İfadesine bir şey yerleşiyor, hiç hoşuma gitmeyen bir soğukluk.

"Şey," diyor, "sanırım göreceğiz. Geleceğin nasıl şekilleneceğinden emin olamayız. Belki de bağ her şeye rağmen gerçekleşecektir."

Sonra başka bir şey söylemeden odadan çıkıp gitti. Orion'un gücü yok edildiğinde neler olabileceği konusunda zaten düşündüğüm şeyi kastetmiş olabilir. Ama sözleri, tam olarak açıklayamayacağım kadar derin bir endişeyle derimin kaşınmasına neden oluyor.

Talia

Whitt'in masasına yayılmış haritalara bakıyorum, çizgileri ve kelimeleri manzarayla ilgili anılarımla eşleştirmek için elimden geleni yapıyorum. "Orion'un kendisi kaç kez görüldü? Cephenin belirli bir yerinde mi duruyor yoksa sürekli dolaşıyor mu?"

Whitt haritada Seelie diyarının sınırında, kış sınırından çok da uzak olmayan bir noktaya dokunuyor. "Tünellerdeki tuz ve demirle ilgili planınızı uyguladığımızda onun yakınlarda olduğunu düşünüyoruz. Kesinlikle çabuk tepki verdi. Bunun dışında, oldukça zor biriydi. Onu cephe boyunca bir yerde gördüğünü iddia eden raporlar aldık, ancak elbette Murk'un illüzyona olan düşkünlüğü nedeniyle, bu görüşlere ne kadar güvenileceğini bilmek zor."

"Onun ordusundan bize katılan mültecilerle konuştum," diyor Madoc gece geç saatteki bu toplantı için kanepenin koluna tünediği yerden. "Düzenli olarak saflar arasında dolaştığını, herkesi cesaretlendirdiğini... ve gerekli olduğunu hissettiğinde kötü performans için cezalar verdiğini söylüyorlar. Yapmayı öğrendiğimiz arabalarla, cephenin en ucundan diğer ucuna bir saatten kısa bir sürede kolayca ulaşabilir."

"O zaman kendimi nereye koyarsam koyayım, birileri onu yakalayabilmeli ve oldukça hızlı bir şekilde bana getirebilmeli." Kafamı birçok değişkene yorarken şakağımı ovuşturuyorum. "İlla ki birilerini bulmamız gerekmez."

Planın işe yaraması için Murk savaşçılara çok önceden haber vermeliyiz. Bu iyi bir şey. Karşı plan yapmaları için daha az zaman. Değil mi?"

Whitt bana onaylayan bir gülümseme veriyor. "Bu gerekçeye tamamen katılıyorum."

Çenemi germeye çalışan bir esnemeyi bastırıyorum. Dünden kalanları ve bugünün tamamını olası taktikler üzerinde beyin fırtınası yaparak ve ihtiyacımız olan bilgi ve kaynakları toplayarak geçirdik. Saat neredeyse gece yarısı oldu ve beynim lapaya dönmüş gibi hissediyorum.

Yorgunluğumu gizleyemiyorum, özellikle de ruh ikizim olan eşimden. Corwin oturduğu koltuktan kalkıyor ve omzumu kavıyor. "Kendini çok yıpratıyorsun. Sabah biraz dinlendikten sonra daha iyi düşüneceksin."

Kendi yorgunluğu ses tonuna ve aramızdaki bağa yansıyor -*benden* saklayamadığı bir endişe ile birlikte. Ama üzerinde çalışmaya başladığımızdan beri bu plan hakkında bir daha tartışmadı. Şüpheleriyle boğuştuğunu ve güvenliğimle ilgili endişelerine rağmen destekleyici olmak için her türlü çabayı gösterdiğini biliyorum.

Elimi onunkine doladım. "Bence aynı şey sizin için de geçerli. Stratejimiz üzerinde benim kadar, hatta benden daha fazla çalıştınız." Duraksıyorum, beş arkadaşım da günlerdir işbirliği yaparken tereddütüm tuhaf geliyor ama Madoc bize katıldığından beri tam olarak *bu* şekilde bir araya gelmemişlerdi. "Sanırım... yatağım hepimiz için yeterince büyük. Yarına kadar hepinizin etrafımda olması beni daha iyi hissettirecek."

Yarın Orion'a karşı planımda ilerleme kaydedebilirim. Fırsat ayağımıza gelirse beklemeyi göze alamayız. Bu da çok sevdiğim adamlarla geçireceğim son gece olabilir demek.

Sylas ve August odanın etrafındaki yerlerinden doğrulmaya başlamışlardı bile. Şimdi durdular, August Murk adamına en açık bakışıyla bakıyor, ancak diğer dört arkadaşımın da dikkatinin ona odaklandığını hissedebiliyorum.

Madoc biraz sertleşir, muhtemelen zor durumda olduğunu hissetmiştir. Sanki fark etmemiş gibi davranmak için yoğun bir çaba sarf ediyormuş gibi bir havayla kendini sandalyeden itiyor. "Size katılmaktan mutluluk duyarım... eğer hoş karşılanırsam."

Önce benim konuşmama bile gerek yok. Whitt, geçmişte pek çok gergin veya garip durumu yumuşatan şakacı bir güler yüzle bunu yapar. "Evimizi iyice istila ettiğinizi söyleyebilirim."

geri geliyor. Eşimizin senin varlığından ne kadar hoşlandığını düşünürsek bu iyi bir şey."

Madoc bu ifadeden alınsa mı memnun mu olsa bilememiş gibi görünüyor. Sylas usulca kıkırdıyor ve hepimizi odadan dışarı çıkarıyor. "Talía'nın yaptığı olmasa da hepimiz katkılarınızı takdir etmeye başladık diyebilirim. Ve zaten paylaşma konusunda bolca pratik yaptık."

Koridorda yürürken Madoc'un omuzları biraz düşüyor. Yanıma geliyor ve ben boştaki elimle parmaklarını kavıyorum, diğer yanımda Corwin'i tutmaya devam ediyorum. Tüm dostlarıma duyduğum sevgi içimde öylesine kabarıyor ki, bu sevginin baş döndürücü bir parıltıyla derimden dışarı taşmasını bekliyorum.

Daha önce hepsinin aynı anda yatak odamda olup olmadığını hatırlamıyorum. Hepsiyle bu kadar içli dışlı olduktan sonra bu kadar önemli hissetmemeliydim ama hissediyorum. Adrenalin vücudumda dolaşmaya başlıyor ve daha önceki yorgunluğumu yiyip bitiriyor.

Belki de henüz uyumak istemiyordumdur.

Arkadaşlarımla ruh halimdeki değişimi anlayabildiklerinden şüpheleniyorum, ama çoğu zaman olduğu gibi, ne istediğimi gösterme konusunda liderliği bana bırakıyorlar. Devasa yatağın kenarında duruyorum, kendimi beş fae sevgilimin arasında sarılmış olarak hayal ediyorum ve göğsümde hazır olduğumdan daha acı tatlı garip bir ağrı uyanıyor.

Ya bu birlikte geçirdiğimiz son geceyse? Ya Orion'a karşı oynadığım kumardan sağ çıkamazsam? Ya ben savaşı bitiremeden destekçileri adamlarımdan birine zarar vermeyi başarır mı?

Ya her şey bir hiç uğruna ise ve ben sadece savaşın devam etmesi için ölüyorsam?

Açık mı?

Bu son, umutsuz düşünceye karşı gözlerimi kapatıyorum. Hayatımın Zihnim o yöne kayıyor. Daha önce hiçbir fae'nin hayatta kalabileceğine inanmayacağı kadar çok zorluk ve düşmanla karşılaştım ve hepsini yendim.

Nefes almaya devam ettiğim sürece kendime inanmaya devam edeceğim.

İlerleyerek botlarımı çıkardım, yatağa tırmandım ve elbisem kalçalarımla üzerinde toplanmış halde kendimi yatağın ortasına oturttum. Arkadaşlarımla yatağın etrafında dönüyor ve etrafımdaki kenarlara çöküyorlar. Yaklaşımlarında hafif yırtıcı bir şey var ama içimde arzudan başka bir şey uyandıracak kadar değil.

Sylas, çoğu zaman kendine en çok güvenen kişi, önce yanımda rahatlıyor. Çenemin kıvrımını öpüyor ve parmaklarını boynumun kenarında gezdiriyor. "Şimdi aklında ne var aşkım?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sadece hepinizi istediğimi biliyorum."

Seelie baş lordu Madoc'a doğru döner. "Belki de yeni gelen arkadaşımıza biraz zaman tanımalıyız, çünkü yetişmesi gereken şeyler var."

Fare değiştirici diğer adama kötücül bir bakış atıyor ama içinde gerçek bir kin yok. "Sanırım eşimizin hepimizin bir arada olmasından ne kadar faydalandığını görmek isterim. Ama kesinlikle bir başlangıç yapabilirim."

Kayarak bir ayağımı kaldırıyor ve tepesine bir öpücük konduruyor. Bakışları benimkileri tutuyor, gri irisler açlığının sıcaklığıyla erimiş bulutlar gibi. Diğer ayağıma, kırık olana geçmeden önce ayağımın yan tarafını ve sonra bileğimi öpüyor.

Parmakları yanlışı hizalanmış kemiğin kavisini izliyor, bakışlarında daha öfkeli bir parlama beliriyor. Onu da öpüyor, sanki bir kusur değil de bir güzellikmiş gibi şefkatle.

Ellerini baldırlarımda gezdirirken, bu nazik baştan çıkarma işini aceleye getirmeden yaparken, diğer erkekler etrafımda toplanıyor. Sylas kayarak tam arkama geçiyor, parmak uçlarını omurgamda aşağı yukarı gezdiriyor ve enseme ısırıyor. August yanımdan bir öpücük alıyor ve karnımı okşuyor. Corwin kulağıma sokuluyor ve August bıraktıktan sonra ağzımı alıyor.

Whitt yakınlarda diz çökmüş, onaylayan bir ifadeyle hepimizi izliyor. Kendini dışlanmış hissetmediğine dair beni rahatlatmak istercesine elimi tutup bir saniyeliğine sıkıyor. "Zamanı geldiğinde ben de kendi zamanımı kullanacağım. Verdiğin tepkileri basitçe almak için söylenecek bir şey var. Arzuyla dolup taşıtığında ıslıl ıslıl oluyorsun."

Daha keskin bir kızarıklık yanaklarımı renklendiriyor ve o sırıtıyor. Sonra August beni tekrar öpüyor, Madoc'un keşfedici dokunuşu dizime ulaşıyor ve içimde utanmaya yer kalmıyor.

Bunda utanılacak ne var? Olmamız gerektiği gibi arkadaşlarımla birlikteyim.

Madoc dizimin yan tarafını öpmek için başını eğiyor, elleri kalçamda geziniyor. Sylas yardımsever bir şekilde elbisemin eteğini yukarı doğru çekiyor ve ardından gevşetmek için arkasındaki bağları kurcalıyor. August gevşemiş korsajımdan yararlanarak göğsümü avuçlarken o da beni arkamdan öpebilmek için başımı çeviriyor. Corwin göğüs uçlarımda bir yol açıyor.

omuz. Ve tüm bu süre boyunca Whitt'in bakışlarının bizi içine aldığını hissediyorum, sanki bana da dokunuyormuş gibi sıcak.

Göğüslerimin zevkten karıncalanmasından bacaklarımın arasında büyüyen ve külotumu ıslatan baş döndürücü ihtiyaca kadar, kızarıklık tüm vücuduma yayılıyor. Corwin'i eskisinden daha ısrarla öpmek için başımı çeviriyorum. Madoc dilini uyluğumun iç kısmına doğru kaydırıyor ve kesik kesik nefes alarak duraklıyor.

Unseelie baş lordunu serbest bıraktığımda bakışlarımı yakalayarak yukarı bakıyor. Gözlerindeki duygu o kadar yoğun ki boğazım düğümleniyor. Ama sonra fısıltıdan öteye geçmeyen bir sesle, "Doğurganmışsın," diyor.

Bu iki kelime etrafımda toplanan adamların üzerine bir durgunluk gönderiyor. Sylas kulağa hoş gelen bir ses çıkarıyor ve beni kulağımın hemen arkasından öpüyor. Madoc önümde durmuş, parmaklarıyla iç baldırımını hafifçe okşuyor. Hepsi işaretimi bekliyor ama en çok o bekliyor.

Göğsümde garip bir kabarcıklanma hissi var, heyecan verici ama kederle karışık. İlk seferden sonra bu kadar çabuk hamile kalmamın pek mümkün olmadığını biliyorum. İlk seferinde bile hemen olması beklenmedik bir şeydi. Ama belki de mesele bu değildir. Mesele şu ki, ne zaman olsun tekrar olmasını istiyorum. Ailemizin hak ettiği çocuğa ve daha fazlasına sahip olmak için ne kadar gerekiyorsa o kadar çok denemek istiyorum.

Önümüzde ne olursa olsun, tüm bu şanslara sahip olacağımıza inanacağım.

O anda, sadece inanca bağlı kalma kararı o kadar önemli geliyor ki konuşmakta zorlanıyorum. "Güzel," diyorum. "Tekrar denemek için bir şansımız var. Belki Kalp şimdi üzerimizde parlayacak, ama eğer parlamazsa, gelmesi için daha çok zaman var."

Corwin'in sevgisi, aramızdaki bağ sayesinde güneş ışığı gibi içime akıyor. Madoc hala garip bir şekilde kararsız görünüyor.

"Emin misin-?" diye başlıyor ve kelimelerle boğuşuyor gibi görünüyor. "Henüz resmi olarak çiftleşmedik..."

Tereddütü gerçekten bundan mı kaynaklanıyor yoksa olduğu şeyden mi bilmiyorum ama onu diğer erkeklerimden daha aşağı görmediğimi bilmeli. Bunu ona daha önce de söyledim, ama yaşadığı onca şeyden sonra bunu anlamasının biraz zaman alması şaşırtıcı değil.

Yanağına dokunabilmek için kendimi öne doğru itiyorum. "Bana göre sayılması gereken her şekilde . Bu odadaki herkesin olduğu kadar senin de . Benden çekinme."

Gözlerindeki sıcaklık yeniden alevleniyor ve dudaklarında küçük ama sinsi bir gülümseme beliriyor. "Pekâlâ, bitiş çizgisine doğru acele etmek için bir neden göremiyorum. Bu geceden sana verebileceğimiz her türlü zevki almayı hâlâ hak ediyorsun."

Başını tekrar kalçama indiriyor, tenimin tadına bakarak içime doğru istikrarlı bir yol izliyor. Seksim beklentiyle ağrıyor. Corwin, Syllas'ın başlattığı işi elbisemi üzerimden tamamen çekerek bitiriyor ve göğüslerimden birini okşarken omzumu kemirmeye devam ediyor. Seelie baş lordu ağzımı geri alıyor, August dişleriyle diğer göğsümü okşuyor ve ben bir mutluluk kasırgasına kapılıyorum.

Madoc seksime ulaştığında, bu fırtına bir tsunamiye dönüşüyor. Ağzını bana doğru bastırıyor, sıcak nefesi külotumun kumaşından lezzetli bir etkiyle dökülüyor ve sonra hassas yumrularımı doğrudan yalamak için onları aşağı çekiyor. İnliyorum, kendimi kıvranmaktan alıkoyamıyorum.

Madoc dudakları ve diliyle bana tapıyor, her ustaca hareketiyle seksime daha fazla zevk çekiyor. Titreme merkezimden ayak parmaklarımın ucuna ve kafa derimin tepesine kadar yayılıyor. Corwin'in ağzına doğru tekrar inliyorum, kalçalarım kendiliğinden yukarı kalkıyor. Madoc onları kavıyor ve beni ağzına doğru iterek kendinden geçmenin sınırına yaklaştırıyor -ve sonra da beni aşağıya doğru gönderiyor.

Nefes nefese ve titreyerek boşalıyorum ve o da inkâr edilemeyecek bir ihtiyaç iniltisiyle üzerime atlıyor. Pantolonunu karıştırırken kollarımı omuzlarına atıyorum. Şaftını içime daldırıyor, beni mükemmel bir şekilde dolduruyor.

O kadar hassaslaştım ki, tekrar boşalmam için sadece birkaç vuruş gerekiyor, seksim onun etrafında kenetleniyor. Madoc'un göğsü sıkışıyor. "Her zaman çok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyor ve beni sertçe öpüyor, neredeyse çılgınca içime giriyor. Onu kavıyorum ve ona karşı sallanıyorum, diğer arkadaşlarım tarafından her yönden destekleniyorum, ağızları ve elleri tarafından daha da yükselklere doğru itiliyorum.

Madoc boşalırken bir inilti daha çıkıyor. Beni tekrar öpüyor, uzun ve kalıcı, sonra geri çekiliyor, etrafına bakıyor.

August bir anda orada, hayatımdaki yeni adama ya da bu gece ilk üstlendiği role karşı herhangi bir kızgınlık belirtisi göstermeden. Dilini dudaklarımın arasından geçirerek beni öpüyor ve pantolonunu çıkarıyor. Onun sert uzunluğunu kavıyorum, avucuma doğru seğirmesinden, ondan yayılan güçten zevk alıyorum. "Lütfen," diye mırıldanıyorum.

August beni açıkça yalvartmıyor. Neşeli bir iç çekişle kayıyor, sonuna kadar batarken dudağımı ısıyor. İçimde başka bir arzu dalgası kabarıyor. Ayaklarımı beline doluyor ve onu ileriye doğru itiyorum.

"Her zaman çok tatlı," diye mırıldanıyor sert bir sesle, hızını artırarak. "Tatlım."

Zevk içimde yeniden alevlenirken inliyor ve ona tutunuyorum. Parmaklarım saçlarının kısa tutamlarına dolanıyor. August kafa derisini çekiştirirken homurdanıyor, hamleleri vahşileşiyor ve sonra alçak, uzun bir hırıltıyla kendini içime boşaltıyor.

Uzanan ellerim bir sonraki Corwin'i buluyor. Ruh ikizim beni etrafında döndürüyor ve pantolonunu çoktan çıkarmış olduğu kucağına çekiyor. Hevesli parmaklarımla onu buluyorum ve içime girebilmesi için onu hizalıyorum.

Kaslarım sanki jöleye dönüşmüş gibi hissediyorum, ama bir şekilde ona binecek enerjiyi buluyorum, şaftının her dalışında içimde yarışan mutluluk dalgalanmalarıyla ödüllendiriliyorum. Corwin yüzüme ve boynuma öpücükler konduruyor, serbest kalmaya doğru ilerlerken iç monologu sürekli bir övgü ve bağlılık akışı. *Benim eşim. Aşkım. Ruhum. İsteyebileceğim tek şey sensin.*

Zevki, o tanıdık baş döndürücü döngüyle içimde dönüyor. O içimde bir sıcaklık fişkırmasıyla boşalırken, ben de kollarında titreyerek bir kez daha boşalıyorum.

Corwin geri çekiliyor ama çok fazla değil. Beni önünde diz çökmüş bir pozisyona getirip boynumu öperken ve göğüslerimi okşarken, beni ne için pozisyona soktuğunu anlıyorum. Daha doğrusu kim için. Sylas boynumun diğer tarafına sokuluyor, zengin toprak kokusu burnuma doluyor ve arkamdan beni dolduruyor.

İki baş lordun arasında sallanıyorum, Sylas'ın kalçalarının her hamlesinde ve Corwin'in başparmaklarının göğüslerime her dokunuşunda daha da yükseliyorum. Madoc inisiyatifi ele alarak elini aralarına sokup mememi parmaklıyor ve içimde bir şeyler patlıyor. Gözlerim geri yuvarlanıyor, her sinirim tatmin edilmiş arzuyla titriyor, görüşüm bir yıldız patlamasıyla parçalanıyor. Sylas bir kükremeye beni takip ediyor.

Seelie baş lordu omzuma nazık bir öpücük kondurarak beni serbest bıraktığında, sinsi stratejistim beni bekliyor. Whitt doymuş bedenime ve mutlulukla parlayan gözlerime bakıyor ve sırtıyor. "Çok seviyorsun, değil mi benim kudretlim?"

Beni tekrar yatak örtüsünün üzerine yatırıyor ve kıyafetlerini çıkarırken bir yandan da beni öpüp okşuyor. Ellerimi onun üzerinde gezdiriyorum.

kaslı, dövmele göğsünde, bu gerçek isim işaretlerinin bahsettiği tüm gücü düşünüyorum. Bu adamın bana duyduğu güveni, stratejimi desteklediğini ve nihai kararları benim vermeme izin verdiğini.

O kadar çok seviliyorum ki nefesim kesiliyor.

Whitt'in tecrübeli parmakları seksimin üzerinde gezindiğinde, yenilenmiş bir arzuyla titremeye başlamıştım bile. Beni dikkatlice okşuyor, elini yumruğumun ve yarığımın üzerinde gezdiriyor ve sonra ben onun altında kıvranıp inleyene kadar parmaklarını içeri sokuyor. Sonra dudaklarıma bir nefes getiren hızlı bir hareketle kendini içime sokuyor.

Dalga dalga yukarı savruluyorum, kaçınılmaz zirveye doğru hızla ilerleyen baş döndürücü bir akıntıda yüzüyorum. Whitt pençelerini yan tarafıma geçirecek kadar uzatıyor, dişleri omzuma batıyor ve bir çığlıkla altında paramparça oluyorum.

"Doğru," diyor. "Aynen böyle." Kelimeler düzensiz çıkıyor ve birkaç dakika sonra, kendi serbest bırakılmasının etkisiyle üzerime eğiliyor.

İçimde neşe ve memnuniyetten başka bir şey kalmadı. Bu mutluluğun içinde sürükleniyorum, ona sıkıca tutunuyorum, ne kadar süreceğine dair tüm düşünceleri görmezden geliyorum - ya da gelmiyorum. Arkadaşlarım etrafımda toplanıyor, kocaman yatağa yayılıyorlar ve bir kollarını bana doluyorlar ve göz kapaklarım kayarak kapanıyor.

Eğer bu bizim son gecemizse, daha iyisini isteyemezdim.

Talia

Heart's Cadence'daki metal atölyesini devralan üç insan, kuşluk güneşinin ışığında incelemem için çabalarının en iyilerini dışarı çıkarıyor. Silahları demirhane binasının yanındaki uzun masanın üzerine koyuyorlar ve ben masaya doğru yürürken geri çekiliyorlar.

Zelpha ve Domhnall, Corwin'in grubundan bugünkü bebek bakıcıları, daha fazla yaklaşmayın. Atölyeye yaklaştığımızda Zelpha'nın yüzünü buruşturmasına bakılırsa, esintiye karışan hafif demir kokuları bile onu rahatsız etmiş. Mevsimlerden herhangi bir fae'nin bu işi kendi başına yapmasına imkan yok.

Madoc onlarla benim aramdaki mesafenin yaklaşık yarısını geçtikten sonra durdu. Sislerin Kalbi'yle olan yeni bağlantısından dolayı, zehirli maddenin onu da rahatsız ettiğini biliyorum.

Masanın üzerinde toplam on silah var. Ortadaki adam, grubun en deneyimli olduğu karar verdikten sonra liderliği devralan kır sakallı, kır saçlı bir figür, onlara başını sallıyor. "Çeşitli boyut ve şekiller sunmanın en iyisi olacağını düşündük, böylece neyi iyi idare edebileceğinizi bulabilirsiniz. Bunlar bizim en iyi eserlerimizdi. Daha önce demirle bu şekilde çalışmamıştık... Eğer çizim tahtasına geri dönmemizi isterseniz, dönebiliriz."

Başımı salladım. "Bunlardan birinin iyi olacağına eminim." Madoc, Murk'a yeni katılanlardan birkaçını ben seçtikten sonra silahı mükemmelleştirmeleri için ikna etmiş. Önümdeki bıçaklar şimdiden ölümcül görünüyor.

Önce birini, sonra diğerini alıp elimde test ediyorum. Önce her biri ince bir deri bağla sarılmış olan kabzalarını hissediyor ve cebimden çıkarma alıştırmaları yapıyorum. Sonra hançerle birkaç deneme vuruşu yapıyorum.

August, ihtiyacım olan hareketleri geliştirmek için dün bana birkaç antrenman alıştırmaları yaptırdı. Hemen Orion'un boğazına saldıranın en iyisi olduğuna karar verdik. Onu kalbinden bıçaklamak her ne kadar tatmin edici olsa da, darbemi geri çevirmelerini önlemek için tam doğru noktada ve açıda delmem gereken kaburgalar tarafından korunuyor. Boğazda geçilmesi gereken kıkırdak var ama kemik kadar sert değil ve üzerinde çalışılacak geniş bir alan var. August bana fırsat bulursam tam olarak nereye vurmam gerektiğini gösterdi, etin daha yumuşak olduğu biraz yan tarafa.

Bu hareketleri midemde biriken bulantıyla yapıyorum. Orion'dan, bana ve pek çok fae'ye yaptıklarından -şu anda bize hala yapmakta olduklarından- ne kadar nefret etsem de, onun kanının kısa bir süre önce Madoc'un gibi üzerime sıçradığını hayal etmekten hiç keyif almıyorum. Öldürmek hiçbir zaman repertuarıma eklemek istediğim bir yetenek olmadı.

Ancak kendimi ve diğer tüm insanları korumanın tek yolu buysa, kişisel tercihlerimin yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim.

Seçeneklerimi en sevdiğim üç taneye indiriyorum ve her birini tekrar deniyorum. Daha uzun ve ince olanları seviyorum - elimde daha hızlı hareket ediyorlar ve kıyafetlerimden daha kolay kurtuluyorlar. Ancak uzunluk onları taşımayı ve gizlemeyi zorlaştırıyor ve Orion'un hayatını bedeninden tamamen ayırdığından emin olmak istiyorsam bıçağın biraz ağır olması gerekiyor.

Sonunda ortadaki karar kılıyorum, en uzun ya da en hafif olanında değil. Onu bir kez daha havada sallarken, güneş ışığı yüzeyinde parıldıyor, göğsümü bir doğruluk duygusu dolduruyor.

Evet. İşte bu.

"Teşekkür ederim," diyorum metal işçilerine. "Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Sanırım bunun işimi tam olarak göremeyeceği ortaya çıkarsa diye diğerlerini tutmalısınız - bu konuda pek iyi bir yargıç sayılmam - ama sanırım ben hazırım."

Üçü de başlarını sallıyor. "Teşekkürler ve Tanrı yardımcınız olsun," diye mırıldanıyor soldaki kadın. Bu silahı özgürlüklerini kazanmak için kullanacağıma dair belli belirsiz bir fikirleri var, ki bu dolaylı yoldan doğru.

Cebimden kalkan büyüsyyle güçlendirilmiş ipek bir kese çıkarıp hançeri içine yerleştiriyorum. Ancak o zaman Madoc'a doğru yürüyüp onu teslim ediyorum. Keseyi omzuna astığı taşıma çantasına sokarken ağzı tedirgin bir şekilde seğiriyor.

"Bıçağı olabildiğince keskin yapmalılar, bir kılıfla çabucak kayacak ama kesmeyecek ve metalin yaydığı izleri köreltmeli, böylece Orion ve adamları önceden üzerimde fark etmeyecek," diye hatırlatıyorum ona.

Murk dostum yüzümün yan tarafına dokunuyor. "Biliyorum. Büyüleri çoktan araştırdılar. Ve ben de plana sadık kaldıklarından emin olmak için hep orada olacağım." Duraksıyor. "O zaman August'la biraz daha çalışacaksın, artık özel bir silahın var, biz de diğer parçaları yerine yerleştireceğiz... Hepsi bu kadar mı?"

"Sadece umut edebiliriz," diyorum kesik kesik gülerek. Midem daha da sıkışıyor.

Madoc başparmağını yanağıma sürüyor ve Murk arkadaşlarının hemen başlayabilmesi için aceleyle sınırı geçmeye gidiyor. Ben bir süre geride kalıp, belli belirsiz itirazlarına rağmen insanların toparlanmasına yardım ediyorum. Hançer hazır olana kadar August'un bana ihtiyacı olmayacak.

"Saraya gidip yıkanabilirsin," diyorum, karla kaplı platonun biraz ilerisindeki yüksek elmas binayı işaret ederek. "Sonra Baş Lord Corwin'in aşçısı sizi sıcak bir yemekle bekliyor olacak."

Metal işçileri teşekkürlerini sunuyor ve saraya doğru yola çıkıyorlar. Ben sınır kalesine doğru dönüyorum. Atölyeyi geride bırakır bırakmaz Zelpha ve Domhnall iki yanıma düşüyor.

"Kılıcı geliştirme görevini farelere vermenin iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Domhnall kaşlarını çatarak soruyor. "Sözlerine sadık kalacaklarına güvenmekten pek hoşlanmıyorum."

Zelpha arkamdan ona vuruyor. "Son birkaç aydır çok uzak diyarlardaki lordlarla uğraşıp duruyorsun Dom. Madoc iyi biri ve diğerlerini *senden* daha yakından izleyecektir. Elinden gelse Talia'nın zarar görmesi riskini göze almaz."

Domhnall utanmış görünüyor ve Madoc'un lanetimi nasıl iyileştirdiğine dair hikâyeyi duyduğunu söyleyebilirim. "Özür dilerim," diyor bana. "Tüm Murkları haşarat olarak görmeye o kadar alışmışım ki."

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Biliyorum. Herkes için bir alışma süreci oldu. Ama Madoc'a kesinlikle güvenebilirsiniz. O pek çok insandan daha onurludur."

yaz ve kış fae'leriyle tanıştım."

Zelpha dilini şaklatır. "Üzücü ama gerçek. Hançeri büyülemelerini beklerken ne yapacaksın?"

Nefesimi üflüyorum. "Sanırım Whitt'in Orion'u nasıl dışarı çıkaracağımıza dair son detayları çözme konusunda ne kadar ilerleme kaydettiğini göreceğim."

Bu sabah erken saatlerde onunla konuştuğumda, ön tarafa geçmem için en ideal nokta hakkında tür hesaplama yapıyordu. Hâlâ Murklardan herhangi birinin benim varışından biraz önce içeri girmeyi kabul edip etmeyeceğini ve Orion'un beni beklediğini bildiğinden emin olmayı bekliyoruz. Fae çocukları arasında daha fazla ölüm olmaması için pes ettiğimi söyleyeceğim ama Orion'un yüzüme karşı onlardan vazgeçeceğini söylemesini istiyorum.

Aslında bunu yapmasını beklemiyorum. Mevsimlerin fae'lerine nasıl isterse öyle saldırabileceğini yüzüme vurmak için özellikle geleceğini düşünüyorum. Ama bu yine de onu bana getirecek, ki tek ihtiyacım olan da bu.

Mesajı iletecek bir fare değiştirici bulamazsak, kralın dikkatini çekmek için başka bir yol bulmamız gerekecek. Hile olduğundan şüphelenmeyeceği bir yol. Bu dikkatsiz davranamayacağımız kadar çok şey var.

Tam ortak kalenin kış tarafına yaklaşmıştık ki sınırın daha aşağısından bir bağırış duyuldu. Başımı kaldırdığımda, yüzü ağır bir kukuleta tarafından gizlenmiş ince bir formun, puslu duvar boyunca belki çeyrek mil boyunca bize el salladığını görüyorum. Harekette sınırlarımı hemen alarma geçiren paniklemiş bir sarsaklık var.

Zelpha geriliyor, muhtemelen benimle kalmakla araştırmaya gitmek arasında gidip geliyor. Ama sonra figür sesleniyor, "Leydi Talia, lütfen acele edin!" ve orada en çok ihtiyaç duyulan kişinin ben olduğum anlaşılıyor.

Aceleyle ilerliyoruz, kötü ayağım donmuş zeminde ağırmaya başlıyor. Yaklaştıkça kapüşonun içindeki kadının yüz hatlarını seçiyorum. Bu Kara. Son karşılaşmalarımızın anıları beni temkinli yapıyor, ama aynı anda sınıra doğru eliyle işaret ediyor.

"Az önce bir çift çocuklarıyla birlikte geldi. Sizin yaz tarafında olduğunuzu düşündük. Küçük kız lanet tarafından ele geçirildi - sanırım neredeyse ölmek üzere."

Çılgınca ses tonu ve sözlerinin kendisi damarlarımda ürpertici bir adrenalin sarsıntısı yaratıyor. Her saniye bu çocuğu kurtarıp kurtaramayacağım konusunda bir fark yaratabilir. Eşit olmayan yolumla onun işaret ettiği puslu alana doğru atılıyorum.

Eğer bu kadar acelem olmasaydı, geçmişteki ölümler vicdanımı bu kadar rahatsız etmeseydi, çiftin neden kış tarafındaki sınır kalesine gelmediklerini, oradaki görevlilerin onlara tam olarak nerede olduğumu söyleyebileceklerini merak edebilirdim. Ya da Kara'nın neden Corwin'in bölgesinde dolaşırken tesadüfen onlarla karşılaştığını. Ama o anda korku, lanetli kıza ulaşmak dışında aklımda hiçbir düşünce olmadan beni ilerlemeye itiyor.

Sadece birkaç adım sonra arkamdan bir inilti ve homurtu geliyor. Azalan buzun üzerinden sınırın yaz tarafındaki çimenlere çoktan fırlamıştım. Beklenmedik bir şekilde ortadan kaybolan yol arkadaşlarımı bulmak için gözlerimi kısarak etrafımda dönüyorum ve sert kaslı kollar arkamdan bana çarpıyor.

Bir eli yüzümdeki koyu renkli kumaşı çekerek tüm ışığı kapatıyor. Aynı hareketle, içgüdüsel protesto çılgılığını boğmak için ağzımı kapatıyor. Diğer kol, kollarımı yanlarıma doğru kilitliyor ve kaburgalarımın öyle sert bastırıyor ki bir sonraki nefesim ağrıyla geliyor.

"Çabuk ol," diye tısıyor biri ve yerden kaldırılıyorum. Kıvranıyorum ve her yöne tekme atıyorum ama etrafımdaki kollar beni daha da sıkıyor. Başka biri çırpınan bacaklarımı yakalıyor ve etraflarına sert bir ip sarıyor.

Bir mırıltı duyuyorum ve zihnimi bir sis kaplamaya başlıyor. Buna karşı mücadele ediyorum, beni neredeyse boğan kumaşa karşı ışığın gerçek adını mırıldanıyorum. Belli belirsiz bir ses çıkıyor ama zihnimdeki bulanıklığı dağıtmaya yetiyor. Bilincime pamuk ipliğiyle bağlıyım.

Corwin! Kalan zayıf odağımla aramızdaki bağa sesleniyorum.

Corwin, yardım et!

Beni yakalayan figürler beni sert bir zemine atıyor ve ellerimi arkadan başka bir iple bağlıyorlar. Tamamen baygın olmadığımı fark etmemiş gibiler ama bu dikkatsizlikten faydalanmak için bedenime yeterince iyi hükmedemiyorum. Uzuvlarım tepki vermeyi reddediyor. Zihnimin karanlığa gömülmesini engellemek için tek yapabildiğim bu.

Ne oldu Talia? Corwin'in sesi içeriden bana ulaşıyor.

?

Altımdaki yüzey hareketleniyor. Bir tür aracın içinde olduğumu hayal meyal fark ediyorum; hissettiğim kadarıyla bir at arabası. Yere yayılmış olsam da rüzgâr üzerimde savruluyor ve başımın üzerindeki kumaşı çekiştiriyor. Beni esir alanlar buradan olabildiğince hızlı çıkmaya çalışıyorlar ki bu hiç de şaşırtıcı değil.

Düşüncelerimi tutarlı bir hale getirmekte zorlanıyorum. *Sınır... Zelpha ile...*

Sonra etrafımda duran adamlar konuşmaya başlıyorlar ve ben de iç sesimin susmasına izin veriyorum, bunun yerine kendimi açıyorum ki umarım Corwin onların sözlerini kulaklarımdan . Benim aktarabileceğimden daha fazlasını ortaya çıkarabilirler.

"O haşarat 'kralının' onu herhangi bir şeyi takas edecek kadar istediğinden emin misin?" diye soruyor biri ve daha derin bir ürperti çöküyor. Bu sesi tanıyorum. Cole'un sesi.

Ve cevap veren kişi onun efendisidir. "Bize yaptıklarının yarısı bu lanet olası pislik yüzündenmiş gibi görünüyor. Onu takas edelim ve baş lordlarımıza ve diğerlerine en başta beni dinlemeleri gerektiğini gösterecek bir imtiyaz kazanalım."

Göğsümde histerik bir kahkaha kabarıyor. Aerik ve ekibi tıpkı benim kendimi teslim edeceğim gibi beni de Orion'a teslim - tek fark silahım yok ve kim bilir bu işlem için bilincimin yerinde olmasına bile izin verecekler mi? Günün sonuna kadar bekleselerdi tam olarak istedikleri şeye sahip olabilirlerdi.

Ama bu tam olarak doğru değil, değil mi? Sadece Orion'la pazarlık yapmak ve Murk'a karşı bir zafer kazanmak istemiyorlardı. Bunu kendileri için yapmanın şanını da istiyorlardı. Ve Aerik'in beni bir daha asla baş lordlarından birinin yanında görmek zorunda kalmayacağından, insanların bana olan sempatisini körükleyeceğinden hiç şüphem yok.

Duydun mu? Sanırım Corwin'de. Bu-Aerik-onlar-

Daha fazla ilerleyemeden araba sarsılıyor ve bedenim içgüdüsel olarak irkiliyor Beni esir alanlardan biri bir küfür savuruyor. Mırıldandığım bir kelimeyle birlikte bir el kafama çarpıyor ve etrafımdaki dünyaya olan hakimiyetimi tamamen kaybediyorum.

Ağustos

"O ne?" Corwin, Talia'yla son temasına dair aceleyle yaptığı açıklamayı bitirdiğinde kükremenin sınırında bir sesle patladım. Öfke içime işliyor ve görüşüm kıpkırmızı kesiliyor. "O uyuz piçi ve ekibini lime lime edeceğim."

Unseelie baş lordu her zamankinden daha da solgun görünüyor, sanki onun peşinden fırlamasına saniyeler kalmış gibi ayaklarının üzerindeki ağırlığını ayarlıyor. Sanırım bize anlatmak için zaman ayırdığına memnun olmalıyım.

"Kovalamaya çalıştım ve yanımdaki adamlarımla birkaç muhafızı daha gönderdim," diyor gergin bir sesle. "Ama Aerik belli ki bunu dikkatle planlamış. Net bir iz bulamadık ya da yukarıdan onu fark edemedik. Kendilerini çok iyi gizliyorlar. Ve ne yazık ki, savaşa odaklanmış bu kadar çok kişi varken arama için çağırabileceğim çok fazla insan yok."

"Ön tarafa doğru gittiklerini biliyoruz," diyor Sylas. Çalışma odasındaki masanın arkasından kalkmış, kara gözleri şiddetle parlıyor. "Onları 'ticaretlerini' kurmaya fırsat bulamadan orada yakalamalıyız."

"Ya oraya varmadan önce Talia'ya zarar verirlerse?" Talep ediyorum. Pençelerim en yakın sandalyenin üstünü tuttuğum yerden çıkıyor, kumaşı deliyor ama onları geri çekemiyorum. "Onu daha kolay zapt etmek için bunu daha önce de yaptılar. Hatta önce ona işkence ettiklerini gösterirlerse Orion'un daha mutlu olacağını düşünüyor olabilirler."

Whitt alçak bir hırıltı çıkarır. "İşin o noktaya gelmesine izin vermeyeceğiz."

"Onu nasıl almış olabilirler ki?" diye sordum. "Onu verimiyle baş başa bırakmaya yemin ettiler."

Sylas yüzünü buruşturur. "İfadelerde bir boşluk bulmuş olmalılar. Sanırım onu kendi kontrolleri altına almaya çalışamayacaklarını söylemiştim. Orion'un onu kontrol etmesine izin vermek amacıyla onu almak, yeminin onları durdurulmamasına yetecek kadar fark yaratmış olabilir. Ya da belki de başka biri onu kontrol altına almak için ilk adımları atarak yardım etmiştir." Corwin'i işaret ediyor. "Ruh ikizi eşin olması gerektiğini iddia eden Unseelie kadının da işin içinde olduğunu mu söyledin?"

Corwin omuzlarında ağır bir yük varmış gibi başını sallıyor. "Sanırım Talia'yı göz ardı ederse benimle olan ruh bağının her şeye rağmen sağlamlaşacağına inanıyordu. Tuzağı o kurdu ve ekibimin müdahale etmesini engelledi. Kara onu bir büyüye bulaştırmasaydı Zelpha da Talia'nın yanında olacaktı. Onu şimdi gözaltında tutuyorlar. Kimse görmemiş ve o da söylemedi - başka birinin Aerik'e yardım edip etmediğinden emin değiliz."

"Gerekirse bunu başarmak için yanında birkaç derisi de olabilirdi." Whitt sert bir nefes verir ve Corwin'e döner. "Senin keskin kuzgun gözlerin alınmasın ama bence kurt burunları bu işin üstesinden daha kolay gelecektir, özellikle de izler tazeyken. Bu olay tam olarak ne kadar zaman önce oldu?"

Corwin yüzünü buruşturuyor. "Yaklaşık yarım saat önce. Önce onun peşinden gittim - geri kalanınıza hızlıca haber vermenin bir yolu yoktu."

"Sorun değil," diyor Sylas. "Bu bize hâlâ çalışacak çok şey verir. İzler hemen kaybolmaz. Astrid ve Kalp'in etrafındaki sürülerden toplayabileceğimiz en iyi iz sürücülerle hemen yola koyulacağız - eğer öndeki kuvvetlerimize bizden önce ulaşmaları ihtimaline karşı nöbet tutmaları için bir mesaj iletebilirsek-"

Whitt, "Aerik'in herhangi bir giriş yapmadan hemen içeri dalacağından şüpheliyim," diyor. "teki ama aptal değil. Murk'la bir devir teslim anlaşması yapması ve bunu geri kalanımıza haber vermeden yapmanın bir yolunu bulması gerekecek. Hava kararana kadar kamp yapacak bir yer bulursa hiç şaşırman, o zaman karanlıkta daha fazla gizlenebilecektir."

Daha öğlen bile olmadı. Eğer kardeşim haklıysa, bu bize hayvanların izini sürmek için fazlasıyla zaman verecektir. Kapıya doğru dönüyorum, tüm kaslarım kurtarma işine başlamak için kaşınıyor. "Astrid'i bulup iz sürücüler için haber göndereceğim. Bir an önce yola çıkmalıyız-"

Çalışma odasının kapısını açtığımda, diğer tarafta elini kapıyı çalmak için kaldırmış, yüzü yorgunluktan kızarmış ve çenesi gerilmiş bir nöbetçi buluyorum. İrkilerek geri çekiliyorum. Şimdiden Talia'yla ilgili haberleri mi var?

Ama onun aceleci raporunun eşimizle hiçbir ilgisi yok.

"Lordum, Murk'lar cephe boyunca bir saldırı daha gerçekleştirdiler," diyor, bakışları benim ötemdeki Sylas'ı arıyor. "Savaşçılarımıza güçlerini zayıflatan bir tür mermi gönderiyorlar. Ben ayrıldığımda iki etki alanımızı daha kaybetmiştik. Halihazırda ön cephede bulunan Fae'lerin onları durdurup durduramayacağını bilmiyorum."

Sylas nefesinin altında bir lanet homurdanıyor. "Kamplardaki herkesi, herhangi bir büyü gücüne katkıda bulunabilecek her fae'yi göndermemiz gerekecek. Eğer Kalp'e kadar ilerlerlerse..."

Cümlesini tamamlamıyor ama içimi bir korkunun sarması için tamamlamasına da gerek yok. Eğer Murk kuvvetlerimizi devirirse, Talia'ya ne olduğunun bir önemi kalmayacak. Hepimizin işi biter.

Nöbetçi diğer baş lordları uyarmak için hızla uzaklaşır. Sylas, Corwin'in peşinden odadan dışarı çıkar. Unseelie baş lordu da en az benim hissettiğim kadar hasta görünüyor. "Eğer yaz tarafında ilerliyorlarsa, benim krallığımda da aynısını yapıyor olacaklar. Geri dönmem gerekecek."

Ama o istemiyor. Hiçbirimiz, eşimiz en az onun kadar kötü olan fae'lerin elindeyken, halkımızı Murk'la umutsuz bir savaşa sürüklemek istemiyoruz. Dudaklarım, diş etlerimden serbest kalan dişlerimden geri çekiliyor. Net bir düşünce diğerlerinin arasından sıyrılıyor.

"Ben Talia'nın peşinden gideceğim," diyorum. "Aramızdaki en iyi iz sürücü benim ve onları bulduğumda, sürpriz bir şekilde yakaladığım sürece, o piçlerin üçünü de dövüştürüp alt edebilirim. Eğer Murk'lar beklenmedik yeni bir taktik geliştirdiyse, cephede bir savaşçıya daha o kadar ihtiyacınız olmayacak. Halkımızın liderliğe ve stratejiye ihtiyacı olacak."

Sylas dişlerini sıkıyor ama gözlerinde anlayış kaynıyor. "Yalnız gitmeden hoşlanmıyorum."

"Bu şekilde daha hızlı yol alırım. Muhtemelen ben onlara yetişene kadar ön tarafa yaklaşmış olacaklar ve o zaman yardım edebilecek biri varsa biraz yardım isteyebilirim." Bakışlarını tutuyorum, kendi bakışlarım yalvarıyor. "Bırak ben yapayım. Onun peşinden ne kadar hızlı gidersem-"

Sylas elini sallayarak beni ona karşı olan diğer yükümlülüklerimden azat ediyor. Koridorda hızla ilerliyorum, ilerlerken kurt formuna giriyorum. "Be

Hızlı olduğu kadar dikkatli de ol," diye sesleniyor kardeşim arkamdan. "Aerik peşinden birinin geleceğini biliyor olmalı."

Kaleden çıktığımda dışarıdaki tarlaların çoktan hareketlenmeye başladığını görüyorum. Savaşçılar birbirlerine bağırıyor ve silahlarını çok daha kararsız görünen paket-kinlere veriyorlar. Eldeki tüm fae'ler ön tarafa yönlendiriliyor. Haberciler kaosun içinde bir o yana bir bu yana koşuşturuyor.

Kalabalığın arasından sıyrılıp ormanlık alanlardan birinin sık çalılıklarına dalıyorum. Corwin, Aerik'in Talia'yı buranın hemen kuzeyinde, tepenin aşağı doğru eğilmeye başladığı yere yakın bir yerden çaldığını söyledi. Burnumla ya da büyümlle kokusunu alacağım.

Bu yanına kalmayacak. Ve onunla işim bittiğinde, bir daha asla eşime terör estiremeyecek.

Sınırın ilerisinde tekrar ortaya çıktığımda, arabanın bozulmuş çimenlerden kolayca uzaklaştığı noktayı işaretliyorum. Burada izlerini tamamen kapatamayacak kadar aceleyle uzaklaşmışlar, muhtemelen olay yerinde bununla uğraşmayacak kadar çok tanık olduğunu düşünmüşler. Ama bu noktadan ayrıldıktan sonra ortadan kayboldular.

En azından Corwin ve arkadaşlarının duyuları için. Bölgenin etrafında dönüyorum, her yinelemede araştırmamı biraz daha genişletiyorum, kurt burnuma derin kokular alıyorum. Beş tur atmam ama sonra beni onlara götürecek ipucunu yakalıyorum.

Aldığım tüm kokular, bu arazi şeridi için beklediğiniz gibi, yakın zamanda bir fae veya insan varlığından iz yok. Ancak fırlatma noktasından uzaktaki bir yol boyunca, bu kokular biraz daha keskin hal alıyor. Bu inanılmaz derecede ince bir fark ve Corwin ile diğer Unseelie'ler yaz diyarının kokularına aşina olmadıkları için bunu fark edememelerine şaşırmadım.

Ama ne olduğunu biliyorum. Aerik diğer kokuları kendi kokusunu yutacak kadar abartmak için büyü kullandı. Etkisi zamanla dağılacak - şimdiden o kadar azaldı ki, onu yakaladığım için şanslıyım. Çabucak takip etmeliyim.

Hâlâ doğru yolda olduğumdan emin olmak için periyodik aralıklarla sağa sola saparak hızlı bir şekilde yola koyuluyorum. Aerik'in rotası zihnimde daha net bir şekil aldıkça, tam bir koşuya hızlanıyorum.

Hearth-by-the-Heart'tan ayrılmadan önce kendime küçük bir araba almalıydım. Kendim bir tane yaratamam. Geri dönmek için yarışmaya değer mi?

Şimdi bir tane alabilir miyim? Bunu yaparak mı yoksa yürüyerek mi daha çok zaman kaybederim?

Tartışmamı bitiremeden, görüş alanımın köşesinde bir şekil beliriyor. Kafamı çevirdiğimde, tahta parçaları ve örülmüş yapraklardan yapılmış, benden sadece iki kat daha büyük, derme çatma bir araç görüyorum. Madoc pruvanın yanında duruyordu. Ona doğru baktığımı görünce elini kaldırdı.

Yanıma yaklaştığında, bir erkek şeklinde doğruluyorum, nabzım hareket halinde olma ihtiyacıyla gümbürdüyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Murk adamın yüz ifadesi bana onu Talia'nın yatağının başında elinde bir bıçakla, onu kurtarmak için kendini feda etmeye hazır halde bulduğum sabahı hatırlatıyor. "Olanları duydum. İçimden bir ses size yardım etmenin cephede savaşmaktan daha faydalı olacağını söylüyor. Gizlilik ve sinsî kaçışlar savaşmaktan çok daha fazla işime yarar."

Bir yanım sanki onun görevime burnunu sokmasına içerlemiş gibi biraz kıllanıyor ki bu çok saçma çünkü bu yolculuğu tek başıma yapmak bir riskti

-Üstelik hız konusunda endişelenmeme bile gerek kalmaması için bir araç tedarik edecek kadar ileri gitti. "Teklifinizi kabul ediyorum," diyorum. "Şu ana kadar izler o tarafa gidiyor." Güneybatıyı işaret ediyorum. "Direksiyonu idare edebilir ve gerektiğinde rotayı hızla değiştirebilir misin? Tüm enerjimi onların kokusunu almaya odaklamalıyım."

Madoc başını sallıyor ve binmem için işaret ediyor. Sıçrarken kurt formuna geri dönüyorum.

Araba, vücudumu bir taraftan diğerine sallayabileceğim ve Aerik'in gizleme büyüünün kenarlarını rotamızdan daha fazla sapmaya gerek kalmadan yakalayabileceğim kadar dar. Madoc bizi benim koşabileceğim hızın yaklaşık iki katı bir hızla yola çıkarıyor ve benim cesaretlendirici havlamalarımın arabayı daha da hızlandırıyor. Abartılı kokuların izi batıya doğru yöneldiğinde pençemi gövdeye vuruyorum ve Murk adam açımızı ayarlıyor. Bir süre sonra, tekrar güneye yönelmesini sağlamak için diğer tarafa vuruyorum.

Düz uzanışlar sırasında Madoc etrafımızda birkaç büyü sözcüğü mırıldanıyor ve atmosferi saran bir ürperti ile büyü parçalarını birbirine bağlıyor. "Ben de bizi gizliyorum," diyor bana. "Geldiğimizi görmemeleri daha iyi, değil mi?"

Bu noktaya itiraz edemem. Bunu kendim düşünmeliydim.

Manzaranın kokularının ekstra canlılığı yoğunlaştı, hala ince ama artık takip etmek için o kadar zorlanmama gerek kalmayacak kadar açık

Bu. Yaklaşıyor, onlara yetişiyor olmalıyız. Acaba Aerik Murk'un yeni bir saldırı başlattığının farkında mı? Bu onun planlarına nasıl uyacak?

Eğer akşama kadar saklanmak için cepheden oldukça uzakta bir yer seçiyorsa, kendisini nasıl bir karmaşanın içine sürüklediğinin farkında bile olmayabilir. Tabii bana kalırsa, Orion ve ordusuna yaklaşma şansını asla elde edemeyecek.

Araba yavaşladığında güneş ufka doğru batmaya başlıyor. Şaşkınlıkla Madoc'a bakıyorum ama o uzakta altın sarısı yaprakları olan bir orman kümesini işaret ediyor. "Sanırım oraya sığınmışlar. O noktanın etrafındaki ışıktaki bir kalite var... Orada bir tür illüzyon büyüsü yapılmış."

Sanırım bir illüzyon uzmanı olarak bunu bilmesi gerekirdi.

Bizi ormanlık alanın yaklaşık elli metre yakınına kadar çekiyor ve ikimiz de dışarı fırlıyoruz. Ben kurt formunda kalıyorum. Madoc ikimizin etrafına bir büyü daha yapıyor ve ağaçlara doğru yola çıkıyoruz.

"Bizi duyamayacaklar ya da göremeyecekler," diyor nefesinin altından. "Ama onlara çarparsak bizi hissederek. Bu yüzden hazır olduğunuzdan emin olana kadar oraya girmeyin."

Bunun açık olması gerektiğini söylemek için homurdanıyorum.

Önce seyrekleşen, sonra ormanlık alanın derinliklerine indikçe birbirine yaklaşan ağaçların arasından süzülüyoruz. Madoc yakınlardaki havadaki parıltıyı işaret edene kadar neredeyse koruluğu kaçıırıyordum. Aerik'in insanları varlıklarını tamamen gizlemek için yeterince büyü harcamak için daha az kurnaz olmak zorunda kaldılar. Henüz fae'lerin kendilerini göremiyorum, duyamıyorum ya da koklayamıyorum ama bu kadar yaklaştımışken, bariz bir görsel ipucu var.

Büyünün yapıldığı koruluğun kenarına ulaştığımızda, birkaç dakika önce bomboş görünen yerde figürler yüzüyor. Duruşum sertleşti.

Eğer Aerik'in kaçırma işine yardım eden bir adamı varsa, o kişiyi geride bırakmışlardır. Ya da belki de onu Murk'la takas yapması için göndermişlerdir. Sadece o ve seçilmiş iki tayfası yarım daire şeklindeki kütüklerin üzerinde oturmuş, yolculuk için yanlarında getirdikleri tütsülenmiş et parçalarını yiyorlar. Ağaçların arasında dikkatle ilerlemiş olmaları gereken dar arabaları, koruluğun bir kenarına park edilmiş.

Bir erkek gibi doğruluyorum ve Madoc'un büyüsü diğer fae'lerin beni duymasını engelleyecek olsa da ayaklarımı usulca yaklaşıtıyorum. Sadece bir

Birkaç adım sonra Talia'nın vagonun zemininde, iki bankın arasında kıvrılmış ince bedenini seçebiliyorum. Başında yüzünü ve canlı saçlarını gizleyen gevşek bir çuval var, ama her zamanki botlarını giyiyor ve vücudunun kıvrımlarını nerede olsa tanırım, tıpkı diğer özelliklerini tanıdığım gibi.

Dudaklarım sessiz bir hırıltıyla geri çekiliyor. En azından el ve ayak bileklerini bağlamak dışında ona zarar vermiş gibi görünmüyorlar. Göğsünün yavaşça inip kalkmasına bakılırsa bilinci yerinde değil.

Dikkatim, onu bizden koparıp alan ve onunla pazarlık yapmak isteyen adamlara kayıyor; sanki o, etten daha değerli değilmiş gibi. Pençelerim parmak uçlarımdan fırlıyor. Ama içimdeki bir şey sadece bir saniyeliğine tereddüt ediyor.

Talia'yı kanla kaplı bir açıklığa, öfkemden üzerime sıçrayan aynı kana uyandırırsak ne düşünür? Bana nasıl bakacak?

Gözlerimi kapatıp kendimi toparlıyorum. Talia bende bir canavar görmediğine dair bana tekrar tekrar güvence verdi. Onu korumak için gösterdiğim vahşeti takdir ettiğini söyledi. Orion'la yüzleşme planını gerçekleştirdiğinde onu güvende tutmamın hiçbir yolu yok ama tam burada, şu anda, onu en ilkel şekilde savunabilirim.

O bunu hak ediyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda Madoc yanıma gelmişti. Kaslarım gerildi, sıçramaya hazırım. İlk saldırı için kılıcımınla uğraşmayacağım. Zaten onu dişlerim ve pençelerim kadar etkili kullanamam.

"Çok yetenekli bir dövüşçü değilim," diyor Madoc, "ama oyun alanını eşitlemeye yardımcı olabilirim. İstersen, dikkatlerini dağıtmak için bir illüzyon kullanabilirim, onları dağıtabilirim, böylece hepsini parçalaman daha kolay olur."

Bunu, uygulayacağımı varsaydığı taktikler hakkında herhangi bir yargıda bulunmadan ya da onlarla tartışacağına dair en ufak bir ipucu vermeden söylüyor. Kendimi ona gülümserken buluyorum - gerçek bir gülümseme, ailemizin en yeni üyesine karşı daha önce hissetmediğim bir arkadaşlık duygusuyla.

"Misafirim ol."

Madoc sert ama kararlı bir şekilde gülümser ve tekrar kenara çekilir. Nefesinin altından birkaç kelime mırıldanıyor, bakışları koruluğun diğer tarafındaki bir noktaya odaklanmış durumda.

Çalılıklardan bir hışırtı geliyor. Adamların üçünün de kafası yukarı kalkar. Dallar çıtırdıyor ve ardından bir tepinme sesi sanki

Glade.

"Bu da ne böyle?" Cole ayağa fırlayarak mırıldanıyor.

Aerik ona el sallıyor. "Git bak bakalım neymiş, ama gerekmedikçe saklan... uğraş onunla."

Suluk saçlı adam ağaçların arasından uzaklaşıyor. Adam gözden kaybolduğu anda Madoc tekrar mırıldanıyor ve Sylas'a çok benzeyen bir görüntü açıklığının diğer ucundaki gölgelerde yarı pelerinli bir şekilde beliriyor.

Aerik onu ilk gören olur ve irkilerek ayağa fırlar. İleri doğru adım attığında, diğer seçilmiş kadrosu kütüğünün üzerinde kaskatı kesiliyor. Ve ben mükemmel fırsatımı görüyorum.

Ağaçların arasından fırladım ve kendimi kütüğün üzerindeki adama doğru fırlattım. Pençelerimin boğazını kesmesiyle bir hırıltıya dönüşmeden önce bir çığlık atacak zamanı ancak buluyor. Kafatasını topuğumun altına alıp Aerik'e doğru dönüyorum, nabzım hızla atıyor, kanım beklentiyle uğulduyor.

Aerik dönüp duruyor ama bir sonraki uğraşmam gereken kişi Cole. Dişlerini gıcırdatarak kurt formunda koruluğa doğru fırlıyor. Kendimi ileri fırlatıyorum ve aynı anda yer değiştiriyorum. Pençelerim ona çarpıyor, onu yere çarparken pençelerimi de batırıyorum.

Pençeleri yan tarafımı tırmıklıyor ama batma hissini görmezden gelip boğazına yapışıyorum. Ulaşamayacağım bir yere kaçmayı başardı. Tüm ağırlığımla onu yere yapıştırıyorum, kaburgalarını kıracak kadar sert.

Cole'un kurt ağzından çıkan çılgınca bir sızlanma beni daha da cesaretlendiriyor. Korkmalı. Umarım Talia'yı pek çok kez korkuttuğu gibi o da korkuyordur.

Kıpırdanmaya çalışıyor ve ben bir anda yer değiştiriyorum, kemerimdeki kılıcı kapıp göğsüne, tam kalbine saplıyorum.

Başımı kaldırdığımda Aerik'in elinde kendi kılıcıyla başımda dikildiğini görüyorum. Bana doğru hamle yapıyor ve ben yana doğru kaçarak kanla ıslanmış çimlerin üzerinde yuvarlanıyorum. Sonra etrafında daha fazla yanılmalı görüntü titreşiyor.

Hepsi Talia, onun her yanında bir Talia. Eşimin çok iyi uygulayabildiği sertlikle ona bakıyorlar ve ağızlarını açıp koro halinde "Bunu yapmamalıydın. Buradaki haşarat sensin."

Aerik bunların gerçek olmadığını açıkça anlayabiliyor ama dengemi sağlayıp ona doğru savrulmama yetecek kadar uzun bir süre onu sarsıyorlar. Vücuduna çarparken dirseğimi bileğine saplıyorum ve narin kemiklerini kırıyorum.

ve kılıcını uçuruyor. Pen eli parmaklarını boynuma geçiriyor ama ben dönüp di lerimi omzuna geçiriyorum.

Dudaklarından kelimeler dökülmeye başlıyor, ama ben büyüsünü saptıran kendi b y mle onları kesiyorum. Ayaklarım bacaklarını altından çekip alıyor. O d  erken, son darbemi vurmak için geri çekiliyorum.

"Durun!" diye , gözleri kocaman. "Teslim oluyorum. Teslim oluyorum. Yapamazsın-"

Ona hırladım. "Son anla mamızın şartlarını zaten  i nedin, ama yine de etrafından dolandın."

"Mektuplara sadık kaldım-"

"Sanırım Kalp benden ve adaletten yana olacak," diye k kr yorum ve di lerimi boğazına geçirip koparıyorum.

Kan üzerime ve korulu a sıçırıyor. Aerik'in bedeni sarkıyor. A zımdaki tadından i renerek ama zaferden çok rahatlama hissi veren bir tela la ondan uzakla ıyorum. Onun gevşek bedenine bakıyorum ve elimin tersiyle a zımı siliyorum.

Bitti artık. Uzun zamandır geliyordu ve sonunda i i bitti. Arkada ıma bir daha asla elini süremeyecek.

Talia

Zihnim bilincime geri dönüyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor ve sonra sabitleşiyor ve iki yüzün aynı endişe dolu bakışlarla benimkinin üzerinde durduğunu görüyorum.

"Tatlılık mı?" August diyor ve nabzım hıçkırıyor. Bir anda, altımdaki vagon zemininin sert çıtalarını, kısa bir süre önce bir ipin bağladığı ön kollarımın ve ayak bileklerimin ağrısını, başımın arkasındaki hafif zonklamayı fark ediyorum.

Sarsılarak doğruluyorum ve Madoc beni sabitlemek için omzumu tutuyor. "Aerik," diye nefes nefese kaldım. "O ve Cole ve -ve başka kim var bilmiyorum."

August vahşi bir gülümsemeyle, "Onların icabına baktık," diyor ve ancak o zaman dudaklarının kenarlarındaki kan lekelerini fark ediyorum. Gömleğine daha fazlası sıçramış. Bakışlarım onun üzerinde geziniyor ama kendisi hiç yaralanmış gibi görünmüyor.

Kollarımı ona dolamaktan ve sıkıca sarılmaktan kendimi alamıyorum. August da biraz boğuk bir sesle memnun bir gümbürtü çıkarıyor ve yüzümün yan tarafına sokuluyor. "Artık iyisin. O da dek gitti." Madoc'a bakmak için başını kaldırıyor. "Yeni arkadaşın da bunun gerçekleşmesine yardımcı olmak için bazı yaratıcı savaş becerileri gösterdi."

Geri çekilip bakıyorum. August'un Madoc'a yönelttiği yeni bir sıcaklık ve Murk adamının karşılığında başını eğişinde daha önce olmayan bir rahatlık var. Görünüşe göre dostlarım Aerik ve ekibini yok etmekten daha fazlasını başarmışlar.

Talia? Corwin bağımız aracılığıyla konuşuyor, sesi hem hevesli hem de tuhaf bir şekilde telaşlı. Etrafındaki dünyayla ilgili izlenimlerinin çoğunu bastırıyor. *August sana ulaştı mı? İyi misin?*

Kaçırılmaktan yeni kurtulduğumda ne kadar iyi olabileceğimi düşünüyorum.

? Orada neler oluyor?

Bunun için endişelenme, ruhum. Bırak August iyileşmene yardım etsin, gerisini biz hallederiz.

Neyin geri kalanı? Sorardım ama bağlantımızı tamamen kesti. Korku sarıyor.

August ayağa kalkmama yardım ediyor ve beni Aerik'in arabasının yanından kaldırıyor. Kenarında bulunduğumuz koruluğa bakıp, orada yayılmış üç cesedi inceliyorum. Aerik'in boynu parçalanmış, kanlı etten başka bir şey değil, etrafındaki otlar kıpkırmızı olmuş. İri yarı adamın da boğazı kesilmiş ve kafatası yarılmış. Cole yakınlarda yatıyor, gözlerini gökyüzüne dikmiş bakıyor, göğsündeki bıçak yarasından hâlâ biraz kan sızıyor.

Kan ve havaya yayılan et kokusu midemi bulandırıyor ama bu manzara karşısında gerçek bir dehşet hissetmiyorum. Bu adamlar ellerinden gelse bana ve arkadaşlarıma tam da böyle davranacaklardı. August bu şansı asla elde edemeyeceklerini garantiledi.

Onlara sırtımı dönüyorum, moralimin düzelmesine fırsat kalmadan göğsümde bir ağırlık oluşuyor. Corwin'in sözleri ve ondan aldığım belli belirsiz kargaşa hissi hâlâ içimi kemiriyor. Adamlarıma geri dönüyorum. "Diğer herkes iyi mi? Beni aramanız için sadece ikinizi mi gönderdiler?" İşi hallettikleri ortadayken şikâyet ettiğimden değil, ama özellikle de arkadaşlarımdan en az üç rakiple karşılaşacaklarından şüphelenmeleri gerekirken, bu garip görünüyor.

August ağzını açıyor ve tekrar kapatıyor. Nasıl cevap vereceğini düşünmeden Madoc devreye girer, sesi her zamankinden biraz daha kısıktır ama yine de eşittir. "Orion bir saldırı daha düzenledi. Ayrıntıların çoğunu öğrenemedik ama kulağa kötü geliyordu. Onun ilerleyişini durdurmak için cephede bağışlanabilecek herkese ihtiyaçları vardı. Syllas, Whitt ve Corwin'in de seni kurtarmak için koşturacaklarını biliyorum, eğer geri döneceğin bir evin olduğundan emin olmaya kararlı olmasalardı."

Daha önce hissettiğim tüm rahatlama bedenimden kaçıyor. Titrek bir nefes alıyorum. "Yapmak zorundayım o zaman. Planı. Hançere ihtiyacım var, Murk'un onu bitirmek için şansı var mıydı? Ve Orion'a ulaşmalıyız... Bu şekilde devam etmesine izin veremem!"

"Hey." August parmaklarını saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Her şey sırayla. Aerik'in büyüünden daha yeni çıktın. İhtiyacın olan hançer elimizde yok ve-"

Madoc öksürür. "Aslında..." Ona verdiğim keseyi pantolonunun derin cebinden usulca çıkardı. Onu bana uzattı, vücudundan uzakta olmasından memnun görünüyordu. "Adamlarım hızlı çalışmayı öğrendi. Sana ne olduğunu duyduğumda işlerini bitirmek üzereydiler. Düşündüm ki... onu geride bırakmaktansa olduğun yere getirmek daha iyi."

August bir inançsızlık sesi çıkarır. "Onu taşıdığını bile anlayamadım. Bunun demir olduğuna emin misin?"

Madoc ince ince gülümser. "Çok eminim. Size çok yakın olduğunda özü biraz sızıyor. Ama gizleme büyülerinin işe yaradığını duyduğuma sevindim. Talia, Orion'un boğazına saplayana kadar ne taşıdığının farkına varmadan ona doğru yürüyebilmeli."

Elimi kesenin içine sokup hançeri çıkarıyorum. İnce ama dayanıklı kılıfından çıkardığımda, bıçak öğleden sonra güneşinin altında eskisinden daha da parlak bir şekilde parlıyor. Onu havaya doğru savuruyorum ve sanki şarkı söylüyor. Bir şey kesmeye çalışmadan bile ne kadar keskin olduğunu söyleyebilirim.

"Pratik yapma şansımız olmadı," diyorum August'a. "Kullanacağım gerçek silahla değil."

August ormana doğru bir bakış atıyor. "Buradan cepheye kadar biraz yolumuz var ve mevcut durumun ne olduğunu görene kadar bu yoldan uzak durmak isteyeceğiz. Madoc arabayı kullanabilir, sen ve ben de yolculuk sırasında hareketleri deneyebiliriz. Onun aracı yeterince sağlam." Bana geri döndü. "Ama önemli olan bu değil. Zaten epey eğitim aldık. Orion'un ordusu bizi hırpalarken seni nasıl Orion'a karşı koyacak pozisyona getireceğiz?"

Kaşlarımı çattım. "Sonsuza kadar tam gaz devam edemezler, değil mi? Bir noktada dinlenmek için yavaşlamak zorunda kalacaklar. Bir durgunluk olacak."

August yavaşça başını sallar.

Madoc arkamdaki cesetlere doğru küçümseyici bir hareket yapıyor. "O sik kafalılara itibar etmekten nefret etsem de, Aerik'in strateji kitabından bir sayfa alabiliriz. Görünüşe göre 'takas'a kalkışmadan önce gecenin çökmesini bekliyormuş. Siz de Orion'a karanlıkta yaklaşırsanız daha iyi olur."

"Evet." Yine de bunun yeterli olup olmayacağını bilmiyorum. Ya Murk, Seelie ve Unseelie güçlerini dinlenmelerine bile gerek kalmadan devirirse?

"Neler olduğunu bilmem gerek," diyorum. "Diğerlerinin ön tarafa gittiğini mi söyledin?"

"Bildiğim kadarıyla," diyor August. "Seni aramak için yola çıktığımda konuştuğumuz şey buydu."

Madoc, "Ben Heart'ın etrafındaki tepeden ayrıldığımda onlar da tam çıkıyorlardı," diye ekliyor.

"Önce Corwin'le sonra da Whitt'le konuşmaya çalışayım," diyorum. "Sessiz bir yer bulacağım, böylece tamamen konsantre olabilirim." Ruh ikizim söz konusu olduğunda dikkat dağınıcı şeylerin pek önemi olmamalı ama Whitt'e gerçek adıyla ulaşmak her zaman daha zor olmuştur. En azından onunla Sığınak'tan konuşmaya çalıştığım zamanki kadar uzakta değilim.

August ve Murk onlardan kısa bir mesafe uzaklaşıp ağaçların arasına girmeme izin veriyor. Geniş bir meşenin dibinde yosunlu bir taş buluyorum ve sırtımı gövdesine yaslayarak üzerine çöküyorum. Gözlerimi kapatarak içimdeki bağı enerjisine odaklanıyorum.

Corwin? Lütfen, çok şeyle uğraştığının farkındayım ama neler olduğunu bilmem gerek. August bana Murk'lerin geri kalanınızı ezmeye başladığını söyledi. Onları durdurmayı başardın mı?

Corwin'in sesi bir an sonra bana ulaşıyor, öncekinden daha yıpranmış. *Pek sayılmaz. Onları yavaşlattık ama yeni stratejilerini tamamen dengeleyecek bir strateji bulamadık.*

Ne yapıyorlar? Ne yapıyorlar?

Mermi fırlatan bu cihazları çıkardılar ve bize demirden sivri uçlar fırlatıyorlar. Aynı anda çok fazla fırlatamıyorlar çünkü etrafta metal olması onları da etkiliyor, ancak bu şeyler ördüğümüz herhangi bir savunma duvarını delip geçebiliyor ve bizi Murk'tan daha hızlı zayıflatıyorlar. Onlar bölgeyi kirlettikçe biz de geri çekilmek zorunda kalıyoruz.

Demir kullandığım kendi stratejimi düşünüyorum. *Yani onlar zaten demir saçılmış bir arazide ilerliyor, siz de temiz araziye geri çekiliyorsunuz. Etrafları demirle çevrili olduğu sürece onları yıpratıyor olmalı.*

Katılıyorum ve ilerlemelerinin yavaşlamasının bir nedeni de bu olabilir. Yine de bunun onları tamamen durdurmak için yeterli olup olmayacağını bilmiyorum.

Durdurulmalarına ihtiyacım olmayabilir. Sadece Orion'un dikkatini çekebilmem için savaşa yeterince ara istiyorum. Dudağımı ısıırıyorum. *Orion'u gördün mü? Sınırın senin tarafında mı?*

*Ne düşünüyorsun, ruhum? Şehrin ortasında onun peşinden gidemezsin.
Bu.*

*Senden izin istemiyorum. Eğer bir açıklık görürsem.
Al şunu. Neyle karşı karşıya olduğuma dair daha iyi bir fikrim olursa bunu yaparken çok daha güvende olacağım.*

Zihinsel bir iç çekiş ve Corwin'in bağımız aracılığıyla seyahat etmesini engellemeye çalıştığı uzak bağırışlar izlenimi ediniyorum. Anlıyorum. Bu kararlılık seni sevme nedenimin bir parçası ve onu bastırmayacağım. Orion'un cephede olduğuna dair ne bir işaret gördüm ne de bir haber duydum. Bu burada olmadığı anlamına gelmez, ama buradaysa bile kendini hiç göstermedi.

Teşekkür ederim. Güvende kal, olabildiğince güvende. Ona onu öptüğüm bir görüntüyü gönderiyorum ve etrafında devam eden savaşa yeniden odaklanmasına izin veriyorum.

Sonra dikkatimi Whitt'e veriyorum, onun okyanus mavisi gözlerini ve sinsi sırıtışını hayal ediyorum. "Wye-con-ell," diye fısıldıyorum. "Beni duy ve ben de seni duyayım." Bu kez casus ustasına ulaşmak, insan dünyasından denediğimde ortaya çıkan anlık baş ağrısını tetiklemiyor. Sesini sanki uzun bir tünelden geçiyormuş gibi duyuyorum, belli belirsiz . Talia? oluyor? August senin için geliyordu, değil mi?

Evet, devam etmek zorunda kalmadan önce söyledim. Artık güvendedeyim. Ama duyduğuma göre, geri kalanınız güvende değilsiniz. Corwin, Murk'ün Unseelie'ye demir çiviler fırlattığını söylüyor. Seelie tarafında da aynı şey olduğunu varsayıyorum.

Evet, Whitt öyle diyor. Onları saptırmada biraz şansımız oldu. Madoc'un Murk takipçilerinden bir ekip bizimle gelmeye karar verdi ve büyüleri demire karşı o kadar zayıf değil. Ama Orion yine de çok yol aldı. Şu anda karşı karşıyayız.

Orion'un kendisini gördün mü? Çabucak soruyorum. Şimdi başımın arkasında bir ağrı başlıyor ve yakında tamamen tutarlı bir şey söylemenin ya da duymanın zorlaşacağını söyleyebilirim. Gerçek isim bağlantısı uzun konuşmalar için uygun değil.

Whitt'in kafasını salladığını hissediyorum. Doğrudan değil. Ama daha önce megafon büyüleriyle birkaç sataşmada bulunmuştu. Duraklıyor. Ne düşünüyorsun, mite?

Orion muhtemelen Seelie tarafındadır o zaman. Nereye gitmem gerektiğini biliyorum. Ona hala planımı uygulayacağımı söyledim. Ben oraya varana kadar yerinizde kalmaya çalışın. Savaş tüm hızıyla devam etmezse çok daha kolay olur.

Ne yapabileceğime bakacağım. Yok-

Onunla olan bağlantım zayıflıyor. Başımdaki ağrı daha da derinleşerek zonklamaya dönüştü ama Aerik'in büyüü zihnimi de biraz sersemletti.

Yeterince biliyorum, değil mi? Ayağa kalkıp August ve Madoc'un yanına dönüyorum. Artık bir hedefim ve silahım var.

Sadece Orion'u benimle yarı yolda buluşmaya nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum - başından beri takıldığımız kısım.

"Öğrenmeyi umduğun her şeyi öğrendin mi?" Onlara tekrar katıldığımda August bana soruyor. "Diğerleri iyi mi?"

"Whitt ve Corwin öyle," diyorum. "Eminim Sylas da öyledir, yoksa bir şeylerin ters gittiğini anlardım. Ben sadece..."

Alnımı ovuştururken bakışlarım tekrar açıklıktaki yıkık dökük bedenlerin üzerinde geziniyor. Bedenim aniden hareketsizleşiyor. Fikir kafatasımın içinde bir alev gibi canlanıyor.

"Ne?" Madoc beni izleyerek soruyor.

"Sanırım Orion'a nasıl gidebileceğimi biliyorum," diyorum yavaşça. "Aerik çok yanlış bir şekilde doğru bir fikre sahip olabilir. Hadi gidelim artık. Whitt'le tekrar konuşmayı denemeliyim. Biz oraya varana her şeyi hazır edebilirlerse, bu savaş bu gece bitirebiliriz."

Sylas

Savaşçı kalabalığı boyunca ilerliyor, bakışlarımı yeni bir Murk saldırısının ilk işaretiyle savaşımaya hazır olanlar ile yanlarında diz çökmüş şifacılarla koruma hattının arkasına dağılmış olanlar arasında gezdiriyorum. yüzlerin çoğunda yorgunluk okunuyor. Saatlerdir Murk saldırısına karşı savaşıyoruz ve hepimiz tükeniyoruz.

Tek tesellim, fare düşmanlarımızın da yorulduğuna dair işaretler ve eşimin kaçırılmasından yara almadan kurtulduğu bilgisi. Ama bu ikinci gerçek bile başka endişeleri beraberinde getiriyor. Talia bize geri dönüyor ama sadece Murk'un karşısına daha önce karşılaştığından çok daha tehlikeli bir senaryoyla çıkmak için.

Ön tarafın sonuna, sınırdaki bulanıklığa ulaştığımda Whitt beni buluyor. O da yorgun görünüyor ama yüz ifadesindeki iyimserlik göğsüme biraz umut aşılamaya yetiyor.

"Sanırım ihtiyacımız olan şey bende olabilir," diyor. "Ama önce seninle konuşmak istiyorlar. Sanırım bir tür baş lord garantisi istiyorlar."

Öfkelendim ama pazarlık yaptıkları için aramıza yeni katılan Murk mültecilerini suçlamayacağım. Onların buradaki konumu herkesten daha tehlikeli. "Pekâlâ. Talia kendisine eşlik edecek sadece iki kişiye ihtiyacı olduğunu söyledi."

Whitt benimle birlikte savaşta bize katılmaya gönüllü olan fare değiştiricilerin küçük bir takım halinde bir arada durduğu alana doğru ilerliyor. Memnuniyet verici bir sürpriz olarak, Delta ve bir grup

savaşçılar da geldi, ancak Orion'un eski takipçilerinden uzak durdular.

Stratejistim, "Evet, anladığım kadarıyla sadece iki kez," diyor. "Bana ikinci kez ulaştığında, mesajını iletme için daha fazla mücadele ediyordu. Ama bu sayı mantıklı olabilir. İki kişi ona Orion'u aşırı tehdit altında hissettirmeden yeterli miktarda koruma sağlar."

"Onu çok çabuk yere sererse fazla bir koruma sağlayamazlar," diye mırıldanmadan edemiyorum.

Whitt iç geçirir. "Hayır. Ama Talia onun çevresinde bulundu; nasıl düşündüğünü ve davrandığını gördü. Ve ona tavsiyelerde bulunması için yanında Madoc var. Sanırım kendi yargılarımız yerine onların yargılarına göre hareket etmeliyiz."

"Biliyorum." Bir hayal kırıklığı hırıltısını dizginliyorum. "Onu şu anda kendimiz öldürebilseydik..."

"Açıkçası eğer uygun olsaydı ben de bu planı tercih ederdim. Ama kendisini bize hiç göstermedi. İkimize ve kuvvetlerimizin geri kalanına ne kadar saygı duysam da, onu cezbedecek pek bir şey sunamayacağımızı kabul etmek zorundayım."

Ama Murk kralı, kolonisinden kaçtığı andan itibaren eşimize göz dikti. Planının mantığı sağlam. Onu elimden geldiğince destekleyeceğim. Bunu *sevmemi* sağlayacak hiçbir şey yok.

Orion'un hayatına son vermek için başka bir fırsat çıksaydı, bunu anında değerlendirirdim.

Kalp yakınlarındaki geçici yerleşim yerine ulaşan birkaç düzine Murk var, ancak bunlardan sadece sekizi eski müttefiklerine karşı doğrudan savaşırken bize eşlik etme cesaretini gösterdi. İçlerinden biri, biz çatışmaya girdikten sonraki ilk saldırı ateşinde öldü. Şu anda, diğer yedisi sıkı bir küme halinde oturmuş, savaşçıların güçlerini koruyabilmeleri için diğer fae'lerin dağıttığı ruloları yutuyorlar. Omuzlarının üzerinden attıkları temkinli bakışlara bakılırsa, buradaki diğer fae'lerden pek de sıcak bir karşılama görmediklerini sanıyorum.

"Sizi taciz eden oldu mu?" Önlerinde durduğumda soruyorum. Eğer açık bir düşmanlık varsa, bunu derhal ortadan kaldırmalıyım. Bu sadece Orion gittikten sonra bile Murk'la barışçıl çözüm bulma şansımızı baltalamakla kalmaz, aynı zamanda Talia'nın ilk bölümün gerçekleşmesini sağlama planını da tehdit edebilir.

Aralarında en konuşkan olan Murk adamı Flynn, etrafımızdaki düzlükte toplanmış olan fae gruplarına bakıyor ve yüzünü buruşturuyor

burnunu. "Öyle bir şey yok. Ama hayatlarımız tam anlamıyla tehlikedeysen arkadaş edinmeye çalışırken boynumuzu fazla uzatmak istemeyiz, eğer sizin için de uygunsa."

"Elbette," diyorum sakın bir şekilde. "Sadece gerektiğinde halkımı doğru yola getirebilmek için sordum." Whitt'e işaret ediyorum. "Anladığım kadarıyla stratejistim Leydi Talia'nın isteği konusunda sizi bilgilendirmiş. Bunun savaşta bizimle birlikte olmaktan çok daha tehlikeli bir girişim olacağını anlıyorum. Bu savaşı sona erdirmek için en iyi şansımızın bu olduğunu düşünmeseydik hiçbirinizden bunu istemezdik."

Gruptaki iki kadından biri gözlerini bana diyor. "Orion'u öldürerek."

Ona acımasız bir gülümseme veriyorum. "O hâlâ Sisler'i tamamen ele geçirmeye kararlıysen herhangi bir barış yolu bulmamızın mümkün olmadığını anlamış olmalısınız. Herhangi biriniz dürüstçe onun uzlaşmayı ve geri kalanımızla işbirliği içinde yaşamayı kabul ettiğini görebilir mi?"

Hepsinin yüzüne çöken kasvet yeterli bir cevaptır.

"Bizden memnun kalmayacaktır," diyor diğer adamlardan biri. "Muhtemelen ne söylersek söyleyelim ya da ne yaparsak yapalım, bir örnek teşkil etmek isteyecektir. Eğer eşin planını umduğu gibi hayata geçiremezse, oraya katledilmek için gireceğiz."

Başımı eğiyorum. "Bunu kabul ediyorum. Dediğim gibi, tehlikeli olacak. Ama Leydi Talia geçmişte pek çok zor görevi başardı. Orion'u yenemezsek hiçbirimiz güvende değiliz, hem de yakında. Dürüst olmak gerekirse, bizimle çalışmak isteyen Murk'lar da dahil olmak üzere hepimizin hayatta kalmasını sağlayacak en olası yolun bu olduğuna inanıyorum."

"Neden onunla birlikte gitmek zorundayız?" diye mırıldanıyor kadın.

Whitt, "Halkından birkaç kişinin pişmanlık duyacağına ve hatalarını telafi etmeye çalışacağına inanmaya, mevsimlerin herhangi bir fae'sinin kendi tarafına geçmesinden çok daha meyilli olacaktır," diyor. "Bu da daha az şüpheli olacağı, gardını düşürmeye daha istekli olacağı anlamına gelir ki bu da Talia'nın hamlesini yapması için daha fazla şans demektir."

Flynn ağzını ovuşturur. "Madoc tüm bunlar hakkında ne diyor? Onun peşinden gitti, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet ve şu anda onunla birlikte. Bu plan hakkında ona danışmış olacak. Yola çıkmadan önce onunla doğrudan konuşma fırsatınız olmalı. Onlarla buluşmak için cephenin batısına gitmeni ve Murk kuvvetlerine oradan yaklaşmanı istiyoruz."

"O kadar ileri gittikten sonra geri adım atmak kolay olmayacak," diye ekliyor diğer kadın.

"Bu doğru," diyorum. "Ve anladığım kadarıyla yardımınız için bazı şartlarınız var. Taleplerinizle ilgili bir yemin etmeye hazırım - tabii ki makul bir sebep varsa."

Adamlardan biri homurdanıyor ama Flynn daha dik oturuyor ve bakışlarımı tutuyor. "Sade bir dil kullanmalısın, manevra yapması daha kolay olan süslü laflar etmemelisin. Mevsimlerin fae'lerinin de Murk'un söylediğiniz kadar aldatıcı olabileceğini biliyoruz."

"Yeminlerin mümkün olduğunca basit olmasıyla ilgili bir sorunum yok."

"Pekâlâ. Hangimiz bu işi üstlenirsek üstlenelim, buraya gelen ve sizinle birlikte kendi halkımıza karşı savaşan hepimizin hayatımızın geri kalanında Sisler'de güvende olacağımızın garantisini istiyoruz. Bizi sürgün etmek yok, bize saldırmak yok - iyi bir evimiz olacak ve bu konuda rahatsız edilmeyeceğiz."

Bu adil görünüyor. "Size bunu teklif edebilirim," diyorum. "Ancak bunun sadece büyük suçlar işlemediğiniz sürece uygulanacağına dair bir uyarı eklemem gerekecek. Ve ben sadece kendim için konuşabilirim ve ne için ısrar edeceğimi söyleyebilirim. Belki diğer baş lordlarıma da yemin ettirebilirim ama gelecekteki baş lordlar, Unseelie hükümdarları ya da bizim kapsamımız dışındaki herhangi bir şey için yemin edemeyiz."

Murk bunu düşünüyor gibi görünüyor. Flynn bir kabul jesti yapar. "Asıl mesele bu. Ayrıca, eğer diğer fae'ler de isterse, mevsimlerdeki fae'lerle istediğimiz gibi ilişki kurmamıza izin verilmesini istiyorum. Yani, arkadaş olarak, eş olarak ya da başka ne olursa."

Bu istek karşısında kaşlarımı kaldırmamak için kendimi zor tutuyorum, acaba aklında zaten biri mi var diye merak ediyorum. Yemin etmeseydim bile buna karşı çıkmazdım. "Bu da sorun değil. Başka bir şey var mı?"

Murk'lar kendi aralarında birkaç dakika mırıldanıyor ve sonra Flynn bana dönüyor. "Bu yeterli olacaktır. Yemin etmeden önce ifadeyi onaylamamız gerekiyor. Sonra da kimin gideceğine karar vereceğiz. Mümkünse tüm baş lordların yemin etmesini istiyoruz."

Nedense onun ne olursa olsun gidenlerden biri olacağından şüpheleniyorum. Gözlerindeki kararlı ateşi tanıyorum.

"Şimdi onlarla konuşacağım," diyorum. "Teşekkür . Alacağınız riskler için minnettarız."

Her iki meslektaşımın da yerini tespit edebilmek için bir süre daha dolaşmam gerekeceğini tahmin ediyorum ama Celia ve Donovan kalabalık kampın ortasında, kısa bir mesafe ötede belirdiğinde Murk'tan daha yeni ayrılmıştım. Başları

Doğruca bana doğru. Whitt onları inceliyor ve ağzının kenarından mırıldanıyor: "Bu belaya benziyor."

Ona katılmak zorundayım. Her iki baş lord da ciddi ve gergin görünüyor.

"Sorun nedir?" Bana ulaştıklarında sordum. Resmi bir iş olmasaydı bana birlikte gelmezlerdi.

Donovan son sihirli duvar girişimimizin diğer tarafındaki Murk ordusuna doğru bakıyor. "Murklar arasında yeni bir hareketlilik görüyoruz. Başka bir büyük çaplı saldırı için hazırlandıklarından şüpheleniyoruz, belki de daha önce denediklerinden farklı bir şey."

"Belki daha da kötü bir şey," diye ekliyor Celia, karanlık yüzünde fırtınalı bir ifade beliriyor. "Ben derim ki, toplayabildiğimiz tüm güçle mümkün olduğunca çabuk bir saldırı başlatalım. Bize bir avantaj daha sağlamalarına fırsat vermeden onları yakalayalım."

Kalbim sıkışıyor. "Zaten günlerdir onlarla savaşıyoruz ama özel bir strateji uygulamadığımızda onları çok uzağa itmeyi başaramıyoruz. Bu sefer bizi daha da yorup yerimizde bile duramaz hale getirmekten başka ne işe yarayacak?"

"Bugün daha önce sahip olduğumuzdan çok daha büyük bir güç topladık," diyor Donovan, ancak ses tonunda bir şüphe izi var. "Murk'lar o bölgeye attıkları demir mermilerin arasında oyalanıyorlardı; zayıfladıklarını umabiliriz."

"O bölgeye geri dönersek bizim de olacağımız gibi," diye hatırlatıyorum ona.

Celia'nın gözleri parlıyor. "Öylece oturup bizi tekrar vahşileştirmelerini bekleyemeyiz."

Toparlayabildiğim tüm güvenle, "Yapmayacağız," diyorum. "Talia buraya doğru geliyor. Murkların hepsi onun planını desteklemeyi kabul etti. Bir saat içinde Orion'un düştüğünü görebiliriz ve destekçilerinin çoğu o lider olmadan bocalayacaktır."

"Öyle iddia ediyorsun. Ama eşin nerede? Bize hiç ulaşamayabilir. Ve Murk'un bunu yapacağına dair ne garantimiz var? Daha birkaç gün önce bu savaşın diğer tarafındaydılar. Eğer şimdi harekete geçmezsek, elimizdeki tüm avantajı kaybedebiliriz."

"Eğer şimdi harekete geçerse, Talia'nın bize vermek istediği daha büyük avantajı kesinlikle kaybedeceğiz." Whitt'e bakıyorum. "Son zamanlarda partisinden başka bir haber aldık mı?" Meslektaşlarıma tam olarak ne yaptığımızı söylemekten kaçındım.

haberci büyüleri hakkında kendi varsayımlarını yapmalarına izin vererek onlarla iletişim kurdu.

Whitt başını sallıyor, ağzı çarpık bir açıyla eğiliyor. "Yine de çok uzun süreceğini sanmıyorum."

Celia kabaca nefes verir. "Varsayımlara bel bağlayamayız."

Göğsüm daralıyor, rolümün sorumlulukları daha önce hiç olmadığı kadar üzerime baskı yapıyor. Halkım için doğru seçimi yapmak zorundayım. Donovan tereddüt ediyor, onu ikna etmeye başladığımı görebiliyorum. Ama ya bu sonuç için bastırırsam ve Murk, Talia daha gelmeden saflarımızı darmadağın ederse?

Ya o kadar çok Seelie'yi Murk'a hücum etmeleri için gönderirsem ve çoğunun farelerin bıçakları ve pençeleri altında kalmasını izlersem?

Bastion'da Aerik'e karşı koyan ve aylardır içinde büyümesini izlediğim tüm o parlak güçle Talia'yı düşünüyorum. Amansız bağlılıkla savaşan küçük kardeşimi ve türünün geri kalanı için bir barış şansı uğruna kendi hayatını feda etmeye hazır olan fare değiştiriciyi düşünüyorum.

İçimde kararlılık rüzgarları esiyor. Üçü de benim halkım ve onlara güveniyorum. Onlara bu şansı verirbizi bu savaştan çıkarabileceklerine inancım tam. Gerçek bir baş lord olmakla ilgili bir şey öğrendiysem, o da etrafınızdakilerin sizin başarabileceğinizden daha fazlasını yapabileceklerini fark edebilmeniz ve bunu yapmaları için onları serbest bırakmanız gerektiğidir.

Celia'yı da ikna edebilmek için bir kumar oynayarak, "Yarım saat bekletin," diyorum. "Eğer o zamana kadar Talia'nın planını harekete geçiremezsek, kaba kuvvet girişimimizi yapabiliriz. Yemin ederim. Ama sadece bu plan için hayatlarını riske atacak Murk'un koşullarına da yemin edersen. Biz Fae'lerin zaten sahip olmadığı hiçbir şeyi istemiyorlar."

Donovan yavaşça başını sallar. Celia'nın dudakları kıpırdıyor ama karşı orduya baktığında yüzünde bir şüphe belirliyor. Onların güçlerinin arasından geçebileceğimize inanmak *istiyor* ama planının ne kadar tehlikeli olduğunu da biliyor olmalı.

"Pekâlâ," diyor ve bana dönüyor. "Murk'u dinleyeceğim ve bu gambitin parçalarını hazırlayacağım. Ama sadece yarım saatin var."

Murk ekibine doğru yola çıktığımızda Whitt aniden sertleşti. Çabucak üstünü örtüyor ama hızı yavaşlayınca ben de onun yanına düşüyorum. Bir süre sonra bakışları tekrar düzeldi. Çarpık bir gülümsemeyle bana bakıyor ve sesini alçaltıyor.

"O burada. Tek yapmamız gereken fare suç ortaklarını ona göndermek."

Bir şekilde moralim aynı anda hem yükseliyor hem de düşüyor. Tek yapmamız gereken planının son bölümünü harekete geçirmek ve umarım bundan canlı çıkar.

Talia

Savaşın şu anda durduğu arazi çoğunlukla düz ve fazla barınak yok. Madoc tüm yolculuk boyunca etrafımızda gizleyici bir illüzyon yarattı, ancak ekstra kamuflaj için arabayı küçük bir ağaçlığın arkasında durduruyoruz.

Dışarı çıkar çıkmaz, demir hançerin aynı derecede iyi saklandığı elbisemin cebine dokunuyorum. August cebin dikişlerini ayarladı, böylece vücudum nasıl hareket ederse etsin silahın çok fazla kaymayacağından emin olabiliriz. Kabzayı kapma ve bıçağı tek bir hızlı hareketle sallama alıştırmalarını o kadar çok yaptım ki, elimi yaklaştırdığım anda neredeyse otomatik olarak yapıyorum.

August ayrıca hızlı bir öldürme için vurulacak en iyi yer konusunda daha fazla talim yaptı. Hareketleri yaparken midem artık zangırdamıyor ama etrafımızdaki manzarayı seyrederken düğümlenmeye devam ediyor.

Ya gerçekten yapmam gerektiğinde, Orion tam karşımdayken ve bıçağı onun gerçek etine saplamam gerektiğinde bocalarsam? Bunu hayal etmek başka, gerçekleştirmek bambaşka bir şey.

Ama buna mecburum çünkü başarısız olursam ne olacağını düşünmek beni daha da dehşete düşürüyor.

İki adam araziye tarıyor. "Whitt birinin geldiğini söyledi mi?" August kontrol eder.

Başımı salladım. "Bana ayarlamaları yeni bitirdiklerini söyledi. Yardım etmeyi kabul eden Murk yakında bu tarafa geliyor olmalı. Ama ben sadece

ona bulunduğumuz genel alanı ver. Bizi bulabilmeleri için bir tür sinyal vermeliyiz."

"Orion'un insanların fark etmeyeceği bir sinyal," diye Madoc.

August kendi kendine mırıldanıyor ve ağaçları inceliyor. "Doğudan geliyor olmalılar. Güneye görünmeyecek bir şey yapacağım."

Üzerimizdeki dallara odaklanarak, kısa bir süre sonra daha da önemli bir görev için kullanmayı planladığım gerçek ismi söylüyor. "*Sole-un-straw*." Işık ağaçların arasında parıldıyor, Seelie kampı yönünden bize doğru gelen herkese net bir şekilde parlaması gereken, ancak yaprakların onu diğer her yönden gizleyeceği bir yere yerleştirilmiş.

Madoc içten bir onaylamayla, "İyi işti," diyor ve August bu övgü onun için çok önemliymiş gibi sırtıyor. Tehlike ufukta bu kadar yakınken bile, yeni keşfettikleri yoldaşlıklarını takdir etmek zorundayım.

Arabanın yanında beklerken, ölümcül vuruşu birkaç kez daha çalışıyorum: ayakta, çömelmiş, dizlerimin üzerinde, hatta Orion'un korkunç sırtışıyla üzerime eğildiğini hayal ederek uzanıyorum. Parmaklarım ağrımaya başladığında hançeri cebimdeki kınına geri koyuyorum. Öyle bir nokta var ki, daha fazla alıştırmam yapmam gerektiğinde işimi kolaylaştırmak yerine zorlaştıracak.

August yakındaki bir çalıktan böğürtlen topluyor ve enerjimi geri kazanmam için bana ikram ediyor. Biraz sersemlemiş olmasaydım onun ve Madoc'un da yemesi için ısrar ederdim. Fiziksel sağlığımı riske atmam için bundan sonra ne yapacağıma çok fazla şey bağlı.

Madoc umutlu bir ses çıkardığında son meyveleri de mideye indiriyordum. Dar bir çam ağacına yaslandığı yerden doğruldu. Gözlerimi kısarak önümüzde uzanan kabarık, pembemsi otlarla kaplı ovaya bakıyorum. İnsan görüşümün otların arasında dalgalanan iki küçük çizgiyi fark etmesi için bir dakika daha geçmesi gerekiyor.

Sıçanlar birkaç dakika içinde bize ulaşır. Madoc gizleme büyüsünü onların da etrafına yayarken duraklıyorlar ve sonra insan formuna geçiyorlar. İçlerinden birinin Flynn olduğunu görünce nedense hiç şaşırmadım. Önceki kabadayılığı belli ki göstermelik değildi.

Çenesi yüksekte, gözleri parlak ama duruşu gerginlikten biraz katı bir şekilde duruyor. Daha önce alaycı olabilirdi ama bu görevi ciddiye aldığını söyleyebilirim. Yanındaki kadın kollarını göğsünde kavuşturmuş, ama çenesinin kenetlenmesi korkmuştan ziyade kararlı görünüyor.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diyorum onlara.

"Evet, geldiğiniz için size ne kadar minnettar olduğumuzu bilemezsiniz." Madoc başını her ikisine de doğru eğiyor. "Keşke size katılabilsen ya da bu işi tek başıma üstlenebilsem ama... Orion'un şu anda *benim hakkımda* ne hissettiğini zaten biliyorsunuz. İhtiyacımız olan şeyin temellerini anlıyor musunuz?"

"Sanırım öyle," diyor Flynn. "Orion'a bir çağrı bırakıp gelmesini sağlayacağız ve Talia'yı yakaladığımızı söyleyip bizi karşılaması ricasıyla ona bir hediye olarak teslim edeceğiz."

"özü bu." Madoc etraflarında dolaşp onları kontrol ediyor -Sanırım Orion'a ipucu verebilecek herhangi bir şey var mı diye. Devresini tamamlıyor ve görünüşe göre tatmin olmuş bir şekilde duruyor. "Onu mümkün olduğunca çok sayıda diğer Murk'tan uzak tutmak istiyoruz. Bu senin için daha güvenli olacak ve Talia'nın işini kolaylaştıracak. Buradan ön tarafı görene kadar yürü, bir iki nöbetçi gelip ne istediğini öğrenecektir. Talia'yı teklif ettiğinizi ama Orion'un kendisiyle konuşana kadar daha ileri gitmeyeceğinizi ya da onu teslim etmeyeceğinizi açıklayın. O gelene kadar yerinizde kalın."

"Peki ya gelmezse?" diye sorar kadın.

August, "Size doğru gelen daha büyük bir kuvvet görürseniz, olabildiğince çabuk geri çekilin" diyor. "Bunun bir intihar görevine dönüşmesini istemiyoruz."

Flynn'in bakışları üzerimde geziniyor. "Onu zapt etmeli miyiz?" diye soruyor şüpheyle. "Esirimiz olması gerekiyordu ama Orion'a saldırmak için ellerinin serbest olması gerekecek."

Madoc, "Onu uysal hale getirmek için cavaral şurubuyla uyuşturmayı başardığınızı söyleyeceksiniz," diyor. "Talia sözde sarhoşmuş gibi bir gösteri yapabilir."

" maldan daha önce de yemiştım," dedim alaycı bir gülümsemeyle, Whitt'in talebim üzerine malını paylaştığı, şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi gelen zamanı hatırlayarak.

"Ve onun üzerinde bir kılıç bulundurmalısın," diyor August. "Eğer kendi kılıcın yoksa benimkini ödünç alabilirsin. Diğer Murk'lar Orion gelmeden onu senden almaya çalışırsa, pazarlık kozundan vazgeçmektense onu öldürmeyi tercih edeceğini ima etmelisin. Onu canlı isteyecektir."

"Yapacak." Flynn sertçe nefes verir ve kılıcı almak için elini uzatır. "Hemen yola çıksak iyi olur. Kurtlar Murk tarafında olağandışı bir hareketlilik tespit etti. Yeni bir saldırıya hazırlanıyor olabilirler ve bunu ne zaman yapacakları belli değil."

Günlerdir bu an için hazırlanmama rağmen şu anda yola çıkma düşüncesi nabzımın atmasına neden oluyor. Her nasılsa, gerçekten başladığında göreve biraz daha yavaş yavaş alışabileceğimi umuyordum. Hançerimi tekrar okşuyorum ve ılık yaz havasını ciğerlerime çekiyorum. Kalbim güm güm atıyor, şimdi daha hızlı. Bunu yapabilirim. *Yapacağım.* Orion'un hayatımı zaten mahvettiğinden daha fazla mahvetmesine izin vermeyeceğim.

"," dedim. "Hadi gidelim."

"Sadece bir saniye." August beni kendine çekiyor ve sınıksız sarılmadan önce beni sertçe öpüyor. Kucağına doğru eğiliyor, gözlerime hücum etmek isteyen gergin gözyaşlarımı geri çekmeye çalışıyorum. Beni bıraktığında Madoc elimi kavlıyor ve diğer elini yanağıma doğru kaldırıyor.

"Sen daha güçlüsün," dedi bana. "Bir mil kadar."

Endişeli bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Sonra iki Murk suç ortağıma dönüyorum ve ön tarafa doğru yola çıkıyorum.

Flynn August'un kılıcını dışarıda tutuyor ama bana çok yakın değil. Kadın diğer tarafımda kalıyor. İlk birkaç adımdan sonra, peri ilaçlarının etkisindeymişim gibi bir performans sergilemeye başlıyorum.

Topallığım yürüyüşüme bir dalgalanma katmamı kolaylaştırıyor. Her bir ot parçasını ve bulut pufunu büyüleyici buluyormuş gibi etrafıma bakıyorum. Hatta Murk'ün beni geri yönlendirmesine izin vererek arada bir rotamdan sapıyorum.

Kadın kıs kıs güler ve Flynn'e bakar. "O iyi."

"Öyle olmak zorunda," diyor Flynn, ama kılıcını kendinden emin bir şekilde sallıyor.

Böyle bir şaşkınlık içindeyken doğrudan önümde olanlara çok fazla dikkat edemiyorum, ancak uzaktaki Murk kuvvetlerine periyodik olarak göz atıyorum. Savaş alanının kenarına yerleştirilmiş birkaç adamın diğerlerinden ayrılıp bize doğru koştuğunu görüyorum. Flynn elini koluma koyarak beni durduruyor ve kılıcını hazır tutuyor.

Yaklaşan Murk birkaç metre uzaklaştığında, "Orada durun," diye çıkışır. "Buraya sizinle uğraşmaya gelmedik. Orion'la konuşmak istiyoruz."

Nöbetçilerden biri burnunu çekiyor. "Böyle taleplerde bulunacak biri olduğumu sanmıyorum." Ama bakışları üzerimde kalıyor. Kendi kendime mırıldanıyorum ve başımı gökyüzüne doğru eğiyorum.

"Onun insan 'evcil hayvanını' bulduk," diyor yanımdaki kadın. "Onu Seelie'ler savaşla meşgulken onlardan çaldık ve gerçek sahibine geri götürüyoruz. Sanırım bu, ayrılma nedenimizin her zaman Orion'u desteklemek olduğunun yeterince kanıtı."

Flynn, "Ama onu teslim etmeden önce bizim katkımızı kabul ettiğini kendi ağzından duymak istiyoruz," diye ekliyor. "Neden gidip ona söylemiyorsun, bakalım bu konuda ne düşünecek? Biz burada kalacağız. Şimdilik o bizim." Kılıcı belli belirsiz tehditkâr bir hareketle bana doğru tutuyor.

Nöbetçiler tedirgin bir şekilde ayaklarının üzerinde kayıyorlar. Yanımdaki kadın alay ediyor. "Kararı kendin vermek ve sonra Orion'un bundan memnun olmadığını öğrenmek istemezsin, değil mi?"

Doğru düğmeye bastı. Üçü de geriliyor ve Murk savaşçılarının oluşturduğu büyük kalabalığa doğru kaçıyorlar. İçlerinden biri koşmaya başlıyor, kalabalığın kenarından seçebildiğim bir arabaya doğru ilerliyor.

"Ve şimdi bekliyoruz," diyor Flynn duyulabilir bir endişeyle nefesinin altından.

Olabildiğince düzenli nefes alıyorum, ciğerlerimin ritminin nabzımın atışını dengelemesini istiyorum. Bekleyişimi kolaylaştırmak için çömelip parmaklarımı çimenlerin üzerinde gezdirerek onları inceliyormuş gibi yapıyorum ve kendi kendime kıkırdıyorum. Odaklanmam gereken bir şey olduğunda ve kendimi dik tutmam gerektiğinde bu görüntüyü sürdürmek ve duygusal gerginliğe teslim olmamak daha kolay oluyor.

Kadının hafif öksürüğü bana bir şeylerin değiştiğini haber veriyor. Güneş o kadar alçalmış ki gölgelerimiz ovada sıska devler gibi uzanıyor. Önemli bir şey fark etmemiş gibi davranıyorum, ancak birkaç dakika sonra başımı tembel bir kavisle çeviriyorum ve ordusundan uzaklaşan dikenli beyaz saçlı tanıdık bir figür görüyorum.

Orion yanında birkaç savaşçı getirir ve ordusunun geri kalanının sadece on adım ilerisinde durarak bir işaret yapar. "Hadi onu görelim o zaman," diye seslenir. "Benim gözüme tekrar girmeyi hak edip etmediğini öğrenelim."

Ses tonunda tüm sinirlerimi alarma geçiren bir gerginlik var. Sesi mutlu gelmiyor. Muhtemelen bu ikisinin gerçekten kaçtığını ve kısa süre önce bu seçimden pişmanlık duyduklarını varsayıyor.

Onlara zarar vermesine izin veremem. Onları da güvende tutmalıyım.

Ama kendimi hazırlayamıyorum, hançere uzanma riskini göze alamıyorum ya da sözde beni kaçırانlar beni Murk kralının beklediği yere götürürken sallanan adımlarla yürümekten başka bir şey yapamıyorum. Beni içeri alırken yüzünde alaycı bir ifade belirliyor.

"Aklını karıştırmak için fazla bir şey gerekmedi, değil mi?" diyor. "İsteğimize göre şekillendirmek çok kolay."

İçimde öfke kabarıyor. Yumruklarımı kaldırıp ona bana sahip olmadığını, hiçbir zaman sahip olmadığını ve olmayacağını, bir kral için hayal edebileceğim en acınası bahane olduğunu haykırmak istiyorum. Aerik ve Cole'a yaptığım gibi onu da yargılamak istiyorum.

Ama bu yaklaşım burada işe yaramayacak. Sadece hepimizi öldürteceğim.

Bir kez daha kurbanı, çaresiz, zayıf insanı oynayacağım. Bir kez daha, etrafımdaki Fae'lerin kaderimi kontrol ettiklerine inanmalarına izin vereceğim. Sonunda buna değecek.

Aldatmacamın kendi başına bir güç olduğunu unutmamalıyım. Bu illüzyonu tek bir sihir kıvılcımı olmadan yaratabiliyorum ve Orion bile buna gönülden inanıyor.

Bu son düşünce göğsümdeki kararlılığı pekiştiriyor. Vücudum bir o yana bir bu yana savrulurken buğulu gözlerimin bir o yana bir bu yana kaymasına izin veriyorum ama içten içe dikkatim önümdeki adamın duruşuna ve cebimdeki bıçakla boğazına olan mesafeye odaklanıyor.

Eskortlarım Orion ve muhafızlarına tam olarak ulaşmadan tekrar duruyorlar. Düşmanca hislerini benden daha iyi algılayabildiklerini tahmin ediyorum. "Size ne getirdiğimizi görebilirsiniz," diyor Flynn. "Size bildiğimiz en iyi şekilde hizmet ettik kralım. Bizi tekrar kabul edecek misiniz?"

"Sanırım önce malları incelemek istiyorum," diyor Orion. "Kılıcını at."

Flynn tereddüt ediyor ama silaha sadece ilk nöbetçilerle uğraşırken göstermelik olarak ihtiyacı vardı. İkimiz de ne kadar iyi silahlanmış olursa olsun Murk ordusuna bu kadar yakinken gerçek bir savaştan sağ çıkamayacağını biliyoruz. Kılıcını çimlerin üzerine fırlatıyor.

"Ondan uzaklaşın," diye emrediyor kral. İki Murk emre uyuyor ve benim ulaşamayacağım bir yere gelene kadar birbirlerine zıt yönlerde bir adım atıp diğerini atıyorlar.

Orion korumalarına Flynn ve kadının yanına gitmelerini işaret ediyor. Kendi başına bana doğru yürüyor. Tamamen kendinden emin, onlardan daha büyük bir tehdit olabileceğinden asla şüphelenmiyor.

Ama yapacağım. Bunu yapabilirim. O sırtan surattan hayatı sonsuza dek koparabilirim. Bu kadar çok acıyı emreden sesi susturabilirim, bu kadar çok acıyı kendi elleriyle dağıtan elleri susturabilirim.

Tam önümde durdu, nefesi alnımı gıdıklayacak kadar yakındı. Başımı yana eğip ona bakıyorum, hâlâ sallanıyor. "Alo?" Daralan boğazımı zorlayarak hülyalı bir sesle söylüyorum.

Orion kıkırdıyor, ovada çınlayan ürpertici bir ses. "Seni zavallı, acınası şey. Sana iyi davrandığım sürece benimle kalmalıydın. Şimdi sadece-"

Hareket etmeye başlıyor ve damarlarımda adrenalin salgılanıyor. Başka bir şansım .

Bir elim cebime giderken, diğer elimi Orion'un yüzüne götürüyorum ve dün gece arkadaşlarımın kucığında uykuya dalmanın neşeli anısını canlandırıyorum. Dudaklarımdan gerçek isim dökülüyor. "*Sole-un-straw*."

Elimden çıkan ışık o kadar parlak ki, beklentiyle kapattığım göz kapaklarımdan arasından parlıyor. Orion irkilerek bir adım geri çekiliyor ama ben de onunla birlikte hareket ediyorum. Gözlerim birden açıldı. Parmaklarım demir hançerin kabzasını kavrarken, kolumu savurarak ona hamle yapıyorum.

Saldırım August'un dikkatli eğitiminin rehberliğinde, tüm öfkem ve korkum gücümü besleyerek uçuyor. Bıçak Orion'un boynunun yan tarafına tam doğru noktadan saplanıyor, kabzasına kadar çarpıyor ve böylece ucu diğer taraftan dışarı çıkıyor.

Kan elime ve koluma sıçrıyor. Orion öğürüyor ve gurulduyor. Bacakları çökerken bile bana doğru el yordamıyla ilerliyor, pençeleri parmak uçlarından fırlıyor. Ben kendimi tam olarak uzaklaştıramadan ön kolumu tırmıklıyorlar.

Bileğimin üzerinde ince acı ışıkları yanıyor. Vücudumdaki her sinir ondan uzaklaşmam için çılgılık atıyor ama bunu doğru yaptığımdan emin olmalıyım. Elimini hançerin kabzasına vurarak onu daha da derine sapladım ve geri çekildim.

Murk kralı daha da çöküyor. Dudaklarından kan fişkirirken dizleri tutmuyor. Devriliyor, kafası etrafımızdaki ani sessizlikte yankılanan donuk bir sesle yere çarpıyor.

Hâlâ boynuna saplı olan hançer solmakta olan güneş ışığında parıldıyor. Vücudu seğiriyor ve sonra sarkıyor.

Muhafızlardan biri irkilerek bağırıyor. Ellerini kaldırmış geri çekilmekte olan Flynn'e doğru döner.

"Artık bitti," diyor Flynn. "Her şey bitti."

"Her şey bitti!" Daha da yüksek sesle bağırarak tekrarlıyorum, sesimi ön tarafa doğru olabildiğince yükseltiyorum. "Orion öldü. Onu *ben* öldürdüm." Bu sözler içime heyecan ve dehşetin garip bir karışımını getiriyor. Ellerimi kaldırıyorum, bir tanesi Murk kralının kanıyla kırmızıya boyanmış. "O öldü ve savaşı da bitti. Onun gibi düşebilir, kanalizasyonlara ve metro tünellerine geri kaçabilir ya da diğer fae'lerle barış yapmanın bir yolunu bulabilirsin. Sizi evinizde karşılamak için bekliyorlar. Sislerin Kalbi bekliyor."

Çığlıklar cephe boyunca çınıyor. Büyüler ve mermiler ordular arasındaki boşluğa savruluyor ve birkaç Murk savaşçısı son bir umutsuz girişimle ileri atılıyor. Kalabalığın sonundaki bir grup bize doğru yaklaşıyor, silahlarını kaldırmışlar, dudaklarında büyü sözcükleri var.

Nabzım tekliyor. Olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekiliyorum, Flynn ve Murk kadın iki yanıma düşüyorlar - ve sonra bir ışık parıltısı hepimizi süpürüyor, Murk rakiplerimizi şaşkın ifadelerle izlerinde durduruyor.

Sislerin Kalbi'nden geliyor. Tanıdık tını tenime sızıyor, kilometrelerce uzaktan bile tanınabilir. Güneş ışığına benzer bir parıltı yeri aydınlatıyor ve daha yoğun ışınlar Flynn ve iki yanımdaki arkadaşına doğru daralıyor.

Flynn'in nefesi kesiliyor, eli göğsüne çarpıyor. Kadın boğuk bir ses çıkarır ve ardından soluksuz bir kahkaha atar. Birbirlerine aynı huşu ifadesiyle bakıyorlar.

"Kalp," diye mırıldanıyor Flynn. "Hissedebiliyorum. Bunun böyle olabileceğini hiç bilmiyordum." İzleyen Murk'e döner. "Sen de buna sahip olabilirsin! Kavgayı bırakın, müzakereye başlayın. Sislerin Kalbi bizim de buraya ait olduğumuzu biliyor."

Rakiplerimiz belirsiz ifadelerle ayakta sallanıyor. Seelie ordusunun arasına, bize katılan diğer Murkların olması gereken yere daha fazla ışın iniyor, hatta birkaçı Murk güçleri arasındaki noktalara değişiyor. Kalp şimdi kimi kabul edeceğini nasıl seçiyor bilmiyorum, ama çınlayan sonraki çığlıklar neşeli.

Karşımızdaki savaşçılardan birkaçı dişlerini gıcırdatıyor ve tekrar ileri atılıyor. Ama aynı anda bir Seelie arabası hızla görüş alanına giriyor. Saldırıdaki figürlere çarparak onları yere düşürüyor. Seelie dostlarım ve Madoc yan tarafa eğiliyor.

August ve Whitt üçümüze yardım etmek için kollarını uzatıyor. Syllas arabaya dönmesini ve Seelie tarafına doğru hızlanmasını emrediyor.

ön tarafta. Sonra o da benimle birlikte, dört arkadaşım etrafımda, yumuşak huşu ve teselli sözleriyle beni kucaktan kucağa geçiriyorlar.

"İnanılmazdın," diyor Madoc. "Onunla bu şekilde yüzleşmek... Hiçbir fikri yoktu."

Kalbimin atışı hâlâ durmadı. Bakışlarına karşılık veriyorum. "Başından beri onun sorunu buydu."

Araba Seelie'nin savunma duvarının arkasında yavaşlarken, durum değerlendirmesi yapmak için etrafıma bakıyorum. Görünüşe göre Murk kuvvetlerinin belki dörtte biri hâlâ bize saldırıyor, ancak artık sayıca o kadar azlar ki tehdit gibi hissetmiyorlar. Diğerlerinin çoğu saçaklara doğru kaçmış durumda, büyük ihtimalle onları insan dünyasına götürecek portallara doğru. Temelli olarak saklanacaklar mı yoksa bazıları yeni gerçekliği sindirmek için zaman bulduklarında Sisler'e geri dönecek cesareti bulacaklar mı emin değilim.

Kenarlar boyunca savaş alanını geçen başkaları da var, ellerini teslim olmak için kaldırmışlar. Bizim tarafımızdaki Murklar onları ileriye çağırmak için acele ediyorlar.

Kalbin sesi azaldı. Orion'un bedeni hâlâ onu bıçakladığım yerde yatıyor. İçimde bu işin tamamen bitmediğine dair bir his uyanıyor. Savaşın en yakın kısmı bitti ama Orion'un mirası onunla birlikte tamamen ölmedi.

"Lanet," diyorum. "Birkaç gün sonra dolunay var. Daha fazla Unseelie donma hastalığına yakalanacak. Orion öldü diye durmayacak, değil mi?"

Arkadaşlarım birbirlerine kasvetli bir bakış atıyorlar. "Hayır," diyor Whitt. "Büyük olasılıkla olmayacak. Bunun için ya karşı laneti bilmemiz gerekir... ya da onu besleyen büyüün kaynağını yok etmemiz gerekir." Madoc'a döner.

Murk adamı yüzünü buruşturuyor. Kendisi artık Murk Kalbi'nin gücünü kullanmıyor olabilir ama halkının büyük bir kısmı kullanıyor. Daha önce onu söndürmeye karşı çıkmıştı.

Ama şimdi iç çekiyor ve omuzlarını dikleştiriyor. "Bu yapılmak zorunda. Sislerin Kalbi bizi kabul edeceğini gösterdi. Büyünü bizim üzerimizde kullanamazsın."

"Yapamayız ve yapmayacağız da," diyor Syllas kararlı bir şekilde. "Eğer isterlerse tüm Murkların burada bir yeri var."

"O halde halletmemiz gereken son bir sorun var." Madoc'un bakışları ufkun ötesindeki saçaklı topraklara doğru kayıyor. "Sığınağa gidiyoruz. Yolu ben gösterebilirim."

Madoc

Birkaç ay önce bana, Orion'un halkımız için özenle yetiştirdiği güç kaynağını sökmeleri için bir grup mevsim fae'sini Sığınak'a getireceğimi söyleseydiniz, o kadar gülerdim ki kaburgalarım ağrırdı. Ama işte buradayım, eski bir alışveriş merkezinin fırın odasındaki ana girişlerden birini koruyan büyüü parçalara ayırıyorum.

Sylas, Corwin ve bir grup Seelie ve Unseelie fae karanlık odada etrafımda durmuş, bitirmemi bekliyorlar. Yapmaya karar verdiğimiz şey için Murk Kalbi ile bağlantılarının gerekli olması ihtimaline karşı bir avuç orijinal Murk mültecisini de getirdim. Talia da gelmekte ısrar etti, her ne kadar birkaç işkence dolu gün boyunca esir tutulduğu yere yaklaştıkça içindeki gerginliği görebilsem de.

Yine de bu işi sonuna kadar götürmek istemesini anlıyorum. Bu yüzden buradayım, her ne kadar diğer Murk müttefiklerimizden yol göstermelerini isteyebilsem de.

Bu kadar uzun süredir halkımın çoğunu besleyen büyü kaynağı yok , ne zaman ve nasıl olacağı konusunda söz sahibi olmak istiyorum.

Orion'un kendi tarafında olan Murkların neredeyse tamamını savaşmak için Sisler'e getirdiği açıktır. Kazanma umudu olması için buna ihtiyacı vardı. Koruyucu ve yanıltıcı büyüleri serbest bırakmak için son sözleri söylediğimde ve kapı gıcırdayarak açıldığında, tek bir muhafız bize bakıyor,

Elindeki bıçağı salladı. Ayrılmadan önce burada yaptığım turlardan tanıyorum onu.

"Orion öldü, Hender," diyorum, takınmam gerekmeyen sempatik bir ses tonuyla. "Ama hâlâ evine, Sisler'e gidebilirsin. Hatta istersen buradaki işimiz bittiğinde seni oraya götürebiliriz. Sadece gereken biraz daha iş var. Savaşmadan geçmemize izin verecek misin? Yaralandığını görmek istemiyorum."

Hender'in çenesi çalışıyor. Tek başıma bile beni alt etmekte zorlanırdı. -Hevesli bir savaşçı olmayabilirim, ama iş başa düştüğünde elimden geleni yaparım. Aksi takdirde Orion'un şövalyesi olmayı başaramazdım.

Ve tek başıma değilim. Diğer adamın bakışları arkamdaki baş lordların ve toplanmış savaşçıların üzerinde geziniyor. Yaptığı hesaplamaları ancak hayal edebiliyorum. Yine de aralarında serbestçe duran diğer Murk'u fark etmiş olmalı.

"Orion öldü mü?" diye tekrarlıyor, sesi biraz umutsuz geliyor.

Bıçağının menziline girmeye ve omzunu sıkmaya cesaret ediyorum. "Artık gereksiz cinayetler yok. Artık onu birazcık bile sorgulayan herkese saldırmak yok. Artık her sorunun şiddet ve kan dökme yoluyla çözülmesinde ısrar etmek yok. Sana söz veriyorum, en iyisi bu olacak, eğer bunu kabul edebilirsen."

Titrek bir nefes veriyor, gözleri benimkileri arıyor. Sonra bıçağını indirdi. "Bana geride kalmam gerektiğini söyledi çünkü gerçek bir savaşın üstesinden gelebilecek kadar cesur olmadığımı düşünüyordu. Çünkü diğer şövalyelerinden biri kuzenimi dövdüğünde üzülmüştüm. Bana bir şans bile vermedi."

"Zaten iyi bir şey getirecek türden bir şans değildi," diyorum. "Sislerin Kalbi sizi geri kabul edecektir. Bana ve daha önce bize gelen bazı Murk'lara ulaştı bile. Sisler boyunca koloniler kuruyoruz. Mevsimlerin fae'leri bize *yardım ediyor*. Her şey yoluna girecek."

Diğer fae'ler yaklaştıkça ifadesi hâlâ gergin bir şekilde seğiriyor ama tünelde ilerlemeye devam ediyor ve bizim de onu takip etmemize izin veriyor. Sylas'ın işaretiyle yanımızdaki savaşçılar silahlarını kınına sokuyor.

"Savaştan kaçan Murkların çoğunun buraya geri döneceğini düşünüyor musun?" Talia sessizce soruyor.

Başımı salladım. "En azından hemen değil. Burası her zaman ve her şeyden önce Orion'un bölgesiydi. Onun ölümünden sonra burayı güvenli görmekte zorlanacaklardır. Eminim bunu fark ettikten sonra geri döneceklerdir.

Yine de kaybı dünyanın sonu değil, en azından geride bıraktıkları eşyaları toplamak için."

Bu da bana kendi başıma toplamak istediğim özel bir eşyayı düşündürüyor. En başta sahibinden asla alınmaması gereken bir şey.

Karanlık ve dolambaçlı geçitte yarım saate yakın bir süre ilerledikten sonra nihayet metro tünellerine açılan kapıya ulaşıyoruz. Hender bize katılan birkaç Murk ile sohbete daldı ve o zamana kadar girişı bizim için açacak kadar rahatladı.

Kapının diğer tarafında, içine girdiğimiz istasyon her zamanki keskin sarı ısıltıyla aydınlanıyor. Orion ayrılırken burası için çalıştırdığı elektrik enerjisini kesmemiş. Ancak peronlar ürkütücü bir şekilde boş, sadece en uçta bize bakmak için ayağa kalkan birkaç adamım var, geri kalan evler görünüşe göre terk edilmiş. Demirhanelerin ya da diğer atölye makinelerinin hiçbirisi çalışmadığı için burası rahatsız edici derecede sessiz.

"Barışçıl bir şekilde buradayız," diye sesleniyorum bizi izleyen kadınlara. "Geride kalan herkese savaşın sona erdiğini ve artık hepimizin Sisler'e taşınabileceğini söyleyebilirsiniz. Eğer gerçek evimizi, bize bolca yer açmaları için ikna ettiğimiz mevsimlerin fae'leriyle paylaşmaya istekliyseniz, döndüğümüzde bizimle birlikte oraya gelebilirsiniz."

Kadınlar birbirlerine mırıldanıyor ve kuyruklarını arkalarında sallayarak yakındaki tünelde kayboluyorlar. Bana inanıp inanmadıklarını söyleyemem, ama sanırım çok geçmeden öğreneceğiz.

Alayımı istasyonun diğer ucundaki tünelden aşağıya doğru yönlendiriyorum. Oradaki hava eskiden sahip olmadığı nemli bir niteliğe bürünüyor. Etrafta Orion'un önceki temizlik programına ayak uyduracak kadar Murk yok. Böyle yaşadığımızı hayal eden mevsimlerin fae'lerinin ne düşündüğünü düşündükçe gururum inciniyor, ama hiçbirisi bu konuda yorum yapmıyor. Eminim savaşçıların da birkaç düşüncesi vardır ama baş efendilerinin varlığı dillerini tutuyor.

Kendilerine sakladıkları sürece ne isterlerse düşünebilirler. Halkımın neler yapabileceğini, elimizdekilerin ne yapabildiğimizi biliyorum. Ve bizi bu düşük durumda tutmaktan kimin sorumlu olduğunu.

Başka bir istasyondan geçip Orion'un taht odasının açıldığı tünele giriyoruz. İleride raylar boyunca yayılan titreşim turuncu ışığı görünce ve düzensiz enerji titreşimini hissedince

Tenimi gıdıklıyor, bir ürpertiye dizginlemek zorunda kalıyorum. Artık Sislerin Kalbi'nin büyüü bedenimde dolaştığına göre, Orion'un Kalbi'nin kıyaslandığında ne kadar uyumsuz olduğunu fark edemiyorum. Talia'nın onun varlığında her zaman gerilmesine şaşmamalı.

Şimdi ona yaklaşırken kendini sabit tutuyor, bir saniye bile tereddüt etmeden topallayarak ilerliyor. Bu onu ne kadar tedirgin etse de, yapmaya çalıştığı şeyin önüne geçmesine asla izin vermedi.

Köşeyi dönüp taht odasına girdiğimizde, etrafımdaki fae'lerin birçoğu nefeslerini emiyor. "Kalbim bana yardım ediyor," diye mırıldanıyor Whitt, kürsünün uzak ucundaki spastik bir şekilde titreşen ışık kütlesine bakarak. "Talia'nın anlattıklarından sonra bile bu kadar... bu *kadar fazla* olacağını tahmin etmemiştim."

Hem önümdeki sahte Kalp hem de onunla ne yapacağımız düşüncesi yüzünden midemde bulantı birikiyor. Önce odanın aşağısındaki duvarda bulunan dar bir geçide doğru yürüyorum. "Hemen döneceğim, sonra bu konuda ne yapacağımızı konuşuruz."

Geçitten olabildiğince hızlı bir şekilde aşağı kayıyorum, Orion'un kokusu etrafımda yoğunlaşıyor ve ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Tünel, genellikle uyuduğu odaya, en sevdiği hazinelerin bulunduğu istifin yanına açılıyor. Onları karıştırıyorum, istediğim eşyayı yeni aldığım için çabucak buluyorum ve diğerlerine katılmak için aceleyle geri dönüyorum.

Onlara ulaştığımda, elimdeki narin tacı Talia'ya uzatıyorum. "Bu sizden asla alınmamalıydı, Leydi Talia."

Arkadaşım bu resmi unvan karşısında kaşlarını hafifçe kaldırıyor ama yüzünde beliren dokunaklı duygu karışımını gözden kaçırmak mümkün . Tacı benden nazikçe alıyor, parmakları tacın etrafında kıvrılıyor. Hiç şüphe yok ki o da tıpkı benim gibi tacın kendisine hediye edildiği anı hatırlıyor; ruh ikizi eşinin kutsamasıyla üç Seelie eşini yanına aldığı anı.

O gece onu arkadaşlarından çalıp buraya getirdim. Bu suçu işlemenin halkım için yapabileceğim en iyi şey olması ne kadar tuhaf ama hiç de düşündüğüm gibi değil.

Belki de çok geçmeden, birlikteliğimizi resmileştirmek için beni de böyle bir törenle kutsayacak. Henüz tam olarak zaman olmadı. Bekleyebilirim. Bu noktada, ona ve kendisini bağladığı erkeklere, zaten ailenin bir parçası olduğumu bilecek kadar güveniyorum.

"Teşekkür ," diyor yumuşak bir sesle ve kalbimi paramparça olsa bile tekrar birleştirebilecek bir gülümseme fırlatıyor bana.

Ama Şu anda endiŐelenmemiz gereken benim kalbim değil. Orion'un tüm korkunç ihtiŐamıyla yarattığı kalbe doğru dönüyorum. "*Bununla* ne yapacağız?"

Sylas hala enerji kütlesini içine çekerek bir of çekti. "Bu konuda bazı fikirlerin olduğunu umuyordum."

Birkaç büyü sözcüğü söyleyerek Kalbin etrafındaki akımları test ediyorum. Katı bir his vermiyor ama bu onu parçalara ayırma fikrini daha da zorlaştırıyor. Onu parçalamak için gerçekten tutunacak bir Şey yok, parçalayacak ya da paramparça edecek bir Şey yok.

Hâlâ onun gücüne bağlı olan diğer Murk'ları yanıma yaklaŐtırıyorum. "Herhangi bir zayıflık ya da onu kurcalamaya ve çözmeye baŐlayabileceęimiz bir nokta ya da buna benzer bir Şey hissedebiliyor musunuz?"

Yüzlerinden kısa bir süreliğine geçen isteksizliği gizleyemiyorlar. " ok geçmeden diğer Yürek'in gücünden yararlanabileceksiniz," diye ekliyorum güvence olarak. Başlarını sallıyorlar ve kendi büyü çalıŐmalarına başlamadan önce kendilerini kuŐanıyorlar.

Onlar ilerlerken, birkaç Murk daha taht odasının giriŐine doğru sürükleniyor. Hemen içeride durup bizi dikkatle izliyorlar. Hender yanlarına gidiyor ve onlarla kısık sesle konuşmaya başlıyor. Umarım bizi  v yordur ve isyana teşvik etmiyordur.

"Bilmiyorum," diyor yoldaŐlarımdan biri sonunda, kaşlarını çatarak Kalp'e bakarken. "* ld r lebilecek* bir Şey gibi hissettirmiyor. Başlangıçta canlı gibi hissettirmiyor." Duraksıyor. "Orion onu mevsimlerin fae'lerinin acılarıyla besledi, öyle değil mi?"

"Evet," diyorum, etrafımızdaki yaz ve kış fae'lerini dikkatle izleyerek, ama bunu yüksek sesle duymak hiçbirini kıŐkırtmıŐa benzemiyor. Talia Sisler'e döndüğünde bu kadarını bildirmıŐ olacak - muhtemelen hepsi zaten biliyordu.

EŞim diğerlerinin yanından geçerek Kalbe yaklaşıyor. Turuncu ışıltısı vücudunda dalgalanıyor. Sanki bir irkilmeyi dizginlemıŐ gibi görünüyor. O kadar uzun bir süre kalbin içine bakıyor ki onu oradan uzaklaŐtırmak için kaÇınmaya başlıyorum. Sonra bize dönüp bakıyor, gözlerinde o ıŐıltıdan bir parça dans ediyor.

"Hareket ettirebilir misin?" diye soruyor. "Bu noktaya bağlı mı?"

Diğer Murk'lardan biri birkaç test büyülü sözcük söyleyip parmaklarını kıvrıyor ve kütle, tepeden aşağı yuvarlanmak üzere olan bir kartopu gibi biraz ona doğru kayıyor. Aniden durur ama Talia'ya gülümser. "Sanırım bunu baŐarabiliriz. Ama onu hareket ettirmek g   verdiği büyüleri deęiŐtirmeyecek."

Talia alt dudağını dişlerinin arasına alarak endişelenir, yüzünde dalgın bir ifade vardır. Devam etmeden önce bir süre daha düşünür. "Merak ediyorum... Sahte de olsa bu bir Kalp. Ya onu gerçek Kalbe kadar götürsek ve bununla ne yapacağına onun karar vermesine izin versek? Tüm bu enerji başlangıçta ondan geldi. Madoc'u nasıl hayata döndüreceğini biliyordu. Onun ruhuna ve diğer Murk'lara nasıl tekrar bağlanacağını biliyordu. Sonunda tüm büyü ona geri dönüyor."

Sözleri beni doğruluk hissiyle vurdu. Cevabı gerçek Kalbin bulmasına izin vereceğiz. Belki de bu, Murk'un birçoğunu hala bu yanlış biçimlendirilmiş şeye bağlı olarak ait oldukları yere geri getirecektir.

"İşler kötü gidebilir," demek zorundayım. "Çarpışabilirler ya da Sisler'e ulaştığımızda enerji dağılmaya başlayabilir ve orada bir tür zarara yol açabilir - gerçekten bilmiyoruz. Emin misiniz?"

Talia tekrar Murk Kalbi'ne bakar ve kararlı bir şekilde başını sallar. "Evet. Ne olursa olsun, üstesinden gelebiliriz. Ama o şeyin içindeki sihir bile hak ettiği yuvaya dönme şansını hak ediyor."

Bu öyle bir Talia duygusu ki boğazımda bir yumru oluşuyor. Hâlâ sahte Kalp'e bağlı olan Murk mırıldanmaya ve parlayan kütleyi taht odasının diğer tarafına doğru itmeye başladığında Talia yoldan çekiliyor. Ona katılmak için hareket ediyorum, elimi onunkine doluyorum.

"Biliyor musun," diyorum sesimi alçaltarak, "her geçen gün Sisler'in gerçek kalbinin sen olduğuna daha çok ikna oluyorum, parlak olan."

Talia'nın yanakları kızarıyor. Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve sıkıyor. "Ve sen de o kalbe giden yolu buldun."

Evet, gördüm. Ve biliyorum ki, bu kadın hepimizi aydınlatmak için burada olduğu sürece halkım iyi olacak -en azından kendilerini iyi hissetmeye istekli olanlar-.

Talia

Murk Kalbi'ni Sisler'e ve Fae topraklarına geri götürmek yavaş bir süreçtir. Enerjisi anlık dalgalanmalar ve parlamalarla karanlık manzarayı ateşli tonlara boyuyor ve onu ilerleten Murk'lar geri çekilmek ve manevra yapacak kadar yaklaşmadan önce tekrar sakinleşmesini beklemek zorunda . Onları arabaların iki yanına ve arkasına yerleştirmeyi başarıyoruz, aynı anda hem sürüklüyor hem de itiyoruz, ancak araçları tam hızda zorlukla hareket ettirebiliyoruz.

Günün kaotik olaylarının gerginliği üzerime çökerken, gözlerimi daha fazla açık tutamayacağımı fark ediyorum. Syllas kurt formuna geçiyor ve içinde bulunduğumuz arabanın zeminine yayılıyor, böylece kalın kürklü tarafını yastık olarak kullanabiliyorum. Ona sokularak uyuyakalıyorum.

Rüyalarım ürkütücü turuncu bir ışığa bürünüyor, kabus gibi görüntüler karanlığın içinde yüzüyor. Hala sersemlemiş bir halde uyandığımda gece yeni yeni çöküyor. İnce bir şafak ışığı gökyüzüne sızıyor. Ve gerçek Kalbin enerjisinin ritmik tınısı bizi tepedeki evlere geri davet ediyor.

Kalbin yanındaki alanda duruyoruz. Mürkler sahte Kalbi gerçek olanın birkaç metre yakınına çekiyorlar ve sonra temkinli ifadelerle geri çekiliyorlar. Beş kuzgun gökyüzünden süzülüp insan kılığında aramıza iniyor: Corwin diğer Unseelie baş lordlarını toplamaya gitti. Celia ve Donovan birkaç dakika sonra bize katıldı.

Celia, Murk Kalbi'ne bakarak "Toz ve kıyamet," diye mırıldanıyor. İçinden bir ürperti geçiyor. "Korkunç bir şey."

Belki de en korkunç olanı onu gerçek Kalp'in yanında görmektir. Orion kendi yaptığı enerji kaynağını birkaç on yıl içinde gerçeğinin neredeyse üçte biri kadar büyütmeyi başarmış. Ve lanet kötüleştikçe ve mevsimlerin fae'lerinin daha da fazla sıkıntı çekmesine neden oldukça daha hızlı büyüyor olmalıydı. Onların gücüne tamamen rakip olabilmesi için daha ne kadar zaman geçmesi gerekecekti?

"Şimdi ne olacak?" Laoni, o şeye aynı tiksintiyle bakarak soruyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sadece düşündüm ki... bu topraklardan, gerçek Kalp'ten çalınmış bir enerji. Belki Sislerin Kalbi bunu geri alabilir."

Burada durduğumuza ve hiçbir şey olmadığına göre bu fikir biraz çocukça görünüyor. Kalbin etrafındaki alanlardan daha fazla Fae geliyor. Aralarında birkaç Murk kümesi var. Grubun en önündeki kadını daha önce hiç şahsen tanışmamış olsam da Delta olarak tanıyabiliyorum.

Orion'un yarattığı Kalp'e bakıyor ve dişlerinin arasından keskin bir nefes çekiyor. "O ihtişam hayallerinin hepsi hayal değilmiş. Bu gücü daha iyi kullanamamış olması çok kötü."

Gerçek Kalp'in enerjisi biraz daha güçlü bir şekilde uğulduyor gibi görünüyor, ama onda ya da Murk Kalp'te herhangi bir değişiklik göremiyorum. Belki de rehberliğe ihtiyacı vardır. Kelimeleri zihnimde test ediyorum ve boğazımın bir şey söyleyemeyeceğim kadar daraldığını fark ediyorum.

Murk Kalbi yok edilirse, bu nasıl olursa olsun, Corwin'le olan bağıma ne olacağını hâlâ bilmiyorum.

Açıklıkta meslektaşlarıyla birlikte durduğu yere bakıyorum. Gözlerimi yakalıyor ve ağzı buruşuyor.

Bunun yapılması gerektiğini söylüyor. Sırf aramızdaki bağı korumak için lanetin bu kadar çok insanı etkisi altına almasına izin veremeyiz.

Biliyorum. sadece korkuyorum.

Bunu itiraf etmek zor. Olabildiğince güçlü olmak için çok zaman harcadım, sadece içimde bir kurbanı oynarken bile. Ama umurumda değilmiş gibi davranmak istemiyorum.

Ben de öyleyim, diyor Corwin iç sesiyle. Yanımda durabilmek için bana doğru yürüyor ve elini benimkinin etrafına sarıyor. Ama ne olsun ben senin yanındayım. Bununla birlikte yüzleşeceğiz. Ve eğer alamazsam

Sana bunu bu kadar yakından söylemek için bir şans daha, ruhum, seni ne kadar sevdiğimi bil.

Aramızdaki bağ tamamen açılıyor ve üzerimden bir duygu seli akıyor. Acı tatlı bir korku ve endişe var ama geri kalanı saf, dokunaklı bir şefkat.

Corwin'in, kendisine yönelik olmasa bile yüzümde gördüğü her gülümsemeye ne kadar değer verdiğini tadıyorum. Orion'la savaşırken hem fae'leri hem de insanoğlunu savunmamdan ne kadar gurur duyduğunu. Beni kollarının arasına almayı ve diğer tüm sorumluluklarını unutarak bana sarılmaktan başka bir şey yapmamayı ne kadar çok arzuluyor.

Tamamen farklı bir nedenden dolayı tıkanıyorum. *Ben de seni seviyorum*, diyorum. *Hem de çok*. Ona karşı hissettiğim tüm şefkat ve bağlılığın aramızdaki bağa sıvı güneş ışığı gibi geçmesine izin veriyorum. O anda, sanki kenetlenmiş ellerimizden ve bizi birbirimize ilk bağlayan zayıf sihirden çok daha fazlasıyla birleşmişiz gibi hissediyorum.

Kalpler hâlâ kıpırdamadı. Düşüncelerimle boğuşup söyleyecek doğru şeyi ararken, başka bir kuzgun sınırdan süzülüp Corwin'in yanına konuyor. Bu Verik.

"Lordum," diyor alçak sesle, "anneniz - sanırım çok önemli bir şey olduğunu hissediyor. Kapısını yumrukluyor, 'sadece görmek istiyorum' diye bağırıyor... Hiçbirimiz onu sakinleştiremedik."

Corwin'in ağzı açılır ama önce hiç ses çıkmaz. Sesli bir şekilde yutkunur. Sonra omuzlarını dikleştirir. "Bırak gelsin. Eğer işe yararsa, babamı ondan çalan vebanın sonu. Eğer isterse o ana tanıklık etmeyi hak ediyor."

Verik tekrar havalanıyor. Kuzgunun sınırdaki bulanıklığa doğru uçmasını içimde bir karıncalanma hissiyle izliyorum.

Corwin'in annesi, ruh ikizi eşi lanet yüzünden öldüğünde kederinden harap olmuştu. Sadece onunla olan bağını değil, hayatındaki tüm varlığını kaybetmişti. Ve onu geri getirmeyeceğini bilmesine rağmen gelip lanetin sona ermesine tanıklık edecek gücü bulmaya çalışıyor.

Ne olursa olsun, Corwin burada olacak. Bir bile Murk Kalbi'ni yok etmenin olması gereken şey olduğuna inanmakta tereddüt etmesine izin veremem.

Kararlılığımı toplayarak, Heart's Cadence'in eski leydisinin gelişini bekliyorum. Sınırdan yürüyerek geçiyor, bir yanında Zelpha, diğer yanında Verik onu titrek bacakları üzerinde sabit tutuyor. Onun

Tel tel saçları kulaklarının arkasına itilmiş, yüzü onu ilk gördüğüm zamanki gibi cılız. Ama gözleri Corwin'i bulduğunda, ona titrek bir gülümseme fırlatıyor.

Sonra bakışları Murk Kalbi'ne yönelir.

Ona baktıkça ifadesi sertleşiyor ve saf başka bir şey içermiyor. Sessizliğini koruyor ama öfkesi adeta ve mutluluğunun çoğunu çalan bu şeyin sona ermesi için çağrıda bulunuyor.

Belki benim de birazımı çalacak ama bu, tüm peri dünyasının üzerindeki lanetin kalktığını görmek için yapılacak küçük bir fedakârlık.

Corwin'in elini bırakıyorum ve Kalpler'e doğru yürüyorum. August belli belirsiz bir ses çıkarıyor ama kimse beni durdurmak için harekete geçmiyor. Murk Kalbi'nin etrafında topallayarak onunla Sislerin Kalbi arasındaki boşluğa doğru ilerliyorum.

Bir yanımdan düzensiz enerji vuruyor, diğer yanımdan ahenkli güç içimi ürpertiyor. Dünkü savaşı kazanmamı sağlayan sihrî bana veren titreşen ışıltıya bakıyorum.

"Bu senin ve halkının Orion'a karşı kaybettiğiniz tüm enerji," diyorum. "Onu geri alın. İçinize alın ve tekrar iyi bir şey haline getirin. Onları delirten ve dondurarak öldüren laneti yakıp yok et. Lütfen. Bu senin olmalı."

Gerçek Kalp'in ışığı biraz daha parlıyor ama başka hiçbir şey değişmiyor. Hayal kırıklığı ve endişe göğsümde birbirine karışıyor. Ya yanılıyorsam? Ya Murk Kalbi'ni Sisler'e hiç getirmemeliyse?

"Yapabileceğin bir şey olmalı!" Sanki onu oyunculuğa ikna edebilmişim gibi itiraz ediyorum. Bu Madoc'ta işe yaramıştı. Ama bu aynı durum gibi hissettirmiyor. İçimi gıcıklayan enerjide belli belirsiz bir kafa karışıklığı var.

Sislerin Kalbi ve Murk Kalbi en başından beri birbirlerine tamamen zıttı. Hiçbir fae ikisinin de gücünü elinde tutamazdı.

Ben hariç. Benim içimde birbirlerine bağlılar. Bende, büyü'nün iki akımı da buluşuyor.

Onları tekrar bir araya getirebilecek biri varsa, o da benim.

Ağzım kurudu. Kendime korkma fırsatı vermeden, bir elimi gerçek Kalbin güneş gibi parlayan ışığına, diğerini de sahte Kalbin titrek ışığına sokuyorum.

Murk Kalbi'ne son dokunduğumda olduğu gibi, enerjisi derime işlemeye başlıyor. Parmaklarımı sıkıyor, acıya karşı kendimi destekliyorum. İzleyen kalabalıktan biri bağılıyor-

Ve diğerkolumdan içime rahatlatıcı bir güç dalgası fıskırıyor.

Sislerin Kalbi'nin ışığı üzerimde dalgalanıyor ve beni bir anda tamamen yutuyor. Görüşüm bembeyaz parlıyor; vücudum, kemiklerime kadar inen bir elektrik nabzıyla çatırdıyor gibi görünüyor. Farkında olduğum tek şey o cızırtılı tsunami ve her geçen saniye daha da hızlanan kalbimin gümbürtüsü. Ritmik gümbürtü kulaklarımda uğulduyor. Sanki parlak ışıltı içimdeki tüm küçük boşlukları dolduruyor, beni daha önce olduğumdan daha fazla bir şeye dönüştürüyor. Hızla devam ediyor.

Ve sonra tekrar geri çekiliyor, tıpkı gerçek bir dalganın denize geri çekilmesi gibi. Kendimi Kalp'in önünde, sanki bir dakikamı suyun altında geçirmişim de boğulmak üzereymişim gibi soluk soluğa dururken buluyorum.

Etrafımda sesler yükseliyor. Turuncu parıltı kayboldu. Sislerin Kalbi'nden bir başka ışık filizi uzanıp şakağımı sıyrarak kafatasımdan geçip kalbime doğru indiğinde hâlâ kendime gelmeye çalışıyorum.

Gitmeme izin verdiğinde tökezliyorum, ama etrafımdaki fae'ler çoktan bana doğru yaklaşıyor. Sert eller beni omuzlarımdan yakalıyor. Biri koluma dokunuyor, diğeri yanağıma. Gözlerimdeki son alevleri temizlemek için gözlerimi kırıştırırken, arkadaşlarımla yüzleri görüş alanımda yüzüyor.

Ve kafamın tam içinden, henüz tam olarak odaklanamadığım gevezelikleri kesen, yumuşak ve istekli bir ses konuşuyor. *Ruhum mu?*

Dudaklarımda öyle hızlı bir sırtıma belirliyor ki neredeyse yanaklarım çatlayacak. Dönüyorum ve Corwin'le göz göze geliyorum, yüzü umutla parlıyor.

Ve sen benim ruhumsun, cevap veriyorum, içimi kadar neşe doldurarak. *Sislerin Kalbi bile bunu görebiliyordu.*

Sylas benden Unseelie baş lorduna bakıyor ve o sessiz, küçük gülümsemelerinden birini takınıyor. "Görünüşe göre her şey olması gerektiği gibi sona erdi, bizim alışlagelmiş kader kalıplarımıza göre olmasa bile."

Corwin'in kolunu kavrayıp onu öpücüğün içine çekiyorum, ardından sırayla diğerk arkadaşlarıma da birer öpücük konduruyorum, izleyenlerin ne düşündüğünü umursamadan. Madoc bile kucaklamamı tereddüt etmeden kabul ediyor, kolları birkaç saniye sonra bana sıkıca sarılıyor. "Kalbimiz," diye mırıldanıyor ve bana Sığınak'ta söylediklerini hatırlatıyor.

Arkamızdan keskin bir nefes sesi geliyor. Corwin'in annesinin titrek adımlarla Kalp'e yaklaştığını görmek için dönüyorum. Kalbin titreşen ışıltısı onu sarıyor. Yarı , yarı şaşkın bir iç çekişle bir nefes daha alıyor. Sonra bakıyor

oğluna bakıyor. İfadesi o kadar çaresiz bir özlemle dolu ki, kemiklerime kadar sızlayan bir ağrı gönderiyor.

Corwin sesli bir şekilde yutkunuyor. Onun huzursuz duygularını hissedebiliyorum: asla tam olarak dinlendiremediği eski keder telleri, ona yardım edebileceğine dair iç burkan bir dilek. Ama başını eğiyor. "Ne yapman gerektiğini hissediyorsan onu yap."

Annesi ona son bir kez gülümser, o kadar sevgi doludur ki Kalbin kendisi gibi parlar. Kalbe geri döner ve sanki onu kucaklamak istercesine kollarını açarak doğruca Kalbin içine doğru yürür.

Işık onu yutuyor. Bu sefer yeniden ortaya çıkmak yok. Parıltı devam ediyor. Belli belirsiz bir melodi havada fısıldıyor ve kayboluyor.

Ruh ikizi eşine elinden gelen tek yolla yeniden kavuştu. Kalp sonunda ona bu huzuru bahsetti. Belki de o sonsuz parıltıdaki bir şey, son birkaç ayda olan her şeyle birlikte bakış açısını da biraz değiştirmiştir.

Sen iyi misin? Normalden biraz daha fazla göz kırpan Corwin'soruyorum.

Evet, diyor, bana bunu kastettiğini söyleyen bir ses tonuyla. *Çok uzun süre bekledi. Zamanı gelmişti.*

İzleyen diğer fae'ler yavaş yavaş dağılıyor. Madoc beni bir kez daha nazikçe sıkıyor. Sonra duraksıyor ve elbisemin yakasındaki tenime dokunuyor.

Bakışlarımı indiriyorum ve kumaşı biraz yana çekiyorum. Nefesim kesiliyor. Köprücük kemiğimin hemen altında, gözlerimin önünde her zamanki siyah çizgiler halinde koyulaşan, gerçek adıyla bir iz oluşuyor. Daha önce benim için tanımlandığını hatırladığım bir işaret değil, ama içgüdüsel olarak bunun ışığın işareti olduğunu biliyorum.

Arkadaşlarımın her biriyle buluşmak için bakışlarımı yukarı kaldırıyorum. "Bu ne anlama geliyor?" Kalp'in dokunuşuyla içimdeki bir şey kalıcı olarak mı değişti? Damarlarımda hafif bir karıncalanma dolaşıyor ve bunun beni bir şekilde insandan biraz daha fazlası yapıp yapmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Sylas'ın gözleri büyüdü ama ses tonu yumuşak kaldı. "Sanırım bekleyip öğrenmemiz gerekecek."

Bu sözler, hâlâ beni bekleyen ve henüz tam anlamıyla kurtaramadığım tek kişiyi düşünerek beni şaşkınlık dolu hayallerimden uyandırıyor. Sislerin Kalbi'nin yakınlarında dolaşan ve hepsi de az önce ortaya çıkan manzara karşısında haykıran Fae'lere bakıyorum ve içimi bir aciliyet duygusu kaplıyor.

"Jamie," diyorum. "Jamie'yi almalıyız. Zaten sahip olduğundan daha uzun süre kapalı kalmak, hayatından mahrum kalmak zorunda olmamalı. Teyzem ve amcam da çok endişelenmiş olmalı."

Madoc başını sallar. "Orion'un ölümünden sonra aramıza katılan Murk'lar arasında kardeşini hangi madene getirdiğini bilen biri olmalı. Elimden geldiğince çabuk öğreneceğim." Aceleyle uzaklaşır.

Whitt saçımın birkaç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Kardeşinizi mümkün olduğunca gizli bir şekilde evine geri götürmemizi ister misiniz? Olayın seninle bir ilgisi olduğunu bilmesine gerek yok."

Düşünmek için duraklıyorum, ama aciliyetimin yanı sıra, beklenmedik bir inanç beni ele geçirdi. "Hayır. Beni ve Fae'leri öğrenmesi onu şu anda tehlikeye atmamalı, zaten atmış olduğundan daha fazla tehlikeye atmamalı. Kafası çok karışacak... Bilmeye hakkı var. Ve ben de onun hayatının bir parçası olabilmek istiyorum, bu fikre alıştığında beni nasıl kabul ederse etsin."

Sylas Whitt'in kolunu kavıyor. "Corwin ve bana hâlâ burada, yaşadığımız tüm çatışmaların sonuçlarını çözmek için ihtiyaç var. Daha fazla Murk bize geçerken Madoc muhtemelen yakınlarda kalmalı. Madoc doğru yeri bildirir bildirmez neden sen ve August onu almıyorsunuz? Ve sanırım çocuğu demir madeninden kurtarmak için henüz Kalp'e bağlanmamış Murk müttefiklerimizden birkaçını seçmeniz gerekecek."

Whitt kardeşine gülümser. "Benim için zevktir."

Orion'un eski takipçilerinden birinin bize işaret terk edilmiş demir madenine ulaştığımızda, Whitt ve August'un sınırlardan uzak durması gerekiyor. Sırtlı toprak, kardeşimi almak için Murk'la birlikte girmem gereken geniş bir çukura düşüyor. Orion'un birkaç muhafızı orada oyalandı ama bizi görünce fare formuna girip kaçtılar. Murk Kalbi gittiği için şu anda hiçbir büyü yapamıyorlar.

Benimle birlikte madene inen Murk da inemez. Sislerin Kalbi'yle olan yeni bağlantıları henüz yerinde değil, bu yüzden aşağıya yürüyerek inmek uzun bir yolculuk olacak.

Çukurun dibine yakın sırtlardan birine oyulmuş bir tür mağaraya giriyoruz. Loş ışıktaki demir kasa görüldüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kardeşim orada sanki bir tabutun içindeymiş gibi mühürlenmişti.

Ama o ölmedi. Hayatta *çünkü* bu her şeyi kapsayan kalkanın inşasına yardım ettim.

Fae'ler demir kutuyu benim aracılığım ile yarattıklarında, onu benim özüm anahtarlama öngörüsüne sahiptiler. Ellerimi üst kısmına bastırıyorum ve o kısım bir kapak gibi açılıyor. Murk, Jamie'nin baygın halini kutudan çıkarıyor, zehirli metale bu kadar yakın olmaktan ürüyor ve onunla birlikte yokuşa doğru acele ediyor.

Kardeşimi gizli arabamızı park ettiğimiz çimenlerin üzerine yatırdılar. Ben yanına diz çöküyorum, Whitt de gelip başımda duruyor.

"Bundan emin misin?" diye sorar. "Hazır mısınız?"

"Evet," diyorum her iki soruya da, elimde getirdiğimiz su şişesiyle kendimi destekleyerek.

August kardeşimi fiziksel durağanlığından çıkaracak kelimeleri mırıldanıyor. Jamie'nin göz kapakları titriyor ve sonra tamamen kırışıyor.

Sallanmaya başlamadan önce doğruldu. Dengesini sağlamak için elini yere vurarak önce bana, sonra da etrafımdaki figürlere bakıyor. "Ne- Kim-?" Sesi kısık çıkıyor. Su şişesini ona uzattım.

"Bir şeyler içmelisin. Uzun baygınsın."

Bakışları tekrar bana döndü. Uzun bir süre beni inceliyor, yüzünde şaşkınlık ve bir parça tanıma ifadesi çarpışıyor. "Sen... Sen *kimsin*?"

Şimdiki zaman gibisi yoktur. Ona toplayabildiğim en nazik gülümsemeyi sunuyorum. "Benim, Jamie. Talia. Biliyorum, yapmam gereken bir sürü açıklama var. Ama sana söz veriyorum, artık her şey yoluna girecek."

"Talia," diye tekrarlıyor inanmaz bir tonda, ama aslında o kadar da şüpheli olmadığını söyleyebilirim. Yıllar geçmiş olsa da yüzümü ve sesimi tanıyor. "Bu... çok garip. Belki de halüsinasyon görüyordumdur?" Elini başının yan tarafına bastırıyor.

Ön kolunu güven vermek için geçici bir süre sıkıyorum. "Hayır, bu gerçek. Ama kesinlikle çok tuhaf. Uzun hikâye."

Gözlerini kırıştırıyor ve tekrar bana odaklanıyor. Dudaklarından orantısız bir gülümseme geçiyor. "O zaman başlasan iyi olur."

Birkaç ay sonra

Talia

Sınır kalesinin yazlık kısmının hemen dışındaki çim alan kadar huzurlu çok az yer vardır. Leydi Talia olarak ilgilenmem gereken resmi bir işim olmadığına ya da gönüllü olduğum kendi sorumluluklarımdan herhangi biri olmadığına dinlenmek için en sevdiğim yer haline geldi ve Syllas benim ve bana katılmaya karar verenler için dokuma çim dolgulu birkaç kalıcı ahşap şezlong yaptı.

Bugün, o ince ama rahat minderlere yaslanmış, öğleden sonra güneşini içime çekiyorum. Bir esneme çenemi geriyor. Dün gece iyi uyuduğumu sanıyordum - Syllas ve Madoc sırayla yatağımı benimle paylaştılar - ama bütün gün gerçekten dinlenmiş hissetmedim. Gözlerimi kapatıp biraz kestirmek istiyorum.

Ama bu, arkadaşlarımdan hiçbirinin acil bir görevinin olmadığı nadir günlerden biri. Dördü de etrafımdaki koltuklara yayılmış, güneşin sıcaklığından aynı derecede keyif alıyorlar. Harper da bana katıldı, ancak bir süre sohbet ettikten sonra Flynn evini kurduğu yakındaki Murk kolonisinden uğradı. Burayı seçmesinin *nedeninin*, yakınlığı sayesinde sık sık uğrayabilmesi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

En iyi arkadaşımın onun gelişiyi yüzünün nasıl aydınlandığını ve şimdi diğer şezlonglardan birinde yan yana otururken dudaklarını kıvrandıran keyifli gülümsemeyi görünce, kesinlikle aldırımıyorum. Tişört bile giymiş Harper

Onun için tasarlanmış, şık ve sade ama ellerinin kolayca çok sayıda cebi var. Görünüşe göre Flynn herhangi bir anda ilgisini çeken her şeyi toplayan bir koleksiyoncu.

Aylar önce Madoc'la yaptığım çiftleşme töreninin bu yıl bir Yürekten Ocak kadını ile bir Murk erkeği arasındaki tek tören olmayacağından şüpheleniyorum.

Güneş ışığı Corwin'in bronz tenine yaza özgü bir parlaklık verir, ancak Seelie diyarına geldiğinde bile altında hâlâ pratik bir kuzgun vardır. Tamamen rahatlamak ve hiç iş konuşmamak onun için zor. Kendi şezlongundan Sylas'ın uzandığı şezlonga bakıyor. "Sen ve meslektaşların o küçük isyanı çok fazla sorun yaşamadan bastırabildiniz mi?"

Sylas kıkırdar. "O kadar az ki neredeyse unutuyordum. Dürüst olmak gerekirse, iyi işliyor. Fare değiştiricilere saldırgan bir şekilde saldırmaya karar veren her sürü, onları sınırlara sürdüğümüzde yeni bir koloni için bir açık kapı yaratıyor."

August omuzlarını koltuğuna yaslayarak, "Sadece hak edildiğinde," diye ekliyor. "Komşularını kasıtlı olarak kışkırtan Murk'ler *var*."

"Ve sen de onları susturdun," diyorum. "Ama onlarla konuştuğumda söyleyebildiğim kadarıyla, komşuları kim olursa olsun, çoğu sadece hayatta oldukları ve çılgın bir kral tarafından savaşa gönderilmedikleri için mutlular."

Whitt sırtarak bir dirseğinin üzerinde yükseliyor. "Doğru. Hemen sorunsuz bir geçiş bekleyemezdik. Kolonileri yerleştirme ve bağımsızlıklarını destekleme çabalarımızın herkesin umduğundan daha iyi gittiğini söyleyebilirim."

August şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Tabii ki böyle söyleyeceksin, çünkü bu çabaların çoğunu planlayan sensin."

Stratejist ellerini kaldırır. "Hey, takdir edilmesi gereken yerde takdir edilmeli."

Flynn bize doğru bakıyor. "Onunla son karşılaşmamızda Delta'nın büyük bir istekte bulunmaya hazırlandığı izlenimini edindim."

"İsteddiği kadar 'talepte' bulunabilir, makul olup olmadıklarına biz karar veririz," diyor Sylas. "Şimdiye kadar adil olandan fazlasını istediğini sanmıyorum. Ayrıca o ve kolonisi, geç saatlerde gelen başıboşları yola getirme konusunda çok yardımcı oldular."

Whitt, "Orion'un zamanının dolduğunu anlamamış gibi görünen birkaç destekçisinden bahsetmiyorum bile," diye mırıldanıyor. Dikkati sınıra kayıyor ve sınır boyunca Tabya'ya doğru ilerliyor. "Yeni kalenin inşası bittiğinde ve Murk üçüncü baş lordunu seçtiğinde, ondan daha çok şey duyacağımızı tahmin ediyorum." Başını Corwin'e doğru eğiyor. "Güçlü fikirleri olan kadınlardan bahsetmişken, o pek de dost sayılmayan arkadaşın hâlâ kendisine uygulanan yaptırımlara uyuyor sanırım?"

Corwin'den içime öfkeyle karışık bir hüznün yayılıyor. Kaçırılmamdaki rolü için Kara'yı affetmedi ama en başta böyle korkunç bir duruma düşmemiş olmasını dilediğini biliyorum. O ve diğer kış baş lordları onun cezasına karar verirken hafifletici sebepleri göz önünde bulundurdular ve ruhla bağın kopmasının kişinin duygularını ve kararlarını kötü etkileyebileceğinin farkındaydılar.

"Zelpha ve Domhnall onu düzenli olarak kontrol ediyor," diyor. "Şimdiye kadar, kararlaştırdığımız gibi, alanının sınırlarını terk etmedi. Birkaç yıl içinde cezasını tekrar gözden geçireceğimizi ve herhangi bir tehdit oluşturmaya devam edip etmediğine karar vereceğimizi umuyorum."

Bana doğru sözsüz bir sorgulama duygusu gönderiyor ve ben de başımı sallıyorum. Kara'nın mutsuz olmasını istemiyorum. Sadece bana ya da değer verdiğim herhangi birine tekrar zarar vermeye çalışmayacağından emin olmak istiyorum.

"Hâlâ herhangi bir bağ hissediyor mu?" August sorar. "Talia'yla aranızdaki bağı doğruladığında Kalp'in bunu ortadan kaldıracağını düşünmüştüm."

Corwin başını sallar. "Şu anda ne hissettiğinden emin değiliz. Şu anki izlenimleri sorulduğunda muğlak konuştu."

Sylas, "Bu yarayı onarmak için önünde uzun bir hayat var," diyor. "Her yara bir anda iyileşmez."

Whitt kendi kendine mırıldanır. "Çok doğru. Ancak hala onarılmakta olan tüm yaralara rağmen, şu anda tadını çıkardığımız göreceli barışı, buna yol açan tüm kargaşadan çok daha fazla sevdiğimi söylemeliyim."

"İşte, işte," diyorum, kadeh kaldırır gibi elimi kaldırıyorum.

Açıklığın diğer ucundaki ağaçların arasından tanıdık bir at arabası süzülüyor. Başımdan kan beklediğimden daha hızlı akmaya başlayınca daha dik oturup elimi şezlonga dayıyorum.

Madoc aracı durduruyor ve omzunda bir çuval taşıyarak ve kendinden memnun bir sırıtişla dışarı atlıyor. "Sana bir mektubum var," diyor, cebinden bir zarf çıkarırken önce bana geliyor.

Jamie'nin dar el yazısını görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Son birkaç yıldır nerede olduğumu ona anlattığımdan beri birbirimize mektuplar gönderip duruyoruz.

Madoc bunların çoğunu, eski evlerine dönmeyi seçen insan hizmetkârları izlediği insan dünyasına yaptığı düzenli yolculuklarda ilettili. Bazıları için zor bir geçiş oldu ama sonunda seçim yapma şansına *sahip oldukları* için rahatladıklarını biliyorum. Şaşırtıcı bir kısmı burada kalmayı ve efendileri için daha adil bir şekilde çalışmaya devam etmeyi tercih etti.

Sanırım bir kez büyüünün tadına vardığınızda, sizi ne kadar yakmış olursa olsun, ondan vazgeçmek zordur.

Zarfin kapağını başparmağımla yırtarak açıyorum ve içindeki katlanmış kâğıtları çıkarıyorum. Asıl mektup daktilo edilmiş. Jamie'yi yatak odasındaki masasında oturmuş, bilgisayarının klavyesine vururken hayal edebiliyorum.

Selam abla,

Son pakette gönderdiğin tart için teşekkürler. Eğer Fae'ler böyle yemek yapabiliyorsa, kesinlikle bir ara akşam yemeğine gelmeliyim. On sekiz yaşına geldiğimde, hafta sonu için telefon çekmeyen bir yere gitmek benim için daha kolay olacak. Davetiyei önceden hazırlayabilesin diye söylüyorum.

Sadece şaka yapıyorum. Çoğunlukla. Açıkçası ilk adım senin aileyle tanışman, eğer hazır olduğuna eminsen kesinlikle bir şeyler ayarlayabilirim. Eve mi gelmek istersin yoksa halka açık bir yer mi daha iyi olur? Bana planın ne olduğunu söyle, Becca Teyze ve Walter Amca'ya haber vereyim.

Ayrıca kız arkadaşım Amy ile tanışmanı çok isterim. Biliyorum, her şeyin bir sırası var, ama eğer bu konuyu başka biriyle konuşmamızın güvenli olduğunu hissedersen, sanırım o da tüm bu Fae olayını anlayabilir. Bunun çok gizli olduğunu anlıyorum. Zorlamıyorum.

Üniversite kabulleri gelmeye başladı, bu yüzden parmaklarınızı benim için çapraz tutun. İkinci tercihlerimden birine girdim ama favorilerimden henüz haber alamadım. Bazen bu konuda o kadar çok stres yaşıyorum ki ben de perilerle kaçmak istiyorum ama ne diyeceğinizi biliyorum. En iyisi eğitimimi alayım ki yedek bir planım olsun. Becca Teyze de aynı fikirde, belli ki iyi anlaşıacaksınız.

Aslında gerçekten ilgilendiğim bir konuda eğitim alma fikri beni oldukça heyecanlandırıyor. Ve tabii ki bir ya da iki üniversite partisine katılmak eğlenceli olabilir. Göreceğiz bakalım.

Eskizlerimi çok beğendiğiniz için bir tane daha gönderiyorum. Hafızadan çizim yapmak zor, ama bunu yapmak fotoğraf kullanmaktan daha iyi hissettirdi. Ne düşündüğünüzü bana bildirin.

Yakında tekrar

konusuruz!

Jamie

Katlanmış diğer sayfada bir aile bir arada duruyor, babanın elleri kızının omuzlarında ve anne oğlunun saçlarını karıştırıyor. Bu *bizim* ailemiz - çizgilerdeki pürüzlere rağmen bizi hemen tanıyabiliyorum. Aerik parçalamadan önceki ailemiz.

Sanırım bir şekilde o aile Jamie ve benim içimde yaşamaya devam ediyor, ne olursa olsun.

Hayatta kalan ailemizin geri kalanına kendimi açıklamak için son düzenlemeleri yapma düşüncesi içimde bir endişe dalgası yaratıyor. Bunu yeterince erteledim ve Jamie'nin bu kadar uzun süre sır saklamasına izin vermek ona haksızlık olur. Sadece nerede olduğuma ve onlarla yeniden bağlantı kurmamın neden bu kadar uzun sürdüğüne dair hikayemi mükemmelleştirmeliyim, kulağa hiç de çılgınca gelmeyecek bir hikaye, ama belki bir ya da iki hafta içinde...

Birkaç gün düşündükten sonra ona kesin bir cevap yazacağım.

Plan.

Madoc bugünkü gezisinde topladığı diğer eşyaları dağıtıyor. O Sylas'a bir DVD uzatır. "Yeni çıktı. Çok iyi eleştiriler var, eğer bu tür şeyleri seviyorsanız, ki sevdiğinizi biliyorum. Gerçi o diskler gittikçe azalıyor. Artık herkes yayın akışına geçiyor. Buraya kadar internet erişimi sağlamanın bir yolunu bulman gerekecek."

Sylas kahkahalarla gülüyor ama koleksiyonuna ekleyeceği son komedi filmini bir kenara koymadan önce kontrol ederken memnun görünüyor.

Madoc çuvalın ağzını iyice açıyor ve içindekiler dışarı fırlayacak şekilde sezlongların ortasına bırakıyor. "Ayrıca atıştırmalık koleksiyonumu da yenilemeye çalıştım. Hepiniz ilk olarak *bir* şey alacaksınız. Gerisi benim." Bize sinsice bölgesel bir bakış attı.

August tipik bir hevesle yerinden sıçrayıp atlıyor. Madoc'un atıştırmalıklara olan sevgisine güvenerek mutfak ufkunu insan dünyasının lezzetleriyle genişletiyor. Küçük bir ikramın iyi geleceğini düşünerek kendimi ayağa kaldırıyorum ama doğrulduğumda midem bulanıyor. Ani bir baş dönmesi dalgası üzerime çöküyor.

Bacaklarım dengemi korumama yardımcı olmak için sertleşiyor. Aniden durduğumda Corwin, aramızdaki bağa yayılan bir endişe dalgasıyla bana baktı. "Hepiniz

değil mi, Talia?"

"Evet. Sanırım öyle. Ben sadece-"

Duygular zihnimde çarpışıp daha önce sadece bir kez deneyimlediğim bir modele dönüşürken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Durup geçmişini düşünüyorum. En son söylediklerinden bu yana iki hafta geçti- Bu şeyler hakkında bildiklerime göre, bu tam olarak doğru zamanlama... Gerçekten olabilir mi-?

Şimdi hepsi beni izleyen arkadaşlarıma bakıyorum. Sesim sessiz çıkıyor. "Sadece biraz kötü hissediyorum. Ama tıpkı önceki gibi-" Kelimeleri tam olarak çıkaramıyorum, onun yerine elimi karnıma koyuyorum.

Beş adamın da gözlerinde anlayış parlıyor. Atıştırmalıklar unutuldu, tek bir varlık gibi bana yaklaştılar, etrafımı sardılar ve başlarını yakınımıa eğdiler. Her biri kokumu derin derin içlerine çekerken, vücutlarının sıcaklığı tenimi sarıyor. Nabzım baş döndürücü bir şekilde atmaya devam ediyor.

Sylas'ın eli karnımda, az önce dokunduğum yerde duruyor. August'un ki onu takip ediyor, sonra Corwin'inki, sonra Whitt'inki ve Madoc'un ki, ortak ilişkimizin bir yankısı gibi birbirleriyle örtüşene kadar.

İlk olarak Seelie baş lordu konuşuyor, sesi duygu yüklü. "Ailemiz yeniden büyüyecek, hem de çok farklı bir şekilde."

Yüzümde bir sırıtma beliriyor. Duyurunun heyecanı içinde kaybolmuş bir halde hepsine bakıyorum.

Artık üzerimde bir lanet yok, beni ve arkadaşlarımı perişan etmek isteyen bir Murk kralı yok. Kalp hepimizin üzerinde parladı. Bu bebek neşe ve şefkat dolu bir dünyaya doğacak, bu şekilde kalması için ölümüne savaşacağım.

Ama şu anda etrafımda sevdiğim adamlar varken, buna mecbur kalmayacağımı biliyorum. Bu işte birlikteyiz ve bu şekilde her şeyin üstesinden gelebiliriz. Bir daha asla kafese kapatılmayacağım.

* * *

Şimdiye kadarki en uzun ve en destansı serim boyunca , Talia'yla ve onun adamlarıyla birlikte olduğunuz için çok teşekkür ederim! Yaralılarıma özleyeceğim ama

Dirençli insan ve onun yiğit fae yoldaşları, umarım sizin de kalbinizde yer etmişlerdir.

Sisler dünyasını geride bırakmaya tam olarak hazır değilseniz, size iyi haberlerim var! İkincil karakterlerden Gelişmelerden haberdar olmak istiyorsanız, [Facebook okuyucu grubuma buradan katılabiliyorsunuz!](#) birinin başrolde olduğu bir spin-off hikayesi planlıyorum.

Ve eğer yeni bir şeyler arıyorsanız ve Talia'nın adamlarından daha da sahiplenici ve korumacı erkekler hakkında bir şeyler okumak istiyorsanız... Belki de, söylemeye cesaret edebilirim, hatta psikopatça... o zaman bir sonraki paranormal serim olan Gulyabaniler Çetesi'ne göz atmalısınız! İlk kitap [*The Stalking Dead*](#) hakkında daha fazlasını aşağıda okuyabilirsiniz:

[Takip Eden Ölüler](#) (Gulyabaniler Çetesi #1)

Biraz ölü. Tam bir psikopat. Tamamen ona takıntılı.

Kötü, çok kötü bir şey yaptım.

Hafızamdaki bir boşluk sayesinde o şeyin ne olduğundan emin değilim ama beni yedi yıl boyunca akıl hastanesine kapattıracak kadar korkunçtu. Küçük kız kardeşimin bile benimle konuşmayacağı kadar korkunç.

Ancak bilinmeyen günahlarımı yüzüme vurmaya kararlı bir kasabaya geri salındığımda, peşimi bırakmayan tek şey geçmişim değildir. Çocukluğumu katlanılabilir kılan dört "hayali" arkadaş hayatıma çok gerçek bir şekilde giriyor.

Kaba, suça meyilli ve ölümden sonra arafta geçen yılların ardından biraz dengesizler. Tek istedikleri beni korumak. Bana tapmak. İntikamımı almak.

Böylece bu sakın kasabayı sopayla dövecek, sakatlayacak, içini boşaltacak ve bir şerit halinde tahrip edecekler.

Hatta ölümden dirilmek.

Belki ben de hala o kadar akli başında değilim, çünkü bir yanım onları garip bir şekilde çekici buluyor. Çocukken hissettiklerimden çok farklı bir şekilde. Ve içimde kıpırdanan tek tuhaflık bu değil.

Kendime bundan doğru yoldan ayrılmayacağıma dair söz verdim. Peki ya işleri yoluna koymanın tek yolu biraz hortlaklaşmaksa?

[Kitabı şimdi alın!](#)

YAZAR HAKKINDA

Eva Chase ailesiyle birlikte Kanada'da yaşıyor. Hem büyüleyici hem de doğaüstü hikâyeleri, güçlü kadınları ve onları takdir eden erkekleri seviyor. Bound to the Fae serisinin yanı sıra, Flirting with Monsters serisi, Cursed Studies üçlemesi, Royals of Villain Academy serisi, Moriarty's Men serisi, Looking Glass Curse üçlemesi, Their Dark Valkyrie serisi, Witch's Consorts serisi, Dragon Shifter's Mates serisi, Demons of Fame Romance serisi, Legends Reborn üçlemesi ve Alpha Project Psychic Romance serisinin yazarıdır.

Eva ile çevrimiçi bağlantı kurun:

eva@evachase.com

İçindekiler

[Tam Sayfa Görsel Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Bedava](#)

[Kitap!](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Yazar Hakkında](#)

